

Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi

Contents

Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi	1
1. Chương 1: Xin Việc	2
2. Chương 2: Ngày Đầu Làm Việc	3
3. Chương 3:	4
4. Chương 4: Khí Độc! Sự Sống Và Cái Chết!	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6: Gặp Lại Hoàng Vũ, Bí Mật Sắp Bại Lộ	8
7. Chương 7: Trí Nhớ Hồi Phục! Nó Là Ai?	9
8. Chương 8: Nó Nghỉ Việc	11
9. Chương 9: Lời Tỏ Tình Của Hân	12
10. Chương 10: chấp Nhận Hay Từ Chối?	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	18
13. Chương 13:	21
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	30
18. Chương 18: Bộ Ba Rắc Rối Trở Về	34
19. Chương 19: Người Ra Đi, Kẻ Ở Lại	37
20. Chương 20: Trai Hay Gái?	39
21. Chương 21: Kế Hoạch	42
22. Chương 21: Kế Hoạch	42
23. Chương 22: Mình Yêu Nhau Nhé!	45
24. Chương 22: Mình Yêu Nhau Nhé!	47
25. Chương 22: Mình Yêu Nhau Nhé!	49
26. Chương 23: The End	52

Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi

Giới thiệu

-Cậu chủ, nếu bà chủ biết thì bà sẽ. . . . -nó đỏ mặt lúng túng nói-Không sao đâu! Tôi sẽ cho mẹ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chu-tha-cho-em-di>

1. Chương 1: Xin Việc

-Hm....để xem....số nhà 39...-một cô gái có vóc người nhỏ nhắn cùng làn da trắng sữa đang cầm một tờ giấy nhỏ đi trên con đường nhỏ

Bịch....Rầm.....

-Itaii...tôi xin lỗi! Xin lỗi anh!-cô đứng dậy, xin lỗi rồi rút anh chàng mình vừa đụng phải

-Hừ...bộ cô không có mắt à?-anh chàng kia bực dọc nói rồi chạy đi luôn

Cô đứng như ngớ người giữa đường nhưng rồi sực nhớ ra chuyện gì đó, cô chạy đi tìm ngôi nhà mà mình cần đến. Cuối cùng sau hơn nửa tiếng đồng hồ “bay nhảy”, cuối cùng cô cũng tìm được căn nhà đó. Một căn nhà, à không, phải nói là biệt thự mới đúng!!!

Bính boong....bính boong...

Cô khẽ bấm chuông, một người đàn ông đứng tuổi đi ra mở cửa. Cô tươi cười rồi chìa ra một tờ giấy nhỏ.

-Cô là.... Tiểu Tuyết?-người đàn ông đó nói

-Vâng ạ, cháu đến để xin việc!-Tiểu Tuyết nở một nụ cười thật tươi

-À, vậy cô đi theo tôi!-bác Tuấn, quản gia của ngôi nhà này tươi cười dắt cô đi vào

Trên ghế, một phụ nữ trông có vẻ đang ở tuổi đôi mươi và bên cạnh là một chàng trai. Cô bước đến bên chiếc ghế đối diện, bác Tuấn cũng lui ra ngoài.

-Cháu là...Tiểu Tuyết phải không?-người phụ nữ cất tiếng-Dạ vâng ạ! Cháu có nộp đơn xin làm việc ở đây hôm bữa ạ!- Tiểu Tuyết lễ phép nói-Cô là Nguyễn Phương, đây là Nguyễn Hoàng con trai cô!-bà Phương tươi cười nhìn cô

Cô quay sang nhìn chàng trai, bỗng cô đờ người...là chàng trai mới này cô đâm trúng ở ngoài kia mà, Hoàng quay sang nhìn Tuyết, anh mở tròn mắt nhìn rồi nở một nụ cười ma quái khiến cô lạnh sống lưng. Bà Phương thì đang xem qua hồ sơ của cô, rồi bà ngẩng lên nhìn. -Trông cháu xinh thật đấy! Từ lúc đăng tuyển đến giờ có lẽ cháu là người xinh nhất đó!-bà Phương cất giọng trêu đùa

Quả thật trông cô rất xinh, cô sở hữu làn da trắng như tuyết, mịn như lụa, mái tóc màu trắng sữa dài ngang lưng, nhìn cô không khác gì một cô gái thuộc tầng lớp thượng lưu nhưng đôi mắt của cô khiến bà Phương phải bàng hoàng, đôi mắt tím than vô hồn. Bà Phương nhìn cô bằng ánh mắt thiện cảm, Hoàng nhìn Tuyết bằng một ánh mắt.....thích thú. Cô vẫn tươi cười mà không hề hay biết là sẽ có một chuyện, một chuyện rất khủng khiếp sắp ập đến....

Tiểu Tuyết: mồ côi mẹ năm 5 tuổi, 10 tuổi bố cô đi bước nữa, để cô lại cho bà nội, ngay từ nhỏ cô đã là một học sinh giỏi toàn diện, bất kể việc gì cô cũng có thể làm, do đường đời gian nan nên cô phải tạo ra một lớp vỏ bọc lạnh lùng và hàng tá mặt nạ. Nhan sắc của cô đã khiến khá nhiều chàng trai mất ăn, mất ngủ.

Nguyễn Hoàng: gia cảnh tốt, ngoại hình khiến nhiều cô nàng phải "chết đứ đừ", đôi mắt đen nhìn như không đáy. Tính tình lạnh lùng, kiêu căng.

Bác Tuấn dẫn cô đến một căn phòng nhỏ, căn phòng nhìn như một ngôi nhà thu nhỏ lại. Tông màu chính là hai màu đen và trắng-tông màu mà cô thích nhất. Kéo vali vào phòng, xếp đồ vào tủ, cô bất giác nhớ lại lời nói của bà Phương "Hãy cẩn thận với con trai bác đó!". Cô chợt thấy thật buồn cười, bây giờ cô lại phải trở lại con người thật của mình, một con người lạnh lùng và khép kín. Ngã xuống chiếc giường trắng, cô lim dim mắt rồi thiếp luôn vào giấc ngủ sau một ngày mệt mỏi.

....Ngày mai, cô sẽ bắt đầu công việc của mình, công việc của một người ở, công việc mà cô nghĩ rất dễ dàng....

~END CHAP 1

~~Mọi người đọc rồi cho Gió ý kiến nha! Hãy ủng hộ cho Gió đến hết bộ truyện này nha! Có gì mọi người ibox với mình qua facebook :Yuuki Asuna! Thanks everyone!!!!

Gió Lạnh Lùng

2. Chương 2: Ngày Đầu Làm Việc

Sáng hôm sau....

Nó lướt nhìn bảng làm việc của nó, toàn liên quan đến việc chăm sóc, quản lí hần, nếu không phải do nó phải kiểm tiền đóng học thì có lẽ nó đã bỏ đi từ lâu rồi. Đi tìm phòng hần mà cứ như mò kim đáy bể vậy, nó cứ lạc hết phòng này đến phòng khác và cuối cùng cũng đến được nơi cần đến. Nó tựa lưng vào tường và đứng nghỉ một chút trước khi bước vào và đánh thức "tên lười" kia dậy.

Cốc...cốc...cốc....

Nó nhẹ nhàng gõ cửa. Không có một tiếng động đáp trả, nó lại gõ lần nữa, kết quả vẫn vậy. Lấy hết can đảm mở cửa phòng hần, quả nhiên như nó suy đoán, hần vẫn đang say giấc nồng trên chiếc giường êm ái của mình. Nó tiến lại gần hần, đưa tay lay nhẹ người hần nhưng hần vẫn nằm im, đôi mắt nhắm nghiền im lặng, nó đứng im, sững sờ trước vẻ đẹp hoàn mỹ của hần, chợt hần đưa tay, kéo nó xuống. Nó không kịp phản ứng thì đã nằm ngay bên cạnh hần rồi. Mặt đối mặt, nó đoán khoảng cách này chỉ khoảng 1-2cm mà thôi, đỏ mặt, nó quay đi hướng khác. Hần vòng tay ôm nó vào lòng, tìm nó bằng đập loạn xạ. Đây là lần đầu tiên nó để một người con trai ôm nó như vậy.

Cạch.....cánh cửa phòng hần mở ra, bà Phương bước vào. Nó vội vàng đẩy hần ra nhưng không thể thoát khỏi hần được, bà Phương nhìn thấy thì chạy đến, kéo nó ra khỏi hần.

-Aiz....mẹ đúng là....-hần mở mắt nói tay nắm lấy tay nó

-Con lại giở thói đó nữa rồi!-bà Phương nghiêm khắc nói

-Mệt quá, cô ấy là người hầu của con, nên con có quyền sai bảo cô ta!-hần lạnh nhạt nói

-Đấy mà là sai bảo à? Mẹ mà vào chậm một chút hì con sẽ làm gì nó hả?-bà Phương tức giận nói

-Làm gì thì kệ con! Mệt người!-hần nói rồi đi làm VSCN

Nó ngơ ngác đứng nghe cuộc nói chuyện giữa bà Phương và hần, khuôn mặt bà ấy hiện rõ một vài nét ưu phiền. Căn phòng trở nên im lặng đến đáng sợ, bà Phương quay sang, nhìn nó rồi mỉm cười

-Nếu con bác làm gì cháu thì đừng ngại mà hãy nói với bác, biết không?-bà nhẹ nhàng nói như một người mẹ đang dặn dò đứa con nhỏ của mình

-Và....vâng ạ!-nó lễ phép nói

Bà Phương mỉm cười rồi đi ra ngoài, hấn cũng bước ra ngoài trong bộ đồng phục trường, nó ngẩn người nhìn hấn không chớp mắt, quả thật hấn rất đẹp, một vẻ đẹp lãng tử xen lẫn chút huyền bí cùng với một sự lạnh lùng khiến hấn rở nên quyến rũ hơn.

-Bộ bị tôi quyến rũ hay sao vậy?-hấn bước đến bên nó, thì thầm vào tai

-Hả...à....thì...sắp muộn rồi, ta đi học không là trễ giờ đấy, cậu chủ!-nó đỏ mặt quay đi hướng khác

-Vậy cô không tính đi thay đồ à?-hấn nói

-CHẾT RỒI!!!!-nó nói rồi chạy về phòng

Nó lục lục, tìm tìm nhưng không thể nhìn thấy bộ đồng phục trường ở đâu, chợt nó sực nhớ là bà chủ mới cho nó vào trường nhưng chưa hề đưa cô một bộ đồng phục. Chợt cửa mở, hấn bước vào, trên tay cầm bộ đồng phục trường. Nó mừng rỡ chạy đến

-Cậu chủ, có thể cho tôi lấy bộ đồng phục được không ạ?-nó lễ phép

-Không!-hấn tỉnh bơ trả lời

-Đi mà cậu, cậu đưa tôi đi, sắp trễ giờ rồi!-nó nhìn hấn với ánh mắt mè o con tội nghiệp

-Nhắm mắt vào đi!-hấn ra lệnh

Nó nhắm mắt vào mà trong lòng tò mò không biết hấn tính làm gì nó. Hấn đưa tay mình ra, nắm lấy tay nó và kéo đi

-Cậu chủ, cậu đưa tôi đi đâu vậy?-nó la hét

-Trật tự!-hấn lạnh băng nói

Hấn kéo nó đi tầm 1,2m thì dừng lại và cho nó ngồi xuống trong khi mắt vẫn nhắm nghiền. Trong lòng không khỏi lo lắng nhưng rốt cuộc nó cũng ngồi xuống, chỗ nó ngồi khá ướt và trơn trượt

-Mở mắt ra đi!-hấn nói

Nó mở mắt ra, trước mắt nó là một căn phòng tắm và nó đang...ngồi dưới sàn nhà!!!!!! Hấn vứt bộ quần áo cho nó rồi đi ra ngoài.Sau 10' "tân trang" lại, nó cũng bước ra trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người

Sau một hồi ngẩn ngơ, hấn lấy lại phong thái và bước ra xe, cô cũng lẻo đẻo đi theo hấn ra xe, cả hai cùng đi đến trường.

Trên đường đi.....

-Nếu có ai hỏi cô là gì của tôi, thì cứ bảo là người yêu, biết chưa?-hấn nói

-HẢ?!TẠI SAO CHỨ?-nó sốc nặng khi nghe lời đề nghị đó

-Cô dám cãi lời tôi sao?-hấn quay sang nhìn nó

-Hừ!-nó giận dữ quay đi, nếu hấn không phải là cậu chủ của nó thì có lẽ nó đã cho ăn tát rồi

~END CHAP 2

~ Gió Lạnh Lùng

3. Chương 3:

Cậu chủ, tha cho em đi!

Tác giả: Gió Lạnh Lùng

Kít.....

Chiếc xe phanh trước cổng trường, bác Tuấn mở cửa xe. Hấn bước xuống trong những lời bàn tán xì xào của "các cô nàng mê trai" trong trường. Hấn đứng trước cửa xe, chìa tay ra

-Hãy nắm lấy tay tôi và đi vào trường. Nên nhớ hãy cư xử như người yêu của tôi đó!-hắn thì thầm

Nó khẽ nắm lấy tay hắn và bước xuống. Một cảm xúc dạt dào xuất hiện trong tim nó, mặt nó đỏ và tim nó đập lỗ nhịp. Những tiếng xì xào lại vang lên nhiều hơn, Những ánh mắt ngỡ ngàng, say mê của các chàng trai, những ánh mắt ghen ghét của bọn con gái đều hướng về nó. Chợt ba chàng trai xuất hiện- Khánh, Lâm, Phong

~Khánh Lâm: Lạnh Lùng nhưng tốt bụng, chuyên về các loại vũ khí.

~Nam Phong: vui vẻ, hay trêu ghẹo “con gái nhà người ta”, chuyên về các loại thuốc, khí hóa học

~Đức Khánh: dịu dàng và ấm áp, hiểu rõ tâm lý của con gái. Hay cho người khác lời khuyên về tình yêu và chung tình khi yêu một người nào đó

-Bạn gái mới của ông à?-Khánh lên tiếng

-Ừ-hắn lạnh lùng nói

-Lạnh lùng vậy có ngày nó bỏ mày mà đi đó!-Lâm cười

-Xời, chắc lại bị gia thế với hình dáng của nó quyến rũ mất rồi! Bỏ bảo nó cũng chưa chắc bỏ đâu!-Phong nhếch môi nói

Câu nói đó như sét đánh ngang tai nó, nó bức tức nhìn Phong bằng ánh mắt viên đạn, nó giơ tay lên và.....

BỐP.....

Một cái tát như trời giáng xuống khuôn mặt điển trai của Phong, tất cả mọi người ngỡ ngàng nhìn nó và cầu trời cho nó không bị làm sao.

-NẾU CÓ CHẾT TÔI CŨNG KHÔNG BAO GIỜ YÊU VÌ TIỀN VÀ GIA THẾ CỦA HỌ ĐÂU NÊN ĐỪNG BAO GIỜ SO SÁNH TÔI VỚI NHỮNG ĐỨC CON GÁI KHÁC! VỚI TÔI TRAI ĐẸP CHỈ LÀ CON SỐ 0 MÀ THÔI!-nó tức giận nói to

Cả bốn người như đứng hình, lần đầu tiên có một người con gái dám đối đầu với Bộ Tứ Hotboy của trường Đại học Saitama. Hắn chán nản cầm tay nó kéo đi, trên đường đi nó cứ lăm bắm chửi rửa cái tên đáng ghét kia Hắn bức mình quay sang

-IM NGAY!-hắn quát

Nó giật bắn người im lặng nhìn hắn với ánh mắt mèo con. Hắn chán nản kéo nó đến phòng hiệu trưởng. Mở cửa bước vào, nó giật bắn người khi nhìn thấy hiệu trưởng của trường, không ai khác chính là.....**BÀ PHƯƠNG!!!!!!!** Bà ngồi trên chiếc ghế salong đặt và nhâm nhi tách trà thảo mộc, hắn thì đã chễm chệ trên ghế và đang nói chuyện cùng một người đàn ông đứng tuổi, nó thắc mắc không biết người đó là ai. Như đọc được ý nghĩ của nó, hắn cười. Một nụ cười khiến tất cả các cô gái phải đỏ gục.

-Thưa cha, đây là bạn gái con, Tiểu Tuyết!-hắn tỉnh bơ nói

-Ồ, chào cháu! Bác là Nam, cha của Nguyễn Hoàng, Nguyễn Nam!-ông Nam tươi cười nói

-Thôi, sắp đến giờ vào lớp rồi! Hai đứa về lớp học đi! Còn Tiểu Tuyết, cháu học ở lớp 12a2 nha!-bà Phương tươi cười nhìn nó

-Vâng ạ!-nó tươi cười nói

Hắn cầm tay nó kéo về lớp, hắn kéo nó vào trong lớp và cho nó ngồi vào chỗ của mình, nhờ nó mà các bệnh viện lại được “tặng thêm” mấy chục bệnh nhân nữa vì mất máu. Nó tươi cười vui vẻ nói chuyện với mọi người trong lớp. Hắn cầm tay nó kéo sát vào người.

-Cô quên rồi à? Cư xử đúng mực chút đi!-hắn thì thầm vào tai nó

-Nhưng....-nó nói

-Cô cãi lời tôi sao?-hắn nhếch môi cười

-Không!-nó ỉu xiu nói

Và cuối cùng 5 tiết học cũng trôi qua một cách nhàm chán.....

~END CHAP 3

~

4. Chương 4: Khí Độc! Sự Sống Và Cái Chết!

Hắn kéo nó bước vào lớp. Bà cô Toán thấy vậy thì lửa khói ngùn ngụt trên đầu, bà hướng đôi mắt hình viên đạn nhìn cặp đôi đang thản nhiên đi vào chỗ.

-NGUYỄN HOÀNG, EM ĐANG LÀM GÌ VẬY HẢ?- bà cô tức giận hét lên

-Ồn ào!-hắn nhếch môi nói

-Em.....em.....-bà cô đã quá sức chịu đựng và chuẩn bị “bùng nổ”

Hắn vẫn tỏ thái độ khinh khỉnh và kéo nó vào chỗ của mình. Chuyện hắn vô lễ với cô giáo thì đã không còn gì xa lạ với cái lớp này nhưng khi thấy hắn sánh bước với nó thì những lời bàn tán xì xào vang lên. Cuối cùng, tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao đã đến, hắn thì đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Khánh,Lâm, Phong đi đến bên nó, tươi cười

-Đi ăn trưa với bọn anh không?-Khánh tươi cười nhìn nó

-Dạ vâng, chờ em chút ạ!-nó mỉm cười khiến cả ba ngất ngây

Nó quay sang bên hắn, khẽ lay người hắn. Hắn từ từ thoát khỏi cơn mơ của mình, do bị đánh thức giữa chừng nên hắn khá bực nhìn nó với khuôn mặt đặng đặng sát khí nhưng càng dữ dội hơn khi thấy “bộ tam rắc rối” đứng đó tươi cười và.....Khánh khẽ đưa tay ra nắm lấy tay nó như đang khiêu khích hắn, nó giật mình nhìn sang Khánh và khẽ rút tay ra nhưng càng rút ra thì Khánh càng giữ chặt lại. Hắn cầm tay nó kéo xuống và để nó ngồi lên chân mình. Chợt một con nhỏ đi đến với vẻ mặt hách dịch, nhìn sơ qua chắc cũng tốn khá nhiều tiền son phấn để có bộ mặt “hoàn hảo” như vậy

-Anh.....-nhỏ Phương ồng ẹo đi đến bên hắn, khẽ đặt tay lên người hắn, tìm nó khẽ thắt lại khi thấy cảnh tượng này nó quay lại và.....

Bốp.....

Nó “tặng” Phương một cái tát như trời giáng rồi đứng dậy bỏ đi, Khánh khẽ cười rồi lặng lẽ bước theo nó. Nó bực tức đi dọc theo hành lang mà không hề hay biết Khánh đang đi sau mình. Nhưng cái thứ quái quỷ này cứ dẫn nó đi hoài không dừng, nó cứ đi cho đến khi rã rời chân thì dừng lại, trước mắt nó là một căn phòng có vẻ to hơn các căn phòng khác. Nó khẽ mở cửa bước vào, sau một hồi sững sờ vì các vật dụng của căn phòng, nó bước đến bên từng bàn rồi dừng lại trước một cái bàn nhỏ, trên đó đựng tầm 10-20 lọ thuốc, nó tò mò cầm một lọ lên và.....

Choang.....

Nó đánh rơi lọ thuốc, chao đảo như sắp ngã thì Khánh xuất hiện và đã kịp thời đỡ lấy nó. Khánh lo lắng nhìn nó đang bất tỉnh trên tay mình, anh vội bế nó lên và đi đến phòng y tế. Mặc dù đã bất tỉnh nhưng mùi hương bạc hà từ người Khánh tỏa ra khiến nó cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nó gục đầu vào người Khánh. Cả hai xuất hiện đến đâu thì những tiếng xì xào lại một lần nữa nổi lên. Nhẹ nhàng đặt nó xuống dưới giường, Khánh lo lắng gọi cho hắn và hai người kia. Ngay lập tức cả ba người xuất hiện trước cửa phòng, hắn ào chạy đến bên nó, lo lắng nhìn nó đang tái xanh trên giường, hắn quay sang nhìn Khánh, anh đi đến và tát Khánh một cái thật đau. Lâm và Phong chạy đến và đưa hắn ra xa Khánh. -NÓI ĐI! MI ĐÃ LÀM GÌ CỒ ẤY? HẢ?-hắn tức giận hét lên

Khánh im lặng, ánh mắt anh toát lên một vẻ tuyệt vọng, căn phòng im lặng đến đáng sợ.....

~Chuyện gì sẽ xảy ra với nó, mời mọi người đón đọc tập tiếp theo. Bất bí tập tiếp theo: nó sẽ không chết và Phong được một trận cười no bụng luôn :3. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho bộ truyện này của Gió, Gió sẽ ra chap mới vào thời gian sớm nhất có thể! Ai muốn Gió viết tặng tập tiếp theo thì ibox nội dung cho Gió nha, Gió sẽ viết tặng coi như là quà Trung Thu vậy!

5. Chương 5

Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi!

Tác giả: Gió Lạnh Lùng

Chap 5: Thuốc ngủ là thuốc độc! Nhân vật bí ẩn xuất hiện!

Phong tiến lại gần bên nó và khẽ nhìn nó, chợt ánh mắt Phong sáng lên, Phong cúi sát xem hơi thở và nhịp tim của nó, chợt Phong ôm bụng mà cười, ba người kia nhìn Phong với ánh mắt khó hiểu.....

-Ôi, buồn cười quá đi mất thôi! Tưởng gì cơ chứ! Ôi.....hahahaha.....-Phong cố nhịn cười nhưng không được

-Có chuyện gì vậy?-Lâm lên tiếng

-Đấy chỉ là thuốc ngủ mà thôi!-Phong cố nhịn cười

-HẢ?!!-đồng thanh

-Đấy là thuốc ngủ, chứ không phải thuốc độc!-Phong bật cười

Cả ba người kia quay sang nhìn Phong với ánh mắt viên đạn làm anh toát mồ hôi.

-ĐÚC KHÁNH! CÓ CHUYỆN ĐẤY THÔI MÀ SAO ÔNG LÀM BỌN TÔI THÓT TIM VẬY HẢ?-đồng thanh tập 2, Phong đứng góc cười mà cười

Nó khẽ mở mắt, trước mắt nó là một màu trắng.....trắng toát như tuyết, nó sợ hãi ngồi dậy, ở kia hần, Lâm và Khánh đang cãi nhau, còn Phong thì đang ngồi.....cười!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!11

-Đà.....đây là đâu? Sao trắng thế này? Không lẽ tui chết rồi ư?-nó khẽ thì thầm đưa tay lên ôm đầu, Phong nghe thấy tiếng nói thì quay lại-Sao anh lại ở đây?

-Không ở đây thì ở đâu, ngớ ngẩn!-Phong trêu chọc nó

-Vậy anh cũng chết rồi à?-nó ngây thơ hỏi Phong

Phong cốc đầu nó một cái rồi bỏ đi, ba người kia thấy nó tỉnh dậy thì chạy ào đến riu rít hỏi thăm, nó lắc đầu ngao ngán rồi nhìn Phong. Nó bước xuống giường và tiến lại gần Phong, khẽ đặt tay mình lên vai Phong, Phong ngẩng lên nhìn nó, nó khẽ mỉm cười, một nụ cười khiến tim Phong lỡ nhịp đập, hần vừa thở phào nhẹ nhõm thì máu.....'tăng cao" khi nhìn thấy nó thân mật với Phong, hần tiến đến cầm tay nó kéo xuống căn-tin.

Cả bọn ngồi xuống một chiếc bàn ở cạnh cửa sổ và phóng ánh mắt ra ngoài.....

-Cô đi lấy đồ ăn cho tôi đi!-hần nhìn nó nói

-Vâng, cậu chủ!-nó nói rồi đứng dậy

-Lấy cho bọn tôi nưa!-Phong nhìn nó cười

-Tại sao?-nó nhìn Phong với ánh mắt viên đạn

-Vì bọn tôi là bạn của cậu chủ cô nên bọn tôi cũng là cậu chủ của cô!-Phong trêu chọc nó

Nó tức lắm nhưng đành chịu, nó ầm ỨC đi lấy đồ ăn và lăm bầm trù ẻo Phong, bỗng.....

RẦM.....OÁI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nó đang đi thì đâm sầm vào một người con trai, người đó vươn tay giữ lấy tay nó, nó ngẩn ngơ nhìn người đó, nó đứng người khi nhìn thấy mái tóc bạch kim của người đó rất giống mái tóc của nó, một cảm giác quen thuộc xuất hiện trong người nó

-Tiểu....Tuyết?-người đó lăm bắm, nó ngạc nhiên khi người đó biết mình

-Ai vậy? Sao biết tôi?-nó thắc mắc

-Không lẽ cậu quên tôi rồi sao? Tôi đây, Hoàng Vũ đây!-Vũ cầm vai nó lay lay

Nó nhìn Vũ, ánh mắt hồng tím của Vũ khiến tim nó khê thắt lại, một cái thắt tim dịu ngọt kèm theo một chút tê tái, Vũ rất giống nó, từ mái tóc, giọng nói cho đến ánh mắt. Một thứ gì đó vụt qua, nó nhớ được một cái gì đó, một thứ rất huyền ảo.....

~Hoàng Vũ: vẫn là một bí mật chưa thể mật bí được nhưng rồi mọi người sẽ biết sớm thôi!!!!

~~

Chap này có vẻ hơi ngắn, nhưng thôi thì cứ đọc tạm đi :3. Tập này Gió gửi tặng cô bạn có nick Facebook là Dương Thiên Nguyễn, cảm ơn bạn đã âm thầm ủng hộ bộ truyện này! Gió cũng trân thành cảm ơn tất cả các độc giả đã ủng hộ cho Gió, chúc mọi người có một buổi chiều ấm áp và hạnh phúc bên người thân của mình! Sắp đến Trung Thu rồi, ai muốn được tặng truyện thì inbox cho Gió nha, thời hạn từ giờ này cho đến 12:00 tối ngày 27/9, nhanh nhanh không hết :3

6. Chương 6: Gặp Lại Hoàng Vũ, Bí Mật Sắp Bại Lộ

~Tập truyện này Gió thân gửi một bạn có nick Facebook: Lê Nhi. Gió rất cảm ơn bạn vì đã ủng hộ cho Gió cũng như bộ truyện này, chúc bạn có một đêm Trung Thu ấm áp, vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình mình.

~~~~~

Nó vừa đi vừa thắc mắc không biết cái người kia là ai? Tại sao người đó lại biết nó? Mà cảm giác mới này là gì cơ chứ? Nó bước về chỗ trong khi trong đầu vẫn còn một đống câu hỏi, nó ngồi xuống ghế và suy nghĩ, bộn hăn nhìn nó với ánh mắt viên đạn....

-TIỂU TUYẾT, ĐỒ ĂN CỦA BẠN TÔI ĐÂU HẢ????-đồng thanh tập một

Nó vẫn im lặng suy nghĩ và làm như không nghe, không thấy bọn hăn

-TIỂU TUYẾT!!!!!!!!!!!!!!-đồng thanh tập 2

Nhưng đáp lại bọn hăn vẫn là một tràng dài im lặng, nó vẫn suy tư nhìn ra ngoài

-TIỂU TUYẾT! CÔ CÓ NGHE TÔI NÓI KHÔNG HẢ?-đồng thanh tập 3

-Hả....à.....có chuyện gì vậy?-nó giật mình lúng túng nói

Cả bốn người nhìn nó với ánh viên đạn, nó sợ hãi đứng dậy và loay hoay tìm một điểm trong nhiều điểm, nó cứ loay hoay đi mà không biết rằng mình đã bị lạc ra khỏi cantin, nó cứ bước đi và nhìn xung quanh, sao kkhungcảnh lại lạ vậy? Nó nhìn xuống sân, dưới đó đang có một toán người bao vây một chàng trai, nó tặc lưỡi bước đi nhưng rồi nó lại dừng lại và nhìn.....người cầm đầu cả băng nhóm đó là Hoàng Vũ, anh chàng nó mới gặp hồi nãy, nó chạy xuống dưới và cố chen vào trong để xem, đúng là Hoàng Vũ, mái tóc bạch kim của anh cùng cái ánh mắt lạnh lùng đó khiến nó càng chắc chắn hơn.

-Ê, mấy người làm gì vậy?-nó bước đến trước mặt Vũ

-Tiểu Tuyết? Em làm gì ở đây?-Vũ tròn mắt nhìn nó

-Câu đó tôi hỏi anh mới đúng! Anh làm gì ở đây? Tại sao anh biết tôi?-nó nhìn Vũ với cặp mắt thách thức

Vũ thở dài rồi ra hiệu cho cả bọn giải tán rồi kéo nó đi lên cantin, mọi hành động đó đều lọt hết vào tầm mắt của bọn hăn. Cả bọn nở nụ cười nhạt nhìn hăn. Sát mặt hăn thay đổi, khuôn mặt tỏa ra một sát khí

khiến ai bắt gặp được cũng điều lạnh sống lưng. Vũ vẫn kéo nó đến bên một cái bàn được đặt ở ngay chính giữa phòng.

-Đồ ăn trưa của cậu chủ!-một cô gái đem bữa trưa ra cho Vũ

-Lấy cho tôi một phần nữa cho cô gái này!- Vũ cười nói

-Vâng, thưa cậu chủ!-cô gái nói rồi lui vào, một lúc sau cô xuất hiện và đưa cho nó bữa ăn trưa

Nó méo miệng nhìn bữa trưa, nói thật cô hầu gái đó cứ như là sợ nó 100 năm mới ăn được một bữa hay sao mà đem ra một bàn đầy ắp “sơn hào hải vị”. Nó lắc đầu ngao ngán nhìn bữa trưa rồi nhìn Vũ đang ngồi ăn ngon lành. Nó cầm đĩa lên và chuẩn bị ăn thì hần xuất hiện trước mặt nó.

-Bữa trưa của tôi đâu?-hần nhìn nó, một cái nhìn khiến nó dựng tóc gáy vì sợ

Nó đứng dậy và lẻo đẻo đi theo hần

-Anh là Hoàng Vũ, lớp 12a2, có gì lên gặp anh nha!-Vũ nói vọng theo

Nó bước theo hần về lớp sau khi cả năm người đều đã lấp đầy cái bao tử trống rỗng, hần. Nó vừa đi vừa suy nghĩ đến Vũ, sao những lần gặp Vũ, nó lại thấy ngạt thở, tim nó thắt chặt lại? Mà cái cảm giác ám áp đó là gì? Nó quay ngược lại đến lớp 11a2, nó cứ chạy như vậy, nó muốn biết được sự thật....

-HOÀNH VŨ, ANH CÓ Ở ĐÂY KHÔNG?-nó đứng trước cửa nói to, mồ hôi lấm tấm trên trán

-Tiểu Tuyết? Em đến đây chi vậy?-Vũ ngạc nhiên nhìn nó

-Nói cho tôi biết sự thật đi!Nhanh lên-nó nói

Vũ đi ra cầm tay nó và kéo ra khỏi trường....

-Ê, đi đâu vậy?-nó ngạc nhiên hỏi

-Tìm hiểu sự thật-Vũ lạnh lùng, một cảm giác thoáng vụt qua khiến Vũ càng chắc chắn nó là người đấy.....

~END CHAP 6

~

7. Chương Trí Nhớ Hồi Phục! Nó Là Ai?

Vũ cầm tay nó kéo đi đến một ngôi nhà trông có vẻ giống một ngôi nhà hoang, nó ngã xuống, đầu nó sao đau vậy? Nó mệt mỏi đứng dậy và chao đảo bước đi, Vũ khẽ nở một nụ cười nhạt rồi dìu nó bước vào. Có một thứ gì đó tuy mờ ảo nhưng rất thân quen. Nó nắm lấy bàn tay của Vũ và bước vào, đầu nó cứ càng ngày càng đau, tim nó thắt chặt lại khiến nó thấy thật ngột thở. Vũ khẽ dìu nó đến bên ghế và để nó ngồi xuống. Nó nhìn quanh, căn nhà mặc dù nhìn rất âm u nhưng lại vô cùng sạch sẽ, cứ như ngày nào cũng có người quét dọn toàn bộ ngôi nhà vậy. Chợt nó nhìn thấy trên tường, một bức ảnh gia đình rất quen thuộc, nó đứng dậy và đi đến bên bức ảnh đó, trong ảnh có vẻ là một gia đình, một người đàn ông đang ngồi chơi đùa với một cậu bé còn người phụ nữ thì đang nói chuyện cùng một cô bé có vẻ bằng tuổi cậu bé kia. Nó giật mình mở tròn mắt, cậu bé kia nhìn thật giống Hoàng Vũ, vẫn đôi mắt hồng tím cùng mái tóc bạch kim kia, còn cô bé kia nữa, rất giống nó hồi nhỏ, nó khẽ rút một tấm ảnh ra từ trong túi của mình, nó nhìn bức ảnh trên tay và cũng nhìn vào cô bé trong bức ảnh kia. Hai người này không khác gì nhau cả.....

-Đấy là gia đình ta đó!-Vũ bất chợt lên tiếng, nó quay lại, anh đã ở đó từ lúc nào.

-Gia đình.....ta?-nó nhìn Vũ với ánh mắt khó hiểu

-Đúng, gia đình ta!-Vũ thản nhiên nói

-Kh...không phải! Bố tôi không phải là người này, cả người phụ nữ này nữa, bà ta không phải mẹ của tôi!-nó hét lên

-Hờ, ngồi xuống đây đi! Anh sẽ kể cho em nghe sự thật!-Vũ nhấp một ngụm trà bình thản nói

Nó đi đến bên chiếc ghế và ngồi đối diện Vũ, bây giờ cô chỉ biết một chuyện đó là phải tìm được bí mật này! Cầm chén trà lên, một mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra khiến nó thấy dễ chịu hơn rất nhiều, Vũ ngồi đó và bắt đầu kể.....

~14 năm trước

~Một người phụ nữ đang ru một cô bé ngủ, đằng kia cậu bé đang vui đùa với một người đàn ông, nhìn cả bốn người ai cũng nghĩ họ là một gia đình hạnh phúc.

-Papa nè, tại sao Hoàng Linh cứ khóc hoài vậy?-cậu bé ngây thơ hỏi

-Tại vì Hoàng Linh đang buồn một chuyện gì đó, khi buồn người ta sẽ khóc!-người đàn ông nở một nụ cười hiền hậu nhìn cậu bé

-Ra là vậy!-cậu bé mỉm cười

-Vậy khi buồn Hoàng Vũ có khóc không?-người đàn ông nhìn Hoàng Vũ

-Hoàng Vũ sẽ không khóc đâu kể cả khi buồn thì Hoàng Vũ sẽ không bao giờ khóc đâu!-Vũ nói với giọng chắc nịch

Người đàn ông nhìn Hoàng Vũ với ánh mắt hiền từ ấm áp, Hoàng Linh cũng đã ngủ rồi, người đàn bà khẽ đặt cô bé xuống chiếc nôi trắng nhỏ xinh. Bà nhìn cô bé rồi nhìn sang người đàn ông, hai người buông một lời thở dài rồi nhìn vào Hoàng Vũ, cậu bé vẫn đang vui đùa với chú cún nhỏ.....

~12 năm trước

~Người đàn ông cầm tay Hoàng Vũ đi ra xe, theo sau là người phụ nữ, Hoàng Linh nắm lấy tay bà. Cả hai đứa trẻ đều rất vui mừng hơn hớn vì sắp được đi chơi mà không hề biết sắp có một tai nạn kinh khủng sẽ xảy ra phá tan gia đình đang hạnh phúc này. Chiếc xe chạy đi êm ru trên con đường, bỗng nhiên.....

RẦM.....BÙM.....

Một tiếng nổ vang lên, chiếc xe phát nổ sau khi đâm vào một cành cây. Mọi người lo lắng chạy đến xem, người gọi cấp cứu, người gọi cứu hỏa.....

Tiếng cứu hỏa, cứu thương vang lên từng hồi, sau một hồi “đánh nhau” với thần Chết thì cuối cùng họ cũng đưa bốn người ra xe cấp cứu, người đàn ông và người phụ nữ thì đã tắt thở sau khi được đưa đến bệnh viện, còn hai đứa trẻ thì được cứu sống một cách lạ kỳ nhưng do biến chứng nên Hoàng Linh bị mất trí nhớ. Ra viện, Hoàng Linh được một người phụ nữ đứng tuổi nhận nuôi, người phụ nữ đó đã chứng kiến hết tất cả mọi thứ, bà thấy tội nghiệp cho đứa trẻ, con gái bà cũng đã mất đi vì tai nạn giao thông, bà đưa đứa bé về và chăm sóc nó chu đáo, đặt tên là Tiểu Tuyết và lấy câu chuyện của con bà để thay thế cho câu chuyện của bố mẹ nó. Còn Hoàng Vũ sau khi ra viện thì quay về nhà, Vũ sắp xếp lại mọi thứ, trả lời những cuộc phỏng vấn,.....Vũ đã thay mặt bố quản lý công ti và vực công ti dậy khi mới.....6 tuổi!!!!!! Và hôm nay cũng thế, Vũ quay về sau một ngày mệt mỏi, mở cánh cửa phòng Hoàng Linh rồi buồn bã bỏ về phòng mình. Vũ muốn tìm lại Hoàng Linh nhưng không biết làm cách nào. Vũ bước vào phòng bố mẹ, đã 6 tháng kể từ ngày tai nạn kinh hoàng xảy ra Vũ mới bước chân vào căn phòng này, mọi thứ trong này vẫn y nguyên như lúc bố mẹ vẫn còn sống, chợt Vũ nhìn thấy một bức thư được đặt trên bàn, Vũ bước lại cầm lên đọc.....

~Trở về hiện tại

~Vũ kết thúc câu chuyện và nhìn nó, suốt cả 2 tiếng đồng hồ Vũ thấy nó đau đớn vì phải lấy lại và phải nhớ lại những kỉ niệm kinh hoàng ấy.

-Hoàng Linh, em ổn chứ?-Vũ khẽ hỏi

-Dạ...em...Ổn...-nó vô hồn nói

Vũ thở dài rồi dắt nó lên phòng nó, nó lạnh nhạt nhìn căn phòng, vẫn tông màu đen trắng nhưng cách sắp xếp và bài trí thì đơn giản hơn. Nó bước vào rồi ngã xuống chiếc giường êm ấm đó, nó lim dim và chìm vào giấc ngủ.....

8. Chương 8: Nó Nghỉ Việc

Nó chìm vào giấc ngủ của nó, nhưng sao hôm nay nó thấy giấc ngủ này thật u ám, khó chịu. Nó trần trọc trên chiếc giường, giấc mơ đêm nay, không, phải nói là cơn ác mộng này, chắc sẽ theo nó đến suốt cuộc đời. Nó trần trọc trên chiếc giường.....

-Aaaaaaaaaaaaa.....-nó bật dậy, hét lên

Mồ hôi chảy đầm đìa, nó ngồi đấy trong bóng đêm vô hạn, bây giờ nó thấy trống trải, chán nản, vô vọng. Nó muốn rũ bỏ hết tất cả để làm lại từ đầu. Nó muốn khóc lắm, muốn khóc thật to để quên đi hiện tại, nó muốn khóc để nước mắt xóa đi mọi thứ nhưng tại sao nó lại không thể khóc được, nó ngồi đó, vô hồn nhìn vào bóng đêm vô tận cứ như muốn nuốt chửng lấy nó.....

~Sáng hôm sau

~Nó uể oải bước xuống nhà, trên bàn ăn đã đầy đủ cao lương mỹ vị để nó “ nạp thêm ” cho cái dạ dày đang kêu đói này. Nó bước đến và ngồi xuống đối diện Vũ và từ tốn ăn.

-Anh ở một mình à?-nó khẽ lên tiếng

-Ừ....-Vũ lạnh nhạt nói

-Vậy...em về đây ở được không?-nó ngập ngừng

-Đương nhiên! Nếu vậy thì quá tốt!-Vũ tươi cười nói

Nó khẽ mỉm cười, hôm nay nó sẽ đưa đơn xin nghỉ và chuyển đến nhà Vũ, không, bây giờ phải gọi là nhà của nó nữa. Nó sẽ chuyển về đây, sẽ giúp Vũ đưa công ti lên, hai người sẽ chăm sóc cho nhau, giúp đỡ nhau những lúc hoạn nạn,...Cuối cùng, một mái ấm mà nó mơ ước cũng thành hiện thực, chỉ tiếc là thiếu bố và mẹ nó....

~Trên đường đến trường

~Nó đến trường và cùng Vũ đi trên siêu xe, nó bước xuống cùng Vũ khiến nhiều người bàn tán vô bàn tán ra. Chợt hần xuất hiện, đứng trước mặt nó...

-Cô đã đi đâu?-hần nói, giọng nói như có thể đóng băng mọi thứ

-Về nhà!-nó nói rồi chìa ra một tờ giấy, hần liếc nhìn, sắc mặt tối sầm

Nó nhìn hần, hần nhìn nó, bốn mắt chạm nhau, ai cũng có một tâm tư khó nói, một cảm giác khó hiểu nhưng sao lại không biết cảm giác đó là gì....

Hần cầm lấy tờ giấy, nó cụp mắt xuống và bước theo Vũ, hần đứng im và nhìn nó đang dần rời xa mình, tại sao hần lại thấy trống vắng trong lòng như vậy chứ? Hần tức giận và xé tan tờ giấy trong tay mình, khuôn mặt hần lạnh như tiền, đôi mắt vô hồn đưa đi kiếm tìm một bóng dáng, nhưng sao mà tìm thấy trong cái biển người này chứ? Hần mệt mỏi đi về lớp...

-Em muốn chuyển về nhà thật sao?-Vũ lên tiếng

-Vâng, em muốn về và giúp anh những việc phù hợp với sức mình!-nó nhún nói

-Ừ, thôi được, vậy em chuyển sang học cùng anh đi!-Vũ khẽ nói

-.....-nó im lặng không trả lời

Vũ nhìn nó rồi im lặng, anh không muốn mất đi một người thân nào nữa cả cho nên khi tìm thấy nó, Vũ đã tự hứa sẽ không để nó biến mất khỏi vòng tay mình nữa....

Nó bước vào lớp, hần đã vào và ngồi đó từ lâu, bộ ba kia thì nhìn nó với ánh mắt khác lạ, bây giờ nó không biết phải làm gì. Không khí trở nên ngột ngạt và khó thở. Cuối cùng tiết học cũng kết thúc, nó lên xe Vũ và đi đến nhà hần, nó mở cửa bước vào, bà Phương và ông Nam đang ngồi uống nước, thấy nó họ mỉm cười...

-Cháu.....muốn nghỉ việc...-nó cúi mặt nói

-Ừ, cô biết rồi! Chú vào giúp Tuyết thu dọn đồ đạc đi!-bà Phương nhìn bác Tuấn và mỉm cười nói với nó

Nó và bác Tuấn bước vào phòng thu dọn đồ đạc, nó nhín căn phòng một lần nữa và quay bước ra đi....

Thành thật xin lỗi vì Gió đã không ra chap mới trong thời gian gần đây, do Gió bận việc học nên có lẽ thời gian rạchap mới sẽ chậm hơn và truyện sẽ ngắn hơn một chút, nếu có gì thì mọi người để lại cmt để Gió biết lỗi mà sửa, bất bí tập sau: hần sẽ tỏ tình với nó còn nó có đồng ý hay không đọc khác biết :3

9. Chương 9: Lời Tỏ Tình Của Hần

Nó kéo vali đi ra cổng, Vũ đã chờ nó ở đó rồi, bước vào xe, nó quay nhìn lại căn nhà mà lòng đau thắt, nó quay đi và đóng cửa.....

Nó lạnh lùng ngồi trong xe mà không hay biết hần đang nhìn nó từ một khoảng cách rất gần nhưng sao hần thấy sao xa quá. Chiếc xe bắt đầu chuyển bánh đi, chiếc xe đó đưa nó rời xa hần....chắc sẽ rời xa mãi mãi.....

Xe chạy êm trên đường và đưa nó với Vũ về căn nhà quá khứ, nó mở cửa đi xuống....

-Cô chủ đã về!-một cô gái có vẻ đáng yêu cúi mặt chào nó

Vũ bước xuống xe, một người khác bước đến và cầm vali nó vào, nó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Vũ, Vũ khẽ cười...

-Nếu có gì cứ bảo tôi! Tôi là Mạnh, quản gia của cậu chủ!-một người đàn ông bước đến, cúi chào nó, nó tươi cười cúi đầu chào lại

Nó bước vào sau Vũ, nhìn quanh, căn nhà có vẻ đã được thay da đổi thịt quá nhiều, chỉ sau một ngày mà nó đã được mọi người trang hoàng lại, không còn cái cảm giác u ám, lạnh lẽo, im ắng nữa mà thay vào đó là một ngôi nhà với những tiếng nói cười, người người đi lại tấp nập, nó bước lên phòng mình, tông màu đen trắng bỏ thay vào đó là hai màu trắng và đỏ, nó vút cặp vào một góc rồi nngẩng lên xuống chiếc giường đỏ máu, nó lăn qua lăn lại mấy vòng rồi bước vào phòng tắm....

Ràoooo.....

Nó xả nước và chìm vào cảm giác mát lạnh từ dòng nước. Nó tắm xong và mặc một bộ đồ ngủ mà cô gái mới này-Phương đã chuẩn bị. Một chiếc áo phông trắng cùng một chiếc quần ngắn đen, trông nó vừa cá tính vừa quyến rũ khiến ai nhìn thấy nó cũng nghẹt thở. Nó bước xuống nhà ăn, nơi Vũ đang đợi, mọi ánh nhìn đều hướng hết vào nó khiến nó e thẹn bước đến bên Vũ, đồ ăn được dọn ra, nó và Vũ vui vẻ cùng dùng bữa tối....

~Sáng hôm sau

~Một ngày nữa lại đến, nó bước xuống sau khi được Phương “tân trang” lại, ủ rũ bước xuống, Vũ bật cười nhìn nó....

-Bộ có gì buồn cười lắm hả?-nó gắt

-Hihi, không, chỉ là thấy em đẹp quá thôi!-Vũ mỉm cười nhìn nó

Cả hai ăn sáng cùng nhau, cũng đã lâu lắm rồi nó và Vũ mới có cái cảm giác ấm áp này....

~Trên đường đến trường

~Nó vui đùa cùng Vũ, Vũ cũng quay lại trêu chọc nó, bác Mạnh cũng nở một nụ cười hiền....

~ Đến trường

~

Nó mệt mỏi thu dọn sách vở và cầm cặp đi xuống dưới xe, chợt hấn cầm tay nó kéo lại, nó ngã dúi vào lòng hấn, một cảm giác kì lạ xuất hiện....

-Nè, bỏ tôi ra coi!-nó đẩy hấn ra nhưng làm sao mà được

-.....hấn im lặng không nói, càng ôm chặt lấy nó

-Ê...có nghe không?-nó nói và dùng hết sức đẩy hấn ra

-Tôi thích cô mất rồi, Tiểu Tuyết.....-hấn noi, ôm chặt lấy nó

-Xin lỗi, tôi là Hoàng Linh, chứ không phải Tiểu Tuyết!-nó lạnh lùng nói

-Ừ, em có muốn làm người yêu tôi không?-hấn rời nó ra, nhìn thẳng vào đôi mắt tím huyền ảo của nó....

~END CHAP 9

Có vẻ hơi ngắn nhưng Gió sẽ cố ra chap mới, à mà nhắc trước là chap sau sẽ.....“nóng” lắm đó, chuẩn bị sẵn tinh thần đi nha, Gió nhắc rồi đó, đến hôm đó đừng ai nói hay bảo gì nha :3 hấn sẽ dùng bạo lực để ép nó thuộc về mình nhưng không biết sẽ ra sao, nhớ đón xem tập tiếp theo nha! Cảm ơn mọi người vì đã đón đọc tập truyện này, mong mọi người sẽ mãi ủng hộ cho Gió! Gió sẽ cố đăng chap mới vào thời gian gần nhất có thể, nếu ai muốn thì có thể ibox với Gió qua nick Facebook: Kẹo Đắng và Gió's Lạnh's Lùng's, Gió sẽ nói nội dung chap tiếp theo!

10. Chương 10:chấp Nhận Hay Từ Chối?

Ara~Gió nhắc lại là chap này “nóng” lắm đó nha! Chắc từ chap này sẽ khá nhiều “cảnh nóng” nên đừng nén gạch đá nha! Gió không thích vậy đâu :3

Nó im lặng không nói, hấn nhìn nó rồi buông nó ra, bỏ đi....

Nó đứng im vô hồn, những lời hấn vừa nói, nó mong đó chỉ là do nó tưởng tượng ra mà thôi, không bao giờ có chuyện hấn đi yêu một người con gái như nó cả.....

Nó mệt mỏi bước xuống dưới, Vũ đang đứng đó chờ, có vẻ Vũ đang rất lo lắng không biết nó tại sao lại xuống lâu như vậy....

-Em làm gì mà lâu vậy?-Vũ nhìn nó lo lắng hỏi

-Không sao, em gặp chút chuyện riêng tư thôi!-nó mỉm cười để Vũ khỏi lo lắng

Vũ thở phào nhẹ nhõm rồi lên xe đi về cùng nó, không khí trong xe khiến nó thấy ngọt ngào khó chịu, nó nhìn ra ngoài...

Lộp...lộp...lộp.....lộp.....

Mưa....mưa rơi....nó đưa đôi mắt vô hồn nhìn mọi thứ trong làn mưa chiều trắng xóa, nó nhớ lại lời nói của hấn, tại sao hấn lại nói vậy chứ?

Chiếc xe bỗng dừng lại, đã đi đến nhà rồi, Phương bước ra và xách đồ cho nó, nó khẽ mỉm cười nhìn Phương....

-Chút lên phòng gặp tôi nha!-nó khẽ nói

-Vâng...Vâng....-Phương nói rồi nhìn nó

Nó bước lên phòng, ngã lưng xuống ghế và thở nhẹ, bây giờ nó cần một người để cho nó lời khuyên, nó không biết phải làm gì bây giờ cả....

Cốc....cốc.....cốc....

Tiếng gõ cửa vang lên, nó đứng dậy đi ra mở cửa, Phương đứng trước phòng nó, trên tay cầm một ly nước, nó đi lại ghế và ngồi xuống, Phương bước theo sau và đóng cửa lại.

-Cô ngồi đi!-nó mỉm cười nói

Phương ngồi xuống chiếc ghế đối diện nó và đặt ly nước xuống trước mặt nó. Nó cầm lên và uống một ngụm....

-Cô chủ gọi tôi lên làm gì vậy ạ?-Phương khẽ nói

-Tôi có một câu chuyện muốn kể cho cô nghe....-nó lạnh lùng nói

Phương đưa ánh mắt khó hiểu nhìn nó, nó nở một nụ cười nhạt và kể cho Phương nghe toàn bộ câu chuyện...

-....và cô ấy được cậu chủ của mình tỏ tình trong một buổi chiều....-nó kết thúc câu chuyện và nhìn ra ngoài kia

-Hmm....theo tôi, cô gái nên cho người con trai một cơ hội!-Phương nhìn nó và mỉm cười

-Ừ được rồi! Cảm ơn nha!-nó khẽ cười rồi bước vào phòng tắm

Cạch.....

Nó bước vào và đóng cửa, Phương cũng đi ra ngoài. Nó xả nước và đắm mình vào làn nước mát lạnh. Đây chắc chắn sẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nó bồn chồn như vậy. Bây giờ nó không biết làm gì cả. Phải làm sao đây? Chấp nhận hay từ chối?

“Cô gái nên cho chàng trai một cơ hội”

Câu nói của Phương cứ văng vẳng bên tai khiến nó phải suy nghĩ, Phương nào hay biết nó đang kể chính câu chuyện của mình. Nó mệt mỏi bước ra và khoác lên người một bộ đồ ngủ và bước xuống dưới nhà. Dưới đó đang có chuyện gì đó khiến cho không khí tĩnh lặng hằng ngày bị phá tan. Nó bước xuống và ngay lập tức thu hút toàn bộ ánh nhìn vào mình, trong đó một vài người mất máu và phải nhập viện. Nó nhìn cô gái-tâm điểm của sự ồn ào. Một cô gái với mái tóc trắng cùng đôi mắt đỏ khiến nó cảm thấy chút ghê sợ. Khuôn mặt này chắc chắn nó đã gặp ở đâu rồi nhưng sao nó lại không nhận ra vậy.....

-Tôi nghĩ cô nên vào đây và nói chuyện!-nó lên tiếng

-Ừ...-cô gái lạnh lùng nói và khẽ nở một nụ cười nhạt

-Hoàng Linh, đừng mời người lạ vào nhà như vậy!-Vũ lên tiếng can ngăn

-Ara~Ra đây là Hoàng Linh sao? Em vẫn xinh như ngày xưa nhỉ?-cô gái nhếch môi cười nhạo nó

Nó đưa ánh mắt tò mò xen lẫn chút ngạc nhiên nhìn Vũ như muốn tìm kiếm một câu trả lời nhưng đáp lại ánh nhìn đó là một sự im lặng. Vũ bước đi chỗ khác và khẽ thở dài. Cô gái kia thì bước đến ngồi xuống ghế, nó tiến lại và ngồi đối diện cô gái.

-Chị là Hoàng Mai, chị em cùng cha khác mẹ với Hoàng Vũ và cả với em nữa đó!-Mai nhếch môi cười

-Chị em....cùng cha khác mẹ?!-nó nhìn Mai với ánh mắt khó hiểu

-Ừ!-Mai uống một ngụm nước và nhìn nó cười, nó nhìn Phương

Phương hiểu ý liền đứng trước mặt Mai

-Tôi sẽ dẫn cô lên phòng, có gì ngày mai hãy nói chuyện! Bây giờ cô chủ của tôi đã mệt rồi!-Phương đưa ánh mắt lạnh băng nhìn Mai

Mai đứng dậy và bước theo Phương lên phòng, nó cũng bỏ lên phòng và không biết rằng Vũ đang âm thầm theo dõi từng hành động và tiếng nói của nó, một cảm giác lo lắng trĩu dậy, tại sao Mai lại quay về cơ chứ nhỉ?

~Sáng hôm sau

~Nó đi đến trường cùng Vũ và Mai sau khi hoàn thành xong buổi sáng, quả nhiên khi đến trường Mai lập tức trở thành tâm điểm của mọi sự bàn tán bởi vẻ ngoài lạnh lùng và không có chút gì gọi là thiện cảm. Cả ba tiến đến phòng hiệu trưởng, đang đi thì nó bị một bàn tay to lớn túm lấy kéo nó lại và ôm lấy....

Nó ngẩng lên nhìn cái con người đáng ghét kia.....nó dẫn đỡ nhìn.....con người đáng ghét đó là.....HẮN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Sao? Trả lời đi!-hắn nhìn nó hỏi

-Hả????-nó nhìn hắn, chuyện đó nó đã cố quên đi vậy mà giờ hắn lại nhắc lại

-Trả lời đi! Chấp nhận hay từ chối?-hắn nhìn thẳng vào mắt nó

-TỪ CHỐI-nó thẳng thừng nói

-Tại sao?-hắn nheo mắt nhìn nó

-ANH VÀ TÔI.....KHÁC NHAU!-nó nhấn mạnh hai chữ cuối rồi bỏ đi

Hắn túm tay nó và kéo lại, khẽ cúi xuống và.....

1s.....2s.....3s.....4s.....5s.....6s.....7s.....8s.....9s.....10s.....

Hắn khẽ đặt lên bờ môi mềm của nó một nụ hôn ngọt ngào,nhẹ nhàng. Nó tròn mắt nhìn hắn, tất cả mọi ánh nhìn đều hướng hết về phía nó và hắn, những tiếng xì xào vang lên.....

Nó đẩy mạnh hắn ra và chạy đi, Vũ chạy theo nó nhưng lại bị Mai nắm lại, hắn đứng im và nhìn cái bóng đáng nhỏ nhắn của nó khuất sau hàng cây.....

~END CHAP 10

~

11. Chương 11

Nó bỏ đi, chạy mãi mà vẫn không dừng, nó cứ chạy hoài, chạy mãi cho đến khi đã rã rời, nó nhìn quanh,trời đã tối từ lúc nào, những ánh sao trên trời vằng vặc soi sáng, khung cảnh quanh đây sao lạ vậy, nó không thể xác định được phương hướng về nhà, rút điện thoại nó tính gọi cho Vũ nhưng điện thoại nó đã hết pin từ lúc nào rồi!!!! Mồ mẫm trong bóng đêm vô hạn, nó lo sợ bị gặp một thứ gì đó ghê rợn và đáng sợ, đang đi thì một giọng nói vang lên.....

-Ai vậy? Phải Hoàng Linh không?-giọng nói cất lên phía sau, nó cứng người quay lại nhìn và.....

-Á.....MA.....ME ƠI MA ĐẾN BẮT CON!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!-nó hét toáng lên, người đó vươn tay ra bịt miệng nó lại

-Trời ơi, bà sao vậy Hoàng Linh? Là tôi Trần Nam đây! Ma ở đâu mà ma!-người đó thì thầm

-ỪM....ỪM.....-nó chỉ biết giãy giụa không biết làm thế nào, mà đây lại là một con đường vắng bóng người đi nữa chứ

Nam bỏ tay ra và dựa người vào tường, nó quay sang và nhờ ánh đèn đường chiếu hui hắt nên nó có thể nhìn rõ mặt người con trai đó. Đó là một người với dáng người cao nhưng hơi gầy, đôi mắt xanh như nước hồ thu và mái tóc vàng óng như những sợi tơ vàng. Nó thần thờ đứng đó ngắm nhìn Nam mà không hề biết

thời gian đang trôi qua rất nhanh và những cơn gió ngày càng lạnh. Run rẩy nó đứng nép vào Nam, Nam khẽ cười rồi cởi chiếc áo khoác quàng vào nó, nó đưa ánh mắt khó hiểu ngược nhìn Nam.....

-Tôi hỏi một câu được không?-nó lạnh nhạt nói

-Được, cứ tự nhiên!-Nam nở một nụ cười nói

-Tôi có quen anh à? Và anh là gì của tôi vậy cơ hả?-nó nhìn Nam và nói

-Bà không nhớ sao?-Nam khó hiểu nhìn nó

-Ừ....-nó nói rồi bước đi

-Về nhà tôi đi, giờ này về cũng hơi nguy hiểm đó!-Nam bước đến nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó nhẹ nhàng nói

-Ừ....ừ....-nó nói rồi bước theo Nam về nhà

Cả hai cứ bước đi trong đêm, nhẹ nhàng. Mặc dù gió vi vu thổi nhưng sao nó thấy thật ấm áp, nó không hề biết rằng ở nhà Vũ đang lo lắng hốt hải đi tìm nó cùng với Mai và một người cũng âm thầm đi tìm nó một mình dưới cái bóng đêm như dài vô tận này. Trên đường bây giờ chỉ còn nó và Nam thôi, con đường nhỏ và vắng vẻ cứ đôi lúc lại phát ra một tiếng động nghe đến rợn người, nó nép người vào Nam lo sợ nhìn quay. Nam khẽ mỉm cười rồi vòng tay bế nó lên, nó ngạc nhiên.....

-Ê....thả tôi ra nhanh! Làm gì vậy hả???-nó giãy nảy đạp tứ tung

-Trật tự đi, bà đang sợ mà!-Nam trêu chọc nó

Nó đỏ mặt quay đi hướng khác, tại sao anh chàng này lại tốt bụng với nó vậy cơ chứ nhỉ? Rốt cuộc nó có quan hệ gì với người này cơ chứ? Hay là.....cả hai là người yêu kiếp trước!!!!!!?

~Tại nhà Nam

~Nó mở cửa bước vào, căn nhà không có vẻ gì là giàu có nhưng lại đầy đủ tiện nghi như một căn biệt thự đích thực, Nam bước vào và kéo nó vào theo, nó nhìn đồng hồ và hốt hoảng, đã 11h đêm rồi!!!!!!!!!!!!

Nam bước ra và đưa cho nó một ly capuchino nóng, nó đỡ lấy chiếc ly và ngồi xuống chiếc ghế sofa

-Bà uống đi rồi đi tắm, người bà đầm sương đêm rồi đó!-Nam nói và nhâm nhi ly nước

-Ừ....ừ....-nó trả lời cho có lệ nhưng thực chất là nó chưa muốn đi tắm vì bây giờ mà tắm thì nó cũng không có đồ để thay

-Tắm xong lấy tạm đồ của tôi mà mặc!-Nam bình thản nói và quả nhiên là bắn trúng tim đen của nó

-Cái tên này đọc được suy nghĩ người khác hả trời!!!!-nó khẽ nheo mắt, nở một nụ cười gượng và nghĩ

Nam nở một nụ cười và đứng dậy một lúc sau quay lại với một bộ đồ thể thao. Nó liếc nhìn, đây là đồ cho buổi thể dục của trường nó mà, chắc người này học cùng trường với nó nên mới có. Nó cầm lấy bộ đồ rồi bỏ vào phòng tắm, nó bật nước và đắm chìm vào những giọt nước mát lạnh, những giọt nước cứ tuôn trào mãi như không muốn dứt. Nó thấy cuộc sống này thật trở trêu, sao mà một người tài sắc vẹn toàn như hẳn lại đi yêu một con nhỏ mà trước kia là người hầu của mình cơ chứ?

-Aiz....bỏ đi, sao cứ nghĩ đến cái tên đáng ghét đó là sao nhỉ?-nó lắc đầu như muốn quên đi hình bóng hẳn

Nó tắt nước, mặc bộ đồ mà Nam vừa đưa cho và bước ra ngoài, Nam đang bị cuốn vào bài hát yêu thích của mình.....

Xin em đó , em anh xin e đó

Tình cảm anh trao cho e là thật mong em đừng đùa và đem nó

Chia ra thành từng phần , nơi này anh muốn dừng chân

Nơi muốn e quên đi quá khứ , cho anh bù đắp lại nghìn lần

Nhưng mà anh , không muốn nhìn nhận , thứ anh mong , người ta có

Anh muốn mình là tình nhân , những thứ anh có , người ta mong chờ
Ngỡ đã quen nhau thật lâu , nhưng mà tình cảm chỉ trong 3 tháng
Dù là có khoảng cách nhưng đó là thử thách giúp ta yêu nhau và khỏi chán
Đó đồ ngốc à ...I love you so much ^^
Khi bên cạnh em anh cũng tự hỏi ủa sao cô đơn đầu mắt
Nhưng cũng có lúc em đã nói dối làm cho tim anh đau thắt
Nhưng mà không sao đâu , thời gian bên nhau đâu bao lâu
Nên hay nghi ngờ , giận hờn vu vơ làm sao tránh
Rồi lúc ghen tuôn , vô tình vậy thôi chứ để em buồn làm sao đành
OK ! cái niềm tin này , ừ thì vợ nói thì chồng tin
Ừ thì ck nói thêm 1 câu này . anh yêu em nhiều lắm đó
Hạnh phúc đó có thoáng qua hay không người ơi . anh yêu em thật nhiều
Cầm tay ta bước đến sớm mai , tương lai được bình yên
Và chuyện gì đến cũng đã đến rồi ta phải chia tay 2 con đường
Cầu mong em nơi đó yên vui bên người
Chuyện đời mà nào đâu ai hay yêu cho lắm giờ phải nói lời chia tay
Chuyện thường mà hôm qua tay trong tay giờ chia tay buông toàn lời đắng cay
Vì thế sợ lắm khi yêu đã yêu . tôi yêu chỉ có mỗi tôi
Ngỡ đâu giờ đâu khi yêu đã yêu / yêu luôn người gian dối tôi
Đáng lẽ sẽ không có thêm cái ver 2 này đâu
Nhưng mà số phận đã an bài bắt buộc ta phải chia tay nhau
Ừ ! rất đau khi ta chia tay nhưng sự ép buộc không lặp lại
Nếu trong kiếp sau chịu đau lần nữa thì anh vẫn sẽ chịu nhập vai
Để thế ai ? thế vai ? Ờ thêm 1 chuyện thật bi hài
Để rồi tiếp tục nhận được “ Hạnh Phúc “ rồi sau đó lại chia 2
Nhưng mà không sao đâu !!!
Tất cả là do anh tình nguyện
Thật sự là anh không mê tín và không tin 2 chữ tình duyên
Nếu như là thật ! ! ! thì chắc có lẽ mình đang hạnh phúc và bình yên
Nếu như là thật ! ! ! thì chắc có lẽ em sẽ không tin anh nguy hiểm
Có lối đi nào dẫn đến “ Hạnh Phúc “ ? mà không có trở ngại
Có đêm tối nào mà không “ Lạnh Buốt “ ? mình anh tiếng thờ dài
Có “ Quá Khứ “ nào mà hoàn toàn đúng ? mà không lẫn lộn đại
Giờ anh mới biết / bài nhạc anh viết / chỉ toàn ảnh hưởng đến tương lai
What Sup ???? Giờ lại trở về / cuộc sống nơi xa hoa
Break Up ???? Không thể trở về / Hạnh phúc nơi xa đó

Haizzz !!!!!!!!!!!!!

Yêu thương cho lắm cũng sẽ đâu ai ngờ

Chuyện tình duyên của ta..ta đã nhận ra thế sao

Để giây phút xa nhau...còn lưu luyến mãi không rời...

Có bao giờ...gạt đi hết những phút giây ngày qua

Lại một đêm trời không sao

Lại một phút đã xa nhau

Rồi năm tháng có mờ những đau thương đã từng qua

Có khi nào mình xa rời nhau

Có khi nào mình quên đi nhau

Để gió cuốn mây về bên gió...như ngày xưa đó

12. Chương 12

Nó tiến lại gần Nam, Nam vẫn chăm chú vào bài hát yêu thích và không mấy may để ý đến mọi thứ xung quanh. Nó kéo ghế và ngồi xuống bên cạnh Nam, đưa mắt sang nhìn anh chàng. Nam nheo mắt nhìn sang nó, nó lúng túng quay mặt đi. Phải công nhận là Nam nhìn rất rất rất đẹp trai, đã vậy còn vô cùng ầm áp nữa chứ, đâu có như ai đó.....

Nam khẽ mỉm cười, cũng đã quá lâu rồi anh mới được nhìn thấy khuôn mặt lúng túng của nó, lần cuối cùng anh nhìn thấy nó chắc cũng là lúc trước khi cái vụ tai nạn kinh hoàng đó xảy ra. Sau khi nghe tin nó đã mất tích, anh cứ lo sợ sẽ không bao giờ còn có thể gặp lại cái hình bóng đáng yêu này, anh lo sợ rồi một ngày nào đó nó sẽ rời bỏ anh mãi mãi, anh sống trong nỗi cô đơn, cảm giác thiếu vắng cứ bám theo anh mỗi khi trời tối, anh hằng đêm cầu mong nó sẽ bình yên và không xảy ra bất cứ chuyện gì cho tới khi.....anh nhận được tin đã tìm thấy nó từ Hoàng Vũ-thằng bạn thân và cũng là ông anh trai của nó, lúc đó anh đã vui mừng đến mức.....chả biết dùng từ nào để diễn tả cả :

v~Quay lại hiện thực~

Nó đỏ mặt quay đi hướng khác còn Nam thì cứ chăm chăm nhìn nó, khẽ liếc sang nó thấy Nam vẫn chăm chú nhìn nó cứ như đang thăm dò chuyện gì vậy không bằng. Mấy lần như vậy, nó bắt đầu suy nghĩ.....

-Cái tên khỉ gió này, làm gì nhìn mình dữ vậy không biết?

-Cái tên này nhìn mình chắc cũng hơn.....5 phút rồi đó :V

-Bộ mình đẹp lắm hay sao mà nhìn hoài vậy?-

Hừ....không biết lại có ý định gì đây?

Nó cứ suy nghĩ hết lần này đến lần khác cho tới lần thứ.....10 :3

Bực mình nó quay sang nhìn thẳng vào Nam, ánh mắt khiên nghị nhưng xen lẫn một chút bối rối.

-Nè, như vậy là hơi bất lịch sự nhưng.....tui đói rồi! Bạn có gì ăn không?-nó từ tốn hỏi

-Ừ....ừ...có!-Nam nói rồi đứng dậy, nó cũng đứng dậy và đi theo.

Cả hai đi đến nhà bếp và nấu những món ăn nhẹ, nhìn họ bây giờ như cặp vợ chồng son mới chuyển về chung sống. Hề hề, cuối cùng sau 30' "vật lộn" với mọi thứ cuối cùng họ cũng nấu xong, nhìn là thèm :3

Bày ra và ngồi xuống, bây giờ Nam và nó mới để ý là mình nấu hơi nhiều, chắc mời thêm vài.....chục người nữa vào chắc vẫn còn thừa nhiều :3

Sau một hồi no nê, nó và Nam ngồi lì đó và. . . ....thở!!!! Vì ăn quá no nên bây giờ cả hai không thể đứng dậy được, ngao ngán nhìn mớ thức ăn, nó với Nam lại nổi da gà.

-No quá đi!-nó vươn vai đứng dậy

-No thật, cứ như lần cuối ăn cùng không bằng!-Nam mỉm cười trêu chọc nó

-Lzè.....nấu cho là tốt rồi, ở đó mà nói!-nó phồng má nói

Nam cười nhìn nó, nó cũng lại mỉm cười nhìn Nam....

-Anh chàng này kì lạ thật!-nó cười thầm

Nó từ từ mở mắt vì chưa tiếp xúc được với ánh sáng mặt trời, nó quay sang và.....

-AAAAAAAAAAAA.....-một tiếng hét kinh thiên động địa vang lên

-Ồn ào quá đó!-một giọng khàn khàn vang lên và.....

Bốp.....

Một cái tát như trời giáng xuống khuôn mặt điển trai của người nằm bên cạnh, người đó không phải hấn cũng chẳng phải Vũ cũng càng không phải là một trong những bộ tamrắc rối kia mà chính là.....NAM-tên con trai nó mới gặp hôm qua

Nam bật dậy như lò xo nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu khiến nó càng điên tiết hơn. Nó tức giận nhìn Nam, đây là lần đầu tiên nó ngủ cùng một tên con trai lạ hoắc lạ hơ, nó tức giận nhìn Nam khiến anh chàng lạnh sống lưng

-SAO ANH LẠI Ở TRONG NÀY, ĐI RA NGOÀI NGAY ĐI CÁI ĐỒ BIẾN THÁI KIA!!!!!!-nó hét lên, Nam sợ hãi phòng đi luôn

Nó đỏ mặt đứng như trời trồng ở trên giường, mặt nó càng ngày càng đỏ hơn, liếc nhìn đồng hồ, nó giật mình, đã 6h30 rồi sao??? Nó nhanh chóng thay đồ rồi chạyvụt xuống dưới nhà, Nam cũng đã chuẩn bị xong và sắp xuất phát, nó vội vã phóng đi bằng tốc độ ánh sáng của mình.

Đang chạy thì một chiếc xe chạy chậm chậm bên cạnh, cửa xe khẽ hé mở, Nam thò đầu ra ngoài

-Lên đi tôi chở bà đến trường!-Nam nhẹ nhàng nói

-Thôi khỏi!-nó nói rồi phóng đi, Nam lắc đầu chán nản nhìn nó rồi phóng xe đi đến trường

Tiếng....toong.....

Giờ học đã bắt đầu nhưng tại sao nó vẫn chưa có mặt ở trường, hấn bắt đầu lo lắng, đứng ngồi không yên, Vũ cũng không khác gì cho lắm, còn Mai vẫnđang cố gọi cho nó. GVCN bước vào và dẫn theo một chàng trai với mái tóc vàng như nắng ban mai và cặpmắt xanh như nước biển mùa thu.

-Đây là học sinh mới, Trần Nam!-bà cô nói

-Xin chào các bạn, mong các bạn giúp đỡ-Nam tươi cười nhìn mọi người và vâng, bệnh viện lại cố thêm bệnh nhân

Hấn thì tỏ vẻ không quan tâm gì cho lắm, Mai thì ời thôi, cô nàng bị sắc đẹp của Nam làm mê mẩn tâm trí, Vũ thì đã thành tượngđá từ lúc nào!!!!!!

-Vậy Nam sẽ ngồi cạnh.....ok, cạnh Vũ, Hoàng Vũ vẫn còn một chỗ trống mà ha!-bà cô từ tốn nói

-Vâng, thưa cô!-Nam nháy mắt tinh nghịch nhìn cô giáo và một người nữa lại được vào bệnh viện vì mất máu

Nam bước đến bên và ngồi xuống cạnh Vũ, Vũ đưa mắt nhìn sang chỗ Nam như một con rôbốt. Nam tươi cười nhìn Vũ, Vũ cố nở một nụ cười nhìn Nam, ôi những ngày tháng vui vẻ của Vũ bâygiờ đã tan thành mây thành khói, làm sao mà sống yên ổn được khi người bạn thân chí cốt quay về tìm món nợ xưa, nợ tiền thì Vũ không phải lo nghĩ mà là nợ.....tình!!!!

-SAO, còn nhớ chứ?-Nam đưa mắt nhìn Vũ

-Ừ.....ừ...nh...nhớ...-Vũ lắp bắp nói như một con robot bị hỏng động cơ

-Mà sao Linh chưa đến nhỉ? Mình nhớ cô nàng chạy trước mình mà?-Nam ngó quay và khẽ nói

-Ông...ông đã gặp nó rồi sao?-Vũ đơ người nhìn Nam

-Ừ, chúng tôi có một đêm bên nhau ở...-Nam nói

-Ồ ĐẤU?-Vũ hét lên nhưng lần này lại cộng thêm hấn và Mai

-Hai cái người này là ai vậy?-Nam ngây ngô hỏi

-Đây là người yêu Linh«chỉ hấn» còn đây là bà chị cùng cha khác mẹ với chúng tôi«chỉ Mai»-Vũ nói

-Ồ đầu hả|hấn nhìn Nam với ánh mắt viên đạn

-Ồ đây!-một giọng nói vang lên thu hút mọi ánh nhìn

-HOÀNG LINH?!-cả ba đồng thanh

Nó từ tốn bước vào chỗ với khuôn mặt ủ rũ không còn sức sống, Vũ và hấn lo lắng hỏi thăm nó, Mai muốn lắm nhưng không thể thoát khỏi sức hút của Nam

-Em đi đâu mà giờ mới lóc cóc đến đây vậy?-Vũ từ tốn hỏi thăm

-Lạc đường-nó lạnh nhạt nói

-Vậy còn chuyện gì em muốn nói với bọn anh không?-hấn nói và chính câu nói đó khiến cho nó giật mình

-À há, không có gì đâu!-nó bật dậy nói

Sắc mặt nó bỗng tái xanh khi nhìn thấy Nam, Nam tươi cười nhìn nó càng khiến nó trở nên rồi rãm hơn, cái tên khỉ ho cò gáy này sao lại ở đây, lúc trước nó đâu gặp đâu, đã vậy còn ngồi cạnh Vũ nữa chứ, ôi, nó muốn chết quá!!!!!!!

Nó nhìn Vũ rồi quay sang nhìn hấn, hai dòng điện 100V cứ chạy qua trước mặt nó cùng với mùi ám khí khiến nó thấy ngọt thở và khó chịu, sao đời nó lại đau khổ vậy trời!!!!!!!!!! Bao giờ thì mới hết đây, ông trời ơi cứu con đi!!!!!!!!!!!!

Nó thở dài rồi đưa ánh mắt cún con nhìn hấn và Vũ

-Tin em đi.....

-Hừ, hai người đã làm gì?-hấn đưa ánh mắt viên đạn nhìn nó

-Đâu có làm gì.....-nó đang nói thì

-Bọn tôi lên giường á!-Nam xen vào, hí hửng nói

-WTF!!!!!!!!!!!!!!-đồng thanh

TRỜI ƠI, CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA VẬY NÈ, AI LÊN TIẾNG GIẢI THÍCH CHO TÔI VỚI, CỨ CÁI ĐÀ NÀY THÌ CHẮC TÔI CHẾT MẮT QUÁ THÔI!!!!!!!!!!!!!!111

Gió thành thật xin lỗi mọi người vì đã ra chap lâu nhưng mọi người thông cảm hộ tấu nó ha,tấu không có máy tính nên đành dùng điện thoại viết nên hơi lâu chút, nhưng tấu sẽ cố ra chap tiếp theo vào thời gian gần nhất có thể, mong mọi người vẫn ủng hộ hết mình cho bộ truyện này của tấu. Cảm ơn rất rất nhiều!

13. Chương 13:

Cậu Chủ, Tha Cho Em Đi

Chap 13: Hôn ước và tình yêu

Tác giả: Gió Lạnh Lùng

Nó đơ người, ba người kia đơ toàn tập còn Nam thì vẫn ngây thơ nói cười. Vũ đưa ánh mắt sát thủ nhìn nó khiến nó lạnh sống lưng. Mai thì nhìn nó.....ghen tị!!!! Hắn tức giận gơ tay định tát Nam nhưng lại bị nó giữ lại, nó đứng dậy im lặng đến bên Nam và.....

-Chuyện đó vui ha!-nó mỉm cười nhìn Nam

-Ừ, vui mà!-Nam cũng mỉm cười đáp trả

Cả hai cứ cười cười nói nói mà không để ý có hai ngọn núi lửa sắp phun trào còn một ngọn núi vẫn vui vẻ với sắc xuân của mình.

-TRẦN NAM, NGƯỜI ĐÃ LÀM GÌ EM GÁI TA????-Vũ hét lên

-Ểh?! Tui đã làm gì bà đâu, mới đưa bà lên giường và ngủ thôi!-Nam vẫn ngây thơ nói mà không hay biết rằng câu nói của mình chứa rất nhiều hàm ý

-CÁI GÌ?!!, đồng thanh tập một

-Hoa....Hoàng Linh, có thật không?-Vũ lắp bắp nói

-Ừ....-nó lạnh nhạt nói

-TRỜI!!!!, đồng thanh tập hai

Nó lắc đầu chán nản rồi gục đầu xuống ngủ tiếp, Nam cũng gục đầu và chìm dần vào giấc mộng đẹp. Cả ba người kia đứng hình, hai người bốc khói và một người thay đổi sắc mặt.

-Người...người dám....-Vũ tức giận nhìn Nam

Oh, tôi chỉ thực hiện lời thề năm xưa thôi-Nam nói trong khi mắt vẫn nhắm nghiền

Vũ đứng người, nhớ lại cái lời hứa quái quỷ đáng ghét đó. Cũng khá lâu rồi, Vũ mới nhớ lại cái thứ kinh khủng đó....

....một cậu bé vui vẻ bước đến bên cô nàng bằng tuổi, hai đứa bé vui vẻ chơi với nhau, chợt một người khác bước vào

-Nam, người đến đây từ bao giờ vậy?-cậu bé mới đến vênh mặt nhìn Nam, lúc đó còn bé

-Ta mới đến!-Nam lạnh nhạt nói

-Hai người chơi gì vậy?-Vũ tò mò hỏi

-Gia đình-cô bé vui vẻ nói

-Mai sau chúng ta sẽ là một gia đình phải không?-Nam mỉm cười nói

-Đúng!-cả hai người kia vui vẻ nói

~ KẾT THÚC HỒI TƯỞNG

~Vậy ra nó và Nam đã có hôn ước từ nhỏ. Đây là lý do một anh chàng không bao giờ cười lại có thể ầm áp lạ thường. Nó vẫn nằm ngủ ngon lành trên bàn, hắn và Mai cũng được nghe kể lại về lời hẹn ước của Nam và nó, dù chỉ là một lời hứa khi đang chơi nhưng Nam vẫn coi đó là một lời thề non hẹn biển suốt đời, và gia đình hai bên cũng đã tự coi nhau là thông gia từ lâu.

Nó vẫn vui đùa mà không hề biết sắp có những chuyện rất tồi tệ sẽ diễn ra với nó. Nhưng tình cảm nó đối với Nam vẫn chứa đầy sự.....chả biết nói sao cả á!!!!

Cuộc sống vẫn cứ êm ả trôi...gió vẫn cứ thổi đều đều...ánh nắng chói chang cứ tỏa xuống đất...em vẫn yêu anh....đến suốt đời...như thời gian trôi, như ánh nắng ban mai....

Nó cứ vui vẻ tung tăng với đám bạn, từ lúc chuyển vào, nó đã gây thiện cảm với tất cả mọi người. Nó vui đùa trên sân mà không hay biết trên kia, đang có một người đang âm thầm theo dõi từng hành động, cử chỉ, tiếng nói, tiếng cười của nó và cách đó vài bước chân cũng có người đang âm thầm nhìn nó. Những tiếng cười của nó cứ khắc sâu mãi trong tim cả hai người, khi biết về vụ hôn ước giữa nó với Nam, hấn đã có một cảm giác thật khó chịu, một chút gì đó nhói lên khiến hấn thấy thật đau, một cái thắt tim nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta phải đau đớn, khổ sở....

Hấn đã yêu nó mất rồi.....

~Về nhà

~Aizh, mệt quá đi mất!-nó thở dài, vút cặp xuống ghế rồi ngồi phịch xuống

-Linh, em thấy Nam như thế nào?-Vũ bắt chợt hỏi

Nó tái xanh như tàu lá khi nghe thấy tên Nam, mặc dù anh chàng rất tốt, cũng rất chi là đẹp trai nhưng tại sao nó lại có cái cảm giác này nhỉ? Cái cảm giác mà lúc gặp Vũ nó cũng cảm giác đó, nhưng khi cả ba bên nhau, nó thấy thật ấm áp và quen thuộc.

~ Sáng hôm sau

~Nó mệt mỏi lần qua lần lại trên chiếc giường ấm áp, cứ lẩn như vậy nếu như không có thông báo tin nhắn Tiit...tiit.....titt....

Rầm....

Một tiếng đồng mạnh vang lên và nó đang “êm ả” nằm dưới nền đất lạnh lẽo. Nó với tay lấy điện thoại và tức giận không biết tên chó nào dám khiến nó như vậy, một số lạ

-Ê, đang làm gì đấy-người kia

-Ai vậy?-nó

-Người theo đuổi-không ai khác chính là hấn

-Có chuyện gì?-nó

-Rảnh không? Đi chơi cùng tôi đi!-hấn

-Ừ-nó

-Vậy chuẩn bị đi, 15' nữa tôi qua!-hấn

Nó tắt máy và bắt đầu đi sửa soạn ọi thứ, trong lòng thấy vui vui và hào hứng.

~15 phút sau đó

~Nó hí hửng bước xuống dưới nhà trong bộ đồ thể thao nữ tính, mái tóc được buộc kiểu đuôi ngựa càng làm tăng thêm vẻ cá tính của nó, làn môi hồng nhạt được điểm thêm chút son hồng quyến rũ đến mức ai nhìn thấy cũng muốn thưởng thức nó, đôi má phúng phính khiến ai cũng muốn véo một cái, nó tung tăng hí hửng bước ra ngoài, hấn đã đứng đó và chờ sẵn.

Nó vừa bước ra thì hấn cũng hóa đá khi thấy nó

-Vậy có đi không?-nó e thẹn nhìn hấn

-Hả...à...có!-hấn lúng túng nói, mặt ửng đỏ, trông hấn nhìn rất đáng yêu

Nó khẽ mỉm cười và bước vào xe, chiếc xe cứ đi trên con đường quốc lộ thẳng tiến tới Bar Night.

~ Trước cửa Bar

~Không thể nào tin được là nó lại là rất ăn chơi, vừa nhìn thấy Bar thì mắt nó long lanh, nó đập cửa một cái rồi phóng vào hòa nhập với tiếng nhạc âm ỉ át tiếng người. Hắn thật sai lầm khi đưa nó đến đây nhưng rồi cũng nhập cuộc.

Hắn bước đến bên nó và đưa ra một ly rượu, nó mỉm cười cầm lấy và nhấp một ngụm, cả hai lắc lư theo tiếng nhạc.

Chơi chán rồi nó khẽ liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đã 12h đêm rồi, nó khẽ ghé vào tai hắn

-Ta về đi, tôi mệt rồi!-nó khẽ nói

-Ừ, về!-hắn nói rồi kéo nó đi

Cả hai bước đến bên xe và đi thẳng về, trông hai người như một cặp tình nhân vật đó. Trên xe, nó im lặng không nói gì nhưng trong lòng thoáng một chút vui sướng và hạnh phúc, không hiểu tại sao nó lại có cái cảm giác này nữa....

...CHẮC NÓ CŨNG YÊU HẮN MẮT RỒI...

Híc, nếu vậy thì chắc nó đang nằm và mơ một giấc mơ rất chi là kinh khủng và nó mong có ai đó đánh thức nó dậy khỏi giấc mơ quái quỷ này để rồi khi thức giấc nó sẽ thấy thật vui vẻ và hạnh phúc bên Vũ và Mai

...Sẽ ra sao...

...nếu một ngày

....em không thể

.....nhìn thấy anh

.....nghe được giọng nói của anh

Chắc em sẽ...

...không thể nào

.....chịu nổi đâu

[Chờ! Người vô tình- Loren Kid vs Nhisam

Biết anh giờ đang ở đâu, giọt nước mắt trên mi lãnh dài

Đành vô tâm người ra đi, em đau nhói

Giá như mình không biết nhau thì em sẽ không đau thế này

Giờ ngày xưa nay đâu người bỏ em đi thật sao?

Những người vô tâm vô tình người đó đã từng rất thật lòng

Họ đã trở thành 1 người như vậy do quá yêu em nên hối hận

Họ thấy lòng người không công bằng, nên quyết sống theo kiểu công bằng

Họ quen 5 người trong cùng 1 lúc để thỏa mãn được sự dằn dặt

Vì họ có biết bao người yêu nhưng họ chỉ yêu có 1 người

Nhưng yêu 1 người và quá thật lòng thì lại bị đem làm trò cười

Chắc có lẽ họ quá yếu đuối nên có lẽ họ muốn chứng minh cho kẻ mạnh nhất biết họ là người tàn độc nhất.

Gió xin lỗi cho sự lười biếng vô đối này của mình, chắc chẳng ai bỏ truyện suốt ngày như Gió đâu ha, thôi thì mọi người thông cảm cho Gió đi hà, dạo này bận học mà ý tưởng cũng không có nhiều nên mới ra chap mới lâu như vậy, chap này Gió tặng cho bạn Nhỏ Dung Điền, cảm ơn bạn đã âm thầm ủng hộ từ đầu tới cuối, chúc bạn có một ngày cuối tuần vui vẻ và tràn đầy niềm vui, sự hạnh phúc bên gia đình nhỏ của bạn,

cười tuần vui vẻ nha! Gió cũng rất cảm ơn tất cả mọi người đã luôn ủng hộ Gió hết mình, hãy đón đọc chap 14 vào thứ hai tuần sau nha!

14. Chương 14

.....tình yêu như một cơn gió vậy, cứ thoảng qua một cách vô tình, nhưng lại khiến người ta đau buốt.....

oOo oOo oOo

Nó mệt mỏi, hôm nay quả nhiên rất mệt, nó muốn được thư giãn trong bồn tắm của mình và cho hết u sầu trôi theo dòng nước, không hiểu sao nó lại thấy bối rối, ngại ngùng khi bên cạnh hần, tìm nó đập rộn ràng như muốn nhảy khỏi lồng ngực, lúc trước khi gặp hần, nó đã bao giờ gặp phải tình cảnh này đâu.....vậy sao giờ đây lại vậy? Hay nó bị làm sao?

Nó bước vào nhà tắm và xả nước ra, cởi đồ và bước vào bồn, ngâm mình trong làn nước ấm nóng, nó cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Nhắm mắt lại và từ từ tận hưởng, nó khẽ lim dim, nhưng trời đâu có thương nó, một cuộc gọi từ ai đó đã phá tan bầu không khí tĩnh mịch này của nó, nó bật dậy, bước ra ngoài và đi lấy điện thoại, là số của Trần Nam...

-Có chuyện gì?-nó bắt máy

-Hi, có cần căng thẳng vậy không? Đang làm gì vậy?-Nam nhí nhảnh nói

-Ờ, đang tắm!-nó bình thản nói mà không hay biết đầu dây bên kia đã bị mất rất nhiều máu

-Ừ ừ....vậy chút nữa tui gọi lại ha!-Nam nói rồi cúp máy luôn

Nó quay bước tính chui vào và thư giãn tiếp, cùng lúc đó cánh cửa cũng bật mở, một người bước vào, không phải cô người hầu đáng yêu, không phải Hoàng Mai, cũng không phải Hoàng Vũ mà là.....HẦN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hần sững người, nó đỏ mặt đứng chôn chân dưới đất, lúng túng không biết làm gì, sao tên này bất lịch sự vậy? Giờ nó sẽ phải làm gì đây? Không lẽ cứ đứng đây chắc? Còn hần thì.....khỏi cần phải nói chắc ai cũng biết chàng ta bị mất máu nặng và nếu chịu thêm chút nữa chắc hẳn sẽ phải nhập viện vì mất máu :3

oOo oOoHello, còn ai không vậy???? Lên tiếng cái coi, đừng nói là mấy bạn nam nhà ta giống như nhân vật nam chính rồi nha! Nếu vậy cho Gió xin lỗi nhé! Hi, thôi mấy bạn lên tiếng cái rồi tiếp tục theo dõi diễn biến truyện nha! Chắc là mấy bạn còn "mất máu" dài dài, đừng ai hỏi tại sao Gió lại viết vậy nha! Gió là trap nên cũng rất muốn viết những tập như vậy :3, hoi ba hoa vậy đủ rồi, tiếp tục theo dõi truyện nào ;) :*oOo oOoHần đứng im một lúc rồi chạy ra ngoài để lại tiếng đóng cửa vang dội, hai người kia ở dưới thì cứ nghĩ đó là động đất, đứng sau cánh cửa, hần lúng túng, đỏ mặt và tự trấn tĩnh mìnhKhông sao....không sao cả.....mình chưa nhìn thấy gì cả.....đó là mơ....mơ thôi!!!!Còn nó thì ôi thôi, cô nàng sốc nặng luôn, không biết phải xử sự ra sao cả, mọi việc xảy ra nhanh quá, nó chưa kịp phản ứng gì cả. Làm sao bây giờ, chắc hẳn nó sẽ không dám nhìn mặt hần mất thôi!!!! Hần bỏ xuống dưới nhà, nó thì vội đi thay đồ và cũng đi xuống. Mai, Vũ, Nam, hần đang quay quần bên nhau như các anh em trong nhà lâu ngày mới gặp lại nhau, nó chạm mắt hần, trong ánh mắt ấy thoáng qua một chút bối rối, nó cụp mắt xuống rồi bước đến bên Mai và ngồi xuống. Vũ nhắm một ngụm nước rồi khẽ mỉm cười, không khí bây giờ thật khó chịu, nó biết sẽ có một chuyện gì đó rất rất kinh khủng sắp xảy ra, nếu không thì đã không tụ tập đông đủ ở đây, mọi người ai cũng có một biểu cảm khác nhau: Nam thì ăn mặc như lần đầu tiên hai người gặp nhau, mắt khẽ khép lại và tận hưởng bài hát của mình; Mai thì đôi lúc khẽ mỉm cười và quay sang nhìn nó rồi lại sang Nam; Vũ thì im lặng không nói, nhìn Vũ cứ như đang suy tư một chuyện gì đó rất rất quan trọng; hần thì lạnh nhạt ngồi đó, đôi lúc buông ra một tiếng thở dài; nó thì đưa ánh mắt khó hiểu nhìn mọi người. -Từ giờ em sẽ ở cùng với Nam!-Vũ khẽ nóiCâu nói như tiếng sét ngang tai nó, nó bàng hoàng, nó chưa nghĩ rằng đây là chuyện quan trọng, nó chưa từng nghĩ đến chuyện đó, rốt cuộc là đã có chuyện gì cơ chứ? Vũ vừa nói gì? Nó có nghe nhầm không? Như đọc được ý nghĩ của nó, Mai khẽ buông một lời thở dài-Đó là sự thật, em sẽ ở cùng cậu ta!-Mai khẽ nói và quay điTất cả mọi chuyện đến quá nhanh, nhanh đến mức nó không biết phải xử lý ra sao, rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao nó lại phải ở cùng với Nam, nó đưa mắt nhìn quanh như tìm kiếm một câu trả lời thích đáng nhưng tất cả mọi người đều quay đi, tránh ánh mắt của nó, cô nàng

hầu đáng yêu của nó thì từ trên phòng nó đi ra, tay xách một cái vali lớn, hân vận im lặng không có bất cứ phản ứng gì, nó chợt thấy trống rỗng, lòng đau thắt lại-ĐƯỢC RỒI! NẾU MẤY NGƯỜI MUỐN TÔI ĐI THÌ OK! TÔI SẼ ĐI ĐỂ MẤY NGƯỜI VỪA LÒNG ĐƯỢC CHƯA?-nó bật dậy, đi đến bên giường trước vali khỏi tay cô hầu và bước đi, Nam đứng dậy rồi bỏ theo nó. Nó bước vào xe, Nam cũng bước lên, chiếc xe bắt đầu lăn bánh rồi rời khỏi biệt thự họ Hoàng, đưa nó đi xa dần, trên kia, hân lạnh nhạt nhấp từng ngụm trà, mùi hương khê lan ra, sao lòng hân lại đau vậy? Nó có là gì của hân đâu chứ? Nó không là gì của hân, nó vừa là bạn thân của Nam, cũng vừa là vị hôn thê của Nam, vậy thì hân cũng không hề liên quan gì đến chuyện này. Mọi thứ trôi qua một cách êm ả, nhanh như cơn gió nhưng để lại một nỗi đau.....oOo oOoCuối cùng xe cũng dừng lại, nhưng không phải là căn nhà lần trước nó và Nam gặp nhau mà là một căn biệt thự to lớn, rất to, rất sang trọng. Nhưng nó đâu có tâm trạng gì mà ngắm nữa, khê kéo vali bước vào. Nó bước qua cánh cổng và chợt nó thấy đầu đau nhức, cảm giác này như là lần nó được Vũ nói ra sự thật, nhưng lần này không đau rất như lần đó mà lại rất ngọt ngào, như một giấc mơ nó nói rồi bước vào Một người con gái bước đến và đưa tay xách vali vào giùm nó, nó bước theo người đó và đi lên phòng mình. Căn phòng rất đẹp, lại đúng phong màu mà nó ưa thích-đen và trắngXếp đồ vào tủ rồi, nó khê nhảy lên giường, nhìn lên trần nhà trắng muốt, nó chợt nghĩ về hân, không biết bây giờ hân đang làm gì? Có nhớ đến nó hay không? Nhưng rồi nó lắc đầu, không, không thể nào nhớ về con người đó được, họ có là gì của nó đâu, vậy thì nhớ làm gì? Nó lim dim và chìm vào giấc ngủCứ nghĩ là sẽ có một giấc ngủ ngon nhưng không hề, đêm đó nó gặp ác mộng khiến nó cứ lăn lộn khắp cái giường trắng to rộng đó.....

oOo oOo

Sáng hôm sau nó bước xuống với đôi mắt gấu trúc, Nam đang ăn thì cũng phải ngẹn khi nhìn thấy nó: đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch, mắt thì được tặng thêm hai quầng thâm đen, nhìn nó không khác gì tên ăn mày cả!!!!!!!!!!!!

Nó khê nhớ lại giấc mơ đêm qua, rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra? Giấc mơ đó là sao? Một ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu nó.....

oOo oOo oOo

Đến đây là hết chap 14, nó đã quay về với tình yêu thuở nhỏ của mình nhưng hai người sẽ ra sao? Sẽ hạnh phúc hay đau khổ? Nó sẽ phải chấp nhận hân hay Nam khi biết được sự thật về lời hứa năm xưa? Sẽ có một người ra đi, một người ở lại, một người hạnh phúc và một người phải giấu nước mắt khê mỉm cười bước đi! Mời mọi người đón đọc chap tiếp theo

CẬU CHỦ, THA CHO EM ĐI!

CHAP 15: SỰ THẬT! NỖI ĐAU VÀ NIỀM HẠNH PHÚC!

15. Chương 15

oOo oOo

Chap này Gió viết về giấc mơ mà nó đang phân vân và nghi ngờ nên đừng ai nghĩ là sự thật nha. Gió rất cảm ơn các bạn vì đã ủng hộ cho Gió và bộ truyện này

oOo oOo

Đêm có trôi, trôi mãi, bóng đêm dài thăm thẳm như muốn nuốt chửng cái con người đang co ro một góc kia. Ánh trăng bạc cũng không đủ làm cho con người đó nổi bật lên khiến họ huyền ảo như một đám khói tụ tập với nhau. Nếu nhìn từ xa, có lẽ ai cũng nghĩ là người đó đang ngủ gật nhưng thực ra, họ chỉ đang suy nghĩ đến cái thứ được gọi là tương lai.

oOo oOo

Nụ cười nhạt chợt nở ra trên làn môi mỏng quynh rữ của nó, nó nhất định, nhất định sẽ làm sáng tỏ giấc mơ đêm đó, một cảm giác rất lạ cứ nổi dậy, nó không biết giấc mơ đó có liên quan gì đến quá khứ của nó không, chắc chắn là có một chuyện gì đó rất kinh khủng mà Vũ chưa kể cho nó nghe, cái càng bí ẩn thì càng thôi thúc lòng tò mò của người khác, nó cũng không hân là trường hợp ngoại lệ

oOo oOo

Sau một ngày học tập và làm việc, nó mệt mỏi lết cái thân xác của mình vào phòng, ngã lưng xuống ghế sau khi đã chìm đắm trong làn nước mát, nó nhâm nhi ly rượu trên tay, một ly rượu vang đỏ, màu đỏ như máu, như những giọt máu nó thấy thường ngày, nhưng giọt máu đưa cha mẹ nó rời khỏi nó, tức giận, nó ném cái ly xuống, rượu được giải thoát khỏi ly, tràn ra làm nhuộm đỏ cái thảm trắng trong phòng nó. Đứng dậy rồi lạnh lùng lên giường, nó chìm vào giấc ngủ của mình, và đêm đó, giấc mơ kì lạ lại xuất hiện...

oOo oOo

Nó thấy mình như bị thu nhỏ lại và đang nằm trong vòng tay ấm áp của một người phụ nữ-mẹ nó. Giọng hát ngọt ngào của bà cất lên, ru nó chìm vào giấc ngủ, khép mí mắt và nó cũng ngủ....

Mắt từ từ mở, nó thấy mình đang nằm trong một căn phòng, căn phòng trắng và sạch sẽ, nhưng mà....đây không phải là căn phòng nào trong biệt thự nhà nó, mà là một căn phòng trong bệnh viện, tại sao nó lại ở trong bệnh viện chứ? Khoảng thời gian này là sao? Nó đang làm gì? Ai đó gọi nó dậy, đánh thức nó khỏi giấc mơ quái quỷ này đi! Giấc mơ này cứ như đang tiếp diễn lại cái giấc mơ kinh khủng ngày hôm qua của nó vậy, không lẽ đến sáng mai nó mới thoát được sao?

Nhưng vấn đề không nằm ở đó, vấn đề ở đây là nó phải tìm hiểu ra được lý do tại sao nó lại ở đây, nhưng bây giờ nó quá nhỏ, không thể đi lại được, giờ một tay lên, nó hoảng hốt, cánh tay của nó..cánh tay trắng trẻo và mịn màng của nó, đang bị băng bó lại, nó không hiểu chuyện đang xảy ra, không lẽ đây là lúc sau tai nạn và lúc nó được đưa đến bệnh viện hay sao? Không thể nào, chuyện đó Vũ đã kể rồi mà, nó cũng đã gần quên rồi, vậy sao bây giờ lại...

Đang băn khoăn, thì cánh cửa chợt mở, một người phụ nữ bước vào, đó là bà nuôi của nó, bên cạnh bà là Vũ«hồi nhỏ». Cả hai tiến đến bên cạnh chỗ nó đang nằm, bà bế nó lên và ôm nó vào lòng, người bà toát ra mùi hương dễ chịu, nhẹ nhàng khiến nó cảm thấy thoải mái hơn

-Vậy mong bà giúp tôi chăm sóc cho đứa bé này, khi nào có dịp, tôi sẽ đến đón nó và kể cho nó nghe mọi chuyện, bác sĩ đã nói chỉ bị mất trí nhớ tạm thời thôi, sẽ có một ngày nhớ lại toàn bộ sự việc, nhưng chuyện nhớ lại sẽ khiến nó cảm thấy đau đầu, mệt mỏi, nếu như nó không thể chịu được thì nó sẽ bị mất trí nhớ vĩnh viễn.-Vũ khẽ nói, mặc dù lúc đó còn khá nhỏ nhưng những câu Vũ nó đều chất chứa một hàm ý nhất định

-Vâng, cậu chủ cứ yên tâm giao cô chủ cho tôi! Tôi nguyện thề sẽ chăm sóc cô ấy tốt!-bà lên tiếng và đem nó về nhà của mình

Bà sắp sẵn cho nó một căn phòng nhỏ, vừa với nó và khá giống căn phòng cũ, nhưng màu hồng biến mất thay vào đó là hai tông màu trắng-đen, tông màu đơn sắc, rất giống một câu chuyện buồn.

Bà chăm sóc nó rất tốt, còn Vũ, mỗi tháng lại gửi cho bà một số tiền để trang trải, nuôi dạy nó, bố nó thì lấy cơ nuôi nó vất vả để vùi thêm tiền để nuôi dạy nhưng thực ra là lấy số tiền đó để chi vào lời ích cá nhân của bản thân mình. Nó sốc nặng, rất sốc khi chứng kiến lại tất cả, tất cả quá khứ của mình chỉ qua một giấc , nó mong đây sẽ chỉ là giấc mơ, một giấc no mơ mà thôi, nhưng làm sao mà tránh được chứ? Dù có cố phủ nhận như thế nào thì nó cũng phải chấp nhận là đây chính là quá khứ của nó, cái quá khứ mà nó muốn quên nhất.

Bố thì vẫn rượu chè, cờ bạc đến nỗi số tiền mà Vũ cung cấp cũng hết sạch sau một tuần, hết tiền, bố lại quay lại, đánh đập nó và bà đến mức bà phải nằm viện mấy ngày, hết cái này đến cái khác , rắc rối cứ đến với nó, đến với nó để nó phải sống trong sự khổ, mệt mỏi, . Nó không thể nhờ rằng Vũ lại có thể giấu nó, không phải bà đến và tự nguyện nhận nuôi mà là bà được Vũ giao phó cho công việc này đơn giản chỉ vì lúc trước bà là vú nuôi của nó.

Rồi nó đi học, lớn lên, những trận đòn roi vẫn tiếp tục, nếu như bố nó không bị bắt vì tội đánh bạc thì có lẽ nó cũng sẽ không bao giờ thoát, bà và nó lại sống hạnh phúc, nhưng những tháng ngày hạnh phúc đó không kéo dài lâu, nó lên Cấp III và được vào học tại ngôi trường danh tiếng, nơi đó, nó gặp hần, bộ ba rắc rối và Vũ-anh trai nó và cũng người chối bỏ nó ột người hầu trong gia đình

oOo oOo

-Hoàng Linh, em dậy đi không muộn học đó!-nó thấy người mình bị rung động nhẹ, từ từ mở mắt, nó nhìn thấy Nam, có lẽ nó nên gặp một người và xác thực lại giấc mơ của mình

Nó khẽ mỉm cười và một cái tát được giáng xuống ngay khuôn mặt của Nam

-ĐỒ BIẾN THÁI, CÚT NGAY KHỎI PHÒNG TÔI!-nó hét lên giận dữ nhưng thực ra nó đang thăm cảm ơn Nam vì đã kéo nó ra khỏi cái giấc mơ quái quỷ và đáng chết đó, nó sẽ cố gắng, cố gắng quên đi cái giấc mơ đó sau khi đã biết được bí mật

Nhưng nó phải chấp nhận một chuyện rằng, nếu như nó không chịu đựng nổi cú sốc tinh thần sau khi biết sự thật thì trí nhớ của nó sẽ mãi mãi biến mất và không bao giờ được khôi phục lại, nếu vậy nó phải cố gắng, cố gắng để cơ thể mình trở nên mạnh mẽ và cứng rắn hơn, nhưng với một người như nó thì chắc chắn sẽ chịu đựng được nỗi đau và mất mát đó

Thay đồ rồi bước xuống nhà, nó bắt gặp ngày Nam

-Hôm nay xin cho nghỉ nha!-nó nói rồi bắt xe đến địa điểm chứa đựng nhiều bí mật của nó nhất

oOo oOo oOo

Đến đây là đã hết chương 15 rồi, có vẻ chap sau sẽ khá tốn nước mắt nhưng cũng có thể không đến mức đó, hi, tiết lộ chút là chap này Gió tính đầu độc trẻ thơ chút nhưng anh Gió nếu vậy thì sẽ khá lủng củng vì nó đang phân vân giữa một đám câu hỏi của cái giấc mơ kì lạ mà lại có cảnh nóng thì cũng không ổn cho nên tạm thời cho người yên ổn đọc truyện vậy :3

Gió chúc mọi người có một ngày Chủ Nhật cuối tuần vui vẻ, mát mẻ và hãy dành nhiều thời gian cho gia đình của mình nhé, hãy tôn trọng, gìn giữ nó, tận hưởng những khoảng thời gian quý báu, ít ỏi khi bên gia đình mọi người nhé! Nếu như Gió có thời gian, Gió sẽ cố đăng chap mới, gần đến ngày khảo sát rồi nên thời gian viết bị thu hẹp lại chỉ vì đám bài tập, cứ đà này không biết Gió có sống sót để viết chap mới cho người không T~T

16. Chương 16

Một mỗi, nó khẽ gục đầu và ngủ trên taxi, nó đã bắt taxi để đi đến gặp người đã nuôi nó 18 năm trời thay cho bố mẹ nó, nhưng không hiểu sao nó lại thấy thất vọng và chán nản khi đi về nơi đó, nó muốn vui vẻ gặp lại bà nhưng có vẻ là lần này không được rồi.

Một lúc sau nó mở mắt, chiếc xe đã dừng lại từ lúc nào mà không hề báo cho nó biết, nó mở cửa và bước xuống. Vẫn là mái nhà đó, tuy ngôi nhà nhỏ nhưng nhìn thật ấm áp và hạnh phúc, nó bước vào và khẽ đẩy cửa bước vào, nó sững người. Trên bàn thờ, tấm ảnh chân dung của bà được trân trọng đặt giữa, xung quanh khói từ mấy thanh hương tỏa ra, nó bất lực quỳ xuống, rốt cuộc là sao? Bà đã đi rồi hay sao? Nước mắt khẽ lăn trên gò má trắng trẻo, mịn màng của nó, nó gục mặt xuống, nước mắt cứ rơi rơi mãi, nó đứng dậy và bước ra trong vô thức, cứ mặc kệ cho chân muốn đưa mình đi đâu thì đi. Trời bỗng đổ xuống một cơn mưa, tâm hồn ai kia đã u ám và mệt mỏi bao nhiêu thì mưa rơi to bấy nhiêu, mưa rơi xuống, che đi những giọt nước mắt của nó, rửa trôi đi tâm trạng u buồn, làm mát tâm thức nó. Một bàn tay được đưa ra và khẽ đặt lên đôi vai mỏng manh của nó, nó quay lại và ôm lấy người đó-hắn.

Nó ôm lấy hắn như sợ hắn rồi cũng sẽ tan biến theo mưa, sợ hắn sẽ bị cơn mưa này đem đi mất. Nó không muốn mất đi một người nào nữa cả. Hắn vòng tay ôm nó vào và dìu nó vào một xe, nó lầm lũi chỉ biết đi theo hắn. Chiếc xe phóng đến tiệm đồ, cả hai cùng thay đồ rồi hắn đưa nó về nhà hắn. Chiếc xe đỗ xuống, bác Tuấn ra mở cửa và hơi ngỡ ngàng khi nhìn thấy nó nhưng rồi bác cũng chỉ mỉm cười

-Cậu chủ đã về rồi! Chào mừng cô đến gia đình này!-bác mỉm cười nhân hậu

Nó gật đầu rồi bước vào, ông bà chủ đang dùng bữa trưa trong nhà, nó bước vào trong và chào hai người đó. Khỏi nói thì cũng biết rằng cả hai người đều ngạc nhiên khi thấy nó đi cùng hắn về căn nhà này, cả hai đều cứ nghĩ nó quay lại gia đình để.....làm việc :3

Hắn lắc đầu rồi cầm tay nó kéo vào phòng mình. Vẫn căn phòng đó nhưng sao nó thấy thật lạ lẫm, mọi thứ như cách xa với nó, như không thuộc về nó.

-Em nằm đó nghỉ đi! Sáng mai anh sẽ đưa em về.-hắn dịu dàng nói

Nó không nói, tiến đến bên hắn, và kéo hắn xuống, ban cho hắn một nụ hôn ngọt ngào. Hai người quấn lấy nhau như không muốn rời, nhưng nó cũng biết kìm chế và khẽ đẩy hắn ra, leo lên giường. Hắn đứng đơ đó rồi khẽ mỉm cười, leo lên giường và ôm lấy nó. Nó giật mình quay lại, mặt đối mặt, xen lẫn đó là cảm xúc đến lạ lùng, khoảng cách của họ như được thu hẹp lại vậy.

Hắn ôm lấy nó, kéo nó vào sát mình và đặt lên môi nó một nụ hôn ngọt ngào, nồng cháy. Nó cũng đáp trả lại như không muốn chịu thua thiệt. Ôm lấy nhau, hắn khẽ đưa tay vuốt nhẹ từ cổ nó xuống rồi ấn nhẹ. Tay vẫn lần xuống, hắn đưa tay cởi từng cúc áo một của nó, nó đỏ mặt và đẩy hắn ra. Nhưng nó nghĩ sao vậy? Một người như hắn mà lại chịu để tuột mất con mồi của mình sao? Kỳ lạ đó nha! Và quả nhiên hắn túm lấy nó, nhanh như chớp nó đã thấy hắn đang ở ngay trên mình, cúi xuống và trao nó nụ hôn tiếp theo, mãnh liệt và say đắm. Nó cố đẩy hắn ra nhưng không thể, càng đẩy hắn càng siết chặt nó hơn, biết sẽ không thoát được, nó đành ngoan ngoãn nằm im. Hắn khẽ tạo ra một nụ cười khiến bất cứ cô gái nào nhìn thấy cũng không thể thoát khỏi, nụ cười đó như một liều thuốc khiến con mồi tê liệt, nó quay mặt đi nơi khác

-Nè, anh làm vậy với bao nhiêu cô gái rồi?-nó khẽ hỏi

-Em là người đầu!-hắn cất lời nửa thật nửa đùa

-Thật?-nó nheo mắt hỏi

-Ừ!-hắn cười

Và như không muốn để nó hỏi thêm bất cứ thứ gì nữa, hắn đành khóa chặt lấy bờ môi nhỏ đó, nó không nói gì, vòng tay ra sau người hắn và kéo hắn sát vào, hơi nóng từ hắn phả ra cùng mùi hương bạc hà nam tính khiến nó cảm thấy kích thích. Không lẽ nó “muốn” hay sao? Như đọc được suy nghĩ của nó qua những cử chỉ như vậy, hắn vẫn giữ lấy nó như đang khiêu khích sắc dục của nó vậy

-Nếu như đó là em! Thì anh sẽ chiều!-hắn khẽ thì thầm vào tai nó

nó suy nghĩ, gương mặt lộ rõ vẻ lo sợ

-Gì cơ??! Hắn ta đang đùa mình sao trời!!! Làm cách nào bây giờ? Hắn ta khỏe quá! Không lẽ mình cứ để mặc vậy hay sao?-

Cùng lúc đó cánh cửa phòng bật mở, bác Tuấn bước vào và đứng như trời trồng, nó xấu hổ rút ngay vào chăn, hắn đứng dậy và quay sang nhìn bác

bác lúng túng

-Xin...xin lỗi! Tôi làm phiền hai người à?-

-Ừ, có!-hắn nói

-Nếu vậy cho tôi xin lỗi! Ông bà chủ nhờ tôi lên gọi hai người xuống dùng bữa!-bác Tuấn nói rồi rút dần

-Nói với họ là tôi có “món tráng miệng” rồi!-hắn nở nụ cười nửa miệng

Bác Tuấn gật đầu rồi lui ra, đóng cửa lại và phóng như bay xuống dưới thông báo cho hai người kia tin sốt dẻo. Còn về phần nó, thì sau vụ đó nó vẫn cảm thấy có vẻ như nó đã bị hắn làm cho đầu óc trở nên đen tối hơn rồi. Còn hắn bây giờ đang ngồi bên cạnh nó và lướt điện thoại, nó hé mắt nhìn ra rồi bực bội khi thấy hắn như vậy. Hắn liếc sang nhìn nó rồi cúi xuống hôn lên trán nó

-Ngủ đi nhé, bé ngoan của anh!-hắn tươi cười

-Ừ, anh cũng vậy!-nó nói rồi chìm vào giấc ngủ trong vòng tay ấm áp của hắn

oOo oOo

Sáng hôm sau....

Nó tỉnh dậy thì đã thấy hấn từ nhà tắm đi ra quanh người chỉ có cái khăn tắm mỏng dính. Nó quay mặt và nép vào chân, hấn mỉm cười rồi bước đến bên nó, cúi xuống và chào nó bằng một nụ hôn và nó cũng nhiệt tình đáp trả lại :3 :3 :3

Cả hai người xuống dưới và ngồi xuống ăn cùng với hai ông bà chủ trong nhà, cả hai đều tũm tĩm cười và đưa ánh mắt háo hức nhìn nó và hấn, hấn vẫn điềm tĩnh còn nó thì không thể nuốt được, cuối cùng bữa ăn cũng kết thúc, nó miễn cưỡng lắm mới ăn được một ít

-Bao giờ hai đứa cưới vậy?—ông Nam “thật thà” hỏi

-Tháng nữa-hấn điềm tĩnh nói rồi kéo nó đến trường

oOo oOo oOo

Tại trường, cả hai bước xuống trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Vũ, Nam và Mai chạy đến tụ tập bên nó

-Em đi đâu mà không nói vậy? Biết bọn anh lo lắng không hả!-Vũ tức giận nói

-Vk đúng là....sao lại bỏ ck để “qua đêm” với tên này hả?-Nam nói với giọng hờn dỗi mà không biết chính câu đó sẽ khiến nó có nhiều rắc rối

-Cái con này, có người yêu rồi mà vẫn “qua lại” với thằng kia hả?-Mai nói và ngay lập tức cả ba đều được nó tặng một cái tát

-Ồn ào-nó lạnh lùng nói rồi bước đi

-Chào tạm biệt đã chứ?-hấn mỉm cười ranh ma nhìn nó

Nó không nói gì, tiến đến lại gần hấn và...

....cả ba người kia đứng hình

....những tiếng xì xào vang lên

....hai người kia đang môi chạm môi

Nam tiến lại, cầm tay nó kéo ra giận dữ nhìn hấn

-Cút đi!-Nam nói rồi “trân trọng” cho hấn một cái tát và lôi nó về lớp

oOo oOo oOo

Sau vụ đó, những lời bàn tán từ mấy bà “rảnh rỗi không có việc làm” cứ làm đề tài tám chuyện, nó khá mệt mỗi khi đi đến đâu cũng nghe thấy những lời bàn tán về mình, Vũ và Mai cũng hơi khó xử trước Nam và hấn, Nam thì tự trách mình đã không đủ cứng rắn để bảo vệ nó và giữ nó lại với mình, hấn thì khá là mệt khi cứ phải làm tình tay ba với nó và bạn cùng lớp tất nhiên là không vui chút nào.

-Ta đi ăn gì chứ?-nó tiến lại Nam và nói

-Um, đi thôi! Tôi cũng có chuyện muốn nói với bà-Nam nói, bây giờ anh nghĩ gì thì chỉ có anh mới biết thôi

Hai người dẫn nhau xuống canteen nhưng có lẽ nơi Nam muốn nói chuyện không phải chỗ đó và Nam không muốn nghe bất cứ một chuyện gì liên quan đến vụ lần trước. Vậy nên bây giờ nó đang ở trong nhà Nam

Nam bưng ra hai cốc nước và đưa cho nó một ly, nhìn hình ảnh mình trong làn nước sóng sánh, nó khẽ liếc nhìn Nam

-Có chuyện gì vậy?-nó cất tiếng phá tan bầu không khí u ám đang bám lấy hai người

-Tôi yêu em, và tôi biết em không yêu tôi!-Nam nói

-...-đáp lại Nam chỉ là tiếng im.lặng

-Nếu không yêu tôi, hãy nhắm mắt lại và....“làm với tôi” đi!-Nam cúi mặt nói, nhìn anh thật dễ thương quá đi mất

-HẢ??!-nó tròn mắt nhìn Nam, bộ mấy tên con trai thời nay rảnh quá hả trời

~END CHAP 16~ oOo oOo oOo

Gió không nghĩ là chuyện sẽ có đoạn như vậy nên những bạn đọc ơi, đừng bỏ rơi hay trách móc Gió nhé! Gió muốn mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ Gió, cảm ơn những bạn đã và đang ủng hộ Gió và cho Gió gửi lời xin lỗi vì ra chap chậm, dạo này Gió thất tình nên cũng không có tâm trạng viết. Nếu ai muốn biết thêm gì về truyện thì inbox và add nick Facebook của Gió nhé, Gió sẽ trả lời tất cả những gì mà mọi người thắc mắc.

17. Chương 17

Nó đơ người, bộ mấy tên con trai xung quanh nó bị “chập mạch” hả trời? Hay là lũ đó rảnh quá nên tính kiếm chuyện với nó?

-Được không?-Nam vẫn cúi mặt nói

-Ok, muốn bao nhiêu?-nó cười, nụ cười chứa rất nhiều ẩn ý

-Tùy-Nam cười mỉm

Và ok, Nam ngay lập tức bị ăn tát liên tiếp, đến mức đầu óc quay cuồng, nó cứ tát liên tiếp khiến Nam phải rút xuống dưới

-Nè, làm gì vậy hả?-Nam xoa xoa hai má

-Thì tôi chiều-nó lạnh nhạt nói rồi bước ra cửa

Mở cửa ra, nó thấy hấn đang đứng trước cửa cùng với Mai, thấy nó bước ra, hấn đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn nó rồi nở một nụ cười nhạt, cùng lúc đó Nam cũng bước ra

-Vui nhỉ?-hấn nhìn nó

-...-nó không nói, chỉ cúi mặt xuống

-Chuyện gì vậy?-Nam thắc mắc nhìn nó

Dứt câu nói, Nam thấy má mình lại rất lên, nhưng không phải do nó mà là hấn

-Yêu nó? Buồn cười! Tôi mới là người yêu của Hoàng Linh, nhớ kĩ vào TÔI LÀ NGƯỜI YÊU CỦA HOÀNG LINH-hấn nhấn mạnh những chữ cuối

-Cái gì? Anh chỉ là chủ của Linh thôi, anh không phải người yêu cô ấy!-Nam tức giận

Nó mệt mỏi bước đi ra ngoài, hiện tại nó chỉ muốn ở một mình, nó cần một người hiểu nó, nó muốn một người để tâm sự, lết đến quán cafe mình hay tới, nó ngồi xuống và gọi một cốc capuchino.

Còn hấn khi thấy nó thì vội chạy theo để lại Nam và Mai. Nam lạnh nhạt bước ra ngoài nhưng bỗng khựng lại vì bị Mai giữ lấy

-Chuyện gì?-Nam đưa mắt khó hiểu nhìn Mai

-Kệ họ đi!-Mai buông từng chữ

-SAO MÀ TÔI CÓ THỂ ĐỂ NGƯỜI TÔI YÊU BỊ NGƯỜI KHÁC CƯỚP ĐI MẮT CHÚ? NẾU ĐÃ KHÔNG HIỂU CẢM GIÁC CỦA TÔI THÌ ĐI ĐI, ĐỪNG LÀM PHIỀN TÔI NỮA!-Nam gắt

-Tôi hiểu cảm giác của anh chứ! Vì bây giờ tôi cũng vậy! Anh không biết rằng tôi rất rất khó chịu khi thấy người tôi thích không thích tôi mà lại theo người con gái khác!-Mai cúi mặt nói

-Cô thì biết gì chứ!-Nam nói rồi gỡ tay Mai ra

Mai đã làm gì sai cơ chứ? Tại sao ai cũng không thích cô vậy? Mai mệt mỏi, buồn bã ngồi xuống dưới, những giọt nước mắt lăn dài trên mặt cô, cô chỉ là yêu Nam thôi, cô chỉ muốn Nam đáp lại tình cảm đó, dù chỉ một ít thôi cũng được vậy mà sao khó vậy chứ? Cô không muốn, không muốn như vậy! Có lẽ cái nơi

này không thuộc về cô, có lẽ cô nên quay về Mỹ, sống hạnh phúc với mẹ cô trong ngôi nhà mà bố của nó đã chia lại cho hai mẹ con cô, nơi cô có thể hạnh phúc sống và kiếm được một người tốt, yêu thương cô thật lòng, sẽ là nơi giúp cô quên đi mối tình đầu đầy mệt mỏi, nước mắt và sự lừa dối, cô sẽ nói cho Nam nghe cảm xúc thật của mình, rồi cô sẽ đi, đi mãi, sẽ rời xa Nam và quên anh

oOo oOo

Nó nhâm nhi cốc capuchino nóng trong tay, ngoài kia trời cũng bắt đầu đổ mưa, những giọt mưa nhỏ nhưng nhiều, một giọt không thể làm ướt, không thể xóa đi những giọt nước mắt, không thể rửa trôi hết mọi ưu phiền, phải cần thật nhiều, thật nhiều mới có thể làm những điều đó.

Bài hát: Em Là Mưa (Beat & Instrumental) - Blackbi

Khoảnh khắc x2

Khi em bước đi

Đến với người mà em chọn khoe mắt đã ướt mi

Mưa cũng đã cuốn trôi vị mặt thấm trên môi

Và nỗi đau đã thay thế tình yêu ngày nào bên tôi

Nên thôi

Quên hết nỗi buồn

Đôi chân mỗi một nhưng mắt vẫn cứ tuôn

Yêu là chạm bấy hay dòng cảm xúc mù quán

Là vũ khí giết chết tâm hồn , mặc thể xác lang thang

Blackbi

Khi mà em bước ra đi cuộc sống anh như gục ngã

Mặc kệ thời gian ra sao vì a biết rằng sự thật đã

Diễn ra quá nhanh khiến con tim đau vật vờ

A đã sai hay a không bằng ng ta tất cả mọi mặt hả

Món quà cuối cùng a sẽ trao như lời hứa

1 bài nhạc dành riêng cho em người con gái tên là mưa

Nhưng cầu vồng sẽ không đến khi gió kéo mưa đi mất

Bỏ lại đây 1 kỉ niệm đẹp giờ chỉ còn tình yêu duy nhất

Ký ức sót lại trong tiềm thức là gì

Là ánh mắt nhìn a cười rồi quay bước chân ra đi

Là cô bé 3 năm trước thật ngây thơ trong từng suy nghĩ

Là con đường ngay trước mắt ,phải nhờ ảo giác làm tri kỉ

Viết trên giấy trắng rồi lại xóa trong từng câu

Khói trắng tạo vị đắng trên bờ môi vừa bắt đầu

Em ở đâu có nghe thấy giai điệu buồn đến từ máu

Hay em vờ như là không biết tình yêu rót nơi vực sau

Hook

Yêu bằng lời nói hay là yêu bằng con tim

Chill bằng hơi khói hay feel từ con tim
Real từ từng chữ nhưng hy vọng như phú phẩm
Như khởi điểm của ảo giác như đoạn kết 1 bộ phim
Zinnine
Và rồi từ khoảng khắc đó anh trở thành kẻ lang thang!
Cũng đã quen ... Đôi khi vẫn vơ vài dòng lang mang!
Buổi hoàng hôn chạng vạng em kết tình ta sang trang!
Để lại đây vài lời hứa, cùng cả kí ức đang mang!
Anh không phải kẻ tình si, xếp cho em đàn hạt giấy!
Anh chẳng khờ nơi cuối phố, bao mùa mưa? Tóc bạc đầy!
Làm sao đây? Đã bao nhiêu lần tự hỏi như vậy!
“ừ không may!” câu trả lời cho những khúc mắc hôm nay!
Khoảnh khắc chẳng nhạt phai, để nơi nội tâm dày vò!
Ai trong gương? Bởi vì đâu có sao khuông mặt gầy gò?
Nếu là anh mang lỗi lầm xin cho thời gian đầy đoạ!
Nhưng lẽ là em người phụ tình, chỉ xin kỉ niệm cháy tro!
Băng ghế đôi nơi anh ngồi chờ bóng ai ngang qua!
Nơi đây anh hát vài câu ca cho tim băng tan ra!
Rồi nghị lực lẫn niềm tin cũng dần rời đang xa!
Nhưng nỗi đau từ bấy lâu thì vẫn đã ... Và đang ... Và ...!

Outro

4 câu cuối cùng là món quà cuối cùng đã dc hoàn thành
Và ko còn là gì nữa 1 khởi điểm cũng đã tàn nhanh
Tình yêu trong quá khứ đó là điểm dừng đối với anh
Liệu mưa có còn ghé về để típ tục giết anh

«táo không biết chọn bài nào cho đúng tâm trạng của nó nên thôi.....chọn bài táo thích vậy ha :3 »

Một mối lắm, yêu mà, đau lắm chứ! Bây giờ nó không muốn gặp lại, không muốn gặp bất cứ ai cả, nó muốn ở một mình cùng với sự cô đơn, nó cần người tâm sự...

-Ê, làm gì mà buồn dữ vậy, bạn hiền?-một giọng nói cất lên, nó quay sang nhìn

-Huh?! Mấy người.....tưởng mấy người tuần sau mới về?-nó tròn mắt nhìn ba người con trai đứng trước mặt nó

-Xong sớm thì về sớm thôi!-người kia nháy mắt nhìn nghịch nhìn nó

-À.....à.....ừ! Chào mừng bộ ba rắc rối trở về!-nó cười gượng gạo nói

-Xí, rắc rối cái gì chứ? Rắc Rối nhưng vẫn nhiều người theo lắm!-Lâm làm mặt dỗi

Nó mỉm cười rồi kéo cả ba người xuống, cả ba đều vẫn vậy, không thay đổi chút gì hết cả, nhưng nó nào biết, ở nơi nào đó, có một người đang bước vào quán tìm nó.

.....Yêu, anh yêu em mất rồi.....

Tình yêu nào chẳng đẹp, nhưng là do tưởng tượng

Như chiếc kim đồng hồ, cũng chỉ quay về một hướng
Thời gian đó, đâu còn hồng
Mảnh pha lê đó, cũng đâu còn trong
Tất cả mọi thứ, điều như đã vụn vỡ
Một người luôn mỉm cười, một người lại ngẩn ngơ
Bài nhạc này anh đàn, chưa bao giờ sai nốt
Còn lại những trang giấy hồng, lại là do ai đốt
Người ta nói anh ngu quá, có gì đâu phải lụy
Níu tình cảm đã hết, thì thôi đường ai nấy đi.
Anh biết là vậy! nhưng mà có dễ lắm đâu
Sự dày vò trong lòng, lúc nào mà không thấu
Níu như dễ quên, thì chẳng thà lúc đầu
Mình đừng quen biết nhau, thì giờ đâu phải đau
Cánh cửa khép lại không còn một ánh sáng
Đâu còn thấy sự tuyệt đẹp, giữa những tia nắng vàng
Đâu còn cùng em ngồi nghe, những bài ca lãng mạng
Thay vào đó là sự tuyệt vọng của những cảm xúc vô vàng
Em nói đi! tại sao em che giấu
Anh đã sai hay em thay đổi, hãy nói một câu
Em cứ đi đường em! con đường mà em lựa chọn
Con đường thăm đỏ thật đẹp, không hề có lối mòn
Còn anh lặng lẽ bước về, con đường khuya lối nhỏ
Để cảm nhận chút hơi tàn, của điệu thuốc hóa tàn tro
Nỗi đau không lạnh! dù cố chấp nhận
Sự sứt mẻ của trái tim này, sẽ không bao giờ lành lặn
Điều ngọt ngào! mà anh từng biết
Nhưng với em là gì?, điều không cần thiết
Và trong tâm trí em, chẳng còn gì đọng lại
Dù kí ức nhỏ nhoi, vẫn chưa hề tồn tại
Còn anh thì, nỗi đau càng đau thêm
Cứ lặng lẽ bước về, sau ánh màn sương đêm.

Sorry, Sorry :3 lâu nay lười, không muốn ra chap mới nên cũng sợ mọi người quên lắm, mọi người đừng quên nhé :3, có lẽ như là nó với hần sẽ gặp đôi chút rắc rối, cả một vài chuyện nữa cũng sẽ diễn ra giữa Nam và Mai, chap sau thì Bộ Ba Rắc Rối sẽ ra mắt sau một thời gian vắng bóng, chắc chắn là sẽ có thêm nhân vật mới, mọi người nhớ đón đọc chap tiếp theo nha! Cảm ơn những người đã, đang và sắp ủng hộ cho Gió, Gió yêu mọi người nhiều nhiều nhiều cực nhiều luôn, cho nên đừng ai quên Gió nhé!

18. Chương 18: Bộ Ba Rắc Rối Trở Về

Khánh ngồi xuống và gọi một ly capuchino, Lâm thì nhâm nhi ly cafe sữa còn Phong thì đang thưởng thức ly trà thảo mộc của mình. Cả ba người ngồi xuống và vui vẻ nói cười với nó, nó cũng thấy vui vẻ và nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cả ba vui vẻ trêu đùa với nó, luôn khiến nó phải vui cười. Chắc cũng khá lâu rồi mới có người khiến cho nó phải cười, quả đúng là bộ ba rắc rối mà. Nó cười nhẹ, một nụ cười khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải ngất ngây.

-Mai ba người có lên trường không?-nó đặt cốc nước xuống nhìn ba người hỏi

-Đương nhiên là có rồi!-Phong nháy mắt tinh nghịch nhìn nó

-Hi ừ!-nó mỉm cười

Bất chợt nó nhìn ra ngoài cửa, một cái dáng người quen thuộc lướt qua nó. Nó bật dậy rồi chạy ra ngoài nhưng không hiểu sao cái dáng người đó lại biến mất một cách quá đột ngột như vậy, cái dáng người đó sao giống hần vậy, nhưng chắc là không phải đâu, sao hần lại có mặt ở đây được chứ. Nó nở nụ cười nhạt rồi quay lại nhưng lại đắm chìm vào một người

-Ồ....tôi xin lỗi! Tôi không để ý!-nó cúi đầu xin lỗi rồi bước đi

Người đó đưa tay nắm lại tay nó, nó ngẩng lên, là hần, không phải ai khác cả. Nó đứng im như không thể nhấc nổi chân lên. Tại sao? Tại sao nó lại có thứ cảm giác này chứ? Tại sao hần lại cứ phải khiến nó đau như thế chứ? Từ trước nó đã nghi ngờ một điều là nó yêu hần nhưng có lẽ những cảm xúc này đã chứng minh tình cảm này mất rồi! Nó phải thừa nhận một chuyện là nó đã yêu hần. Nó khẽ rút tay mình ra khỏi hần rồi bước đi, khoảng cách của hai người càng ngày càng xa cách, giữa hai người cứ như có một bức tường vô hình nào đó chắn ngang vậy, dù gần nhau nhưng đều như mỗi người một cực của Trái Đất vậy. Nó bắt taxi rồi đi về nhà, hần thì đứng đó nhìn nó bước lên xe rồi mới bắt đầu bước đi.

OoO Sáng hôm sau OoO

Nó mệt mỏi bước đi đến trường, nói thật là nó không hề muốn đi học gì cả vì sợ phải giáp mặt với hần nhưng phải đi thôi chứ biết làm sao. Nó mệt mỏi lết người lên lớp, vút cặp và ngồi xuống chỗ mình, gục đầu xuống bàn sau khi đeo headphone và chìm trong tiếng nhạc. Bộ ba tò mò kéo đến bên quanh bàn nó, Phong đưa tay ra.....vuốt tóc nó.

Nó ngẩng lên và "tặng" cho Phong một cái tát rồi lại gục xuống bàn. Hai người kia nhanh chóng rút lui nhanh. Phong cũng đứng dậy rồi chuẩn trước

-Có cần phải vậy không?-Vũ bước đến đặt tay lên vai nó

-.....-nó im lặng không nói gì

Vũ bực tức đưa tay rút headphone đang yên vị trong nó ra, nó đưa mắt nhìn rồi lại đeo vào, Vũ rút hần ra rồi cầm trên tay.

-Chuyện gì?-nó lạnh nhạt nhìn Vũ

-Hôm nay em sao vậy?-Vũ nheo mắt nhìn

-Ồn, giờ đi đi!-nó giành lấy phone và headphone rồi gục xuống sau khi đã có những thứ đó vô đúng vị trí

-Haiz.....-Vũ thở dài rồi về chỗ

Hần vừa lúc đó bước vào, nhìn nó rồi cũng đi về ngồi xuống cạnh nó. Không khí im lặng, u ám vây quanh hai người, một không khí lạnh lùng đến nghẹn thở. Hần cũng rút smartphone ra để chơi game :3

oOo Hết tiết oOo

Cả lớp tụ tập quanh bàn của bộ ba hotboy, một vài người đôi lúc hé mắt nhìn nó và hần, Mai thở dài rồi đi đến bên cạnh nó, đặt tay mình lên tóc nó rồi vuốt nhẹ nhàng

-Bỏ ra.....-nó buông từng tiếng lạnh nhạt rồi ngẩng lên nhìn Mai

-Sao vậy? Hôm nay em hơi lạ rồi đó!-Mai nhìn nó lo lắng hỏi

-Mệt người.....-nó nói rồi gục xuống

Hắn nhìn sang nó rồi chợt nhớ hôm nay Nam không đi học, sao vậy nhỉ? Mà thôi, hẳn ta không đi học thì càng tốt, đi học chỉ có gây rắc rối cho hắn thôi. Nó im lặng không nói, chỉ gục đầu xuống bàn, suốt cả buổi học nó không làm gì khác ngoài việc chìm trong lời nhạc, im lặng không nói gì, chỉ có bốn người biết chuyện gì đang xảy ra và sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì, Mai lắc đầu ngao ngán bỏ đi, nó đúng thật là một cô em phiền phức và rắc rối, nhưng mà biết sao được, người mà cô yêu lại yêu nó chứ không yêu cô, thôi thì đành buông tay trước cho đỡ đau vậy, cô đã đặt vé để về Mỹ rồi, ngày mai cô sẽ đi, cô sẽ ra đi trong im lặng, không để lại một lời, nhưng cô cũng sẽ nhớ mãi những cảm giác khi còn ở đây, tuy ngắn ngủi nhưng lại cho cô rất nhiều kỉ niệm đẹp....

....Cuộc đời đáng buồn nhất là khi bạn gặp được một người rất đặc biệt nhưng lại hiểu rằng không thể nào mãi mãi bên người đó được, nếu vậy sớm muộn gì bạn cũng phải buông tay thôi....

oOo Hết giờ oOo

Nó uể oải xách cặp ra xe, Vũ buông một lời thở dài nhìn nó rồi bất chợt giật mình khi nhìn sang Mai

-Này, đến cô cũng làm sao vậy? Nhỏ kia đã đủ khiến tôi mệt mỏi rồi mà giờ đến cô cũng như thế này nữa! Ai mà sống nổi trời!!!-Vũ kêu trời than đất và ngay lập tức hai cái cặp bay thẳng vào mặt anh

Cuối cùng nó và Mai thảng ra xe trước để Vũ loay hoay với ba cái cặp sách to đùng đùng, Mai nở một nụ cười, có lẽ sẽ là nụ cười cuối cùng khi cô còn ở trên mảnh đất Việt Nam này...

oOo oOo oOo

Xin lỗi mọi người vì ra chap lâu quá thời hạn cho phép T^T, cháu là cháu không có chút ý tưởng nào cả, toàn lấy nhạc thay lời truyện, truyện cũng khá lủng củng, mọi người đọc rồi góp ý nha! Mong là tuy không đăng sớm nhưng mọi người vẫn nhờ tấu là ai ạ! Tiếp tục ủng hộ truyện nha! Tấu tính viết tiếp bộ Tiểu thư họ Nguyễn và thiếu gia họ Trần nhưng.....lười quá nên thôi vậy :3 Có lẽ đây là chap cuối cùng Gió lấy lời nhạc thay lời truyện,mọi người thông cảm nhé :3 :3

[Ver1:]

Giọt nước mắt em thấm sâu, khi anh phủ phàng bước theo người

Em không trách, chịu đòn đau, còn anh nhìn theo bước em cười

Đi bên người ta, bỏ mặc em, không luyến tiếc

Chỉ mỉm môi cười và em nói khê, em yêu anh anh có biết không

Anh biết là anh sai, nhưng vẫn ngu ngốc và quay đi

Tìm cảm giác mới, để giờ đôi mắt anh cảm thấy cay vì

Tại vì anh đã nhẫn tâm, để có thêm chuyện bi hài

Nhưng mà may mắn đã đến với anh 1 lần vì anh biết sửa sai.

[Mel1:]

1 lần nữa nhìn anh khóc, vì ngày mai em đi mất rồi

Hạnh phúc ở nơi xa với em sẽ đi đến khi nhìn thấy

Ngày ngày tập quên mơ, để hình bóng không in vào tim

Em cứ ngu ngơ, nhìn anh thờ ơ, rồi ôm ấp nỗi đau riêng mình.

[Ver2:]

Em ngốc lắm, cô bé à, tại sao lại cho anh tất cả?

Biết anh là tên sở khanh, tại sao vẫn yêu đến khi bị hất ra

Đúng là ! Em thật thà, xứng đáng 1 tình yêu thật mà
Bởi vậy đừng yêu anh nữa, trái tim của anh đây rất chật và!
Anh đã cố gắng dành tình cảm cho em nhưng không thể
Cũng cố thay đổi những tính cách bấy lâu bị khổng chế
Nhưng không, anh vẫn thế, vẫn bị ám ảnh bởi ngày mưa
Cho nên hãy quên anh đi đừng đặt hy vọng, vào thằng này nữa.
Vì dù đôi tay đang xen nhau, nhưng sao tiếng em vẫn chưa có
Không lẽ là qua đêm nay thôi, em sẽ đi theo cơn mưa đó
Và cơn mưa đầu tháng 9, đến thật nhanh, không chờ đợi
Nhưng nó cũng mang em đi thật xa, giữa 1 ngày nắng, không ngờ tới
Em muốn có 1 tình yêu mới, thì đối với em nó quá dễ mà
Còn riêng anh ôm trọn ký ức vì lời xin lỗi gửi quá trễ và
Xin lỗi vì những lời hứa, vẫn chưa làm được
Xin lỗi cũng quá muộn màng vì chính tay anh đã làm nó trầy xước.

[Mel2:]

Làm gì khi mất đi, mới biết nín giữ để chẳng xa
Làm gì khi chính ta, vội quá buông câu xót xa
Em chẳng về! Mãi rồi
Biết đâu không thể này
Lúc đó anh mới biết người mà anh đắm say.

[Ver3:]

Mưa! Anh sai rồi vì anh! Mưa 2 lối
Nhưng xin mưa chờ! Vì anh sẽ thay đổi
Tất cả những gì anh làm chỉ vì muốn tốt ư thôi
Xin mưa rơi thêm lần nữa, để những sai lầm, theo mưa trôi
Vì nắng! Chiều sáng nỗi buồn ở quanh mình
Nhờ gió nó! Thổi theo chiều thấy ánh bình minh
Welcome to Yeucahat.com
Nhưng ánh nắng cũng vô tình, không muốn chiếu sáng! Nhường đêm đến
Đêm vô định! Nên đành phải tìm, vì sao sáng kia kẻ bên
Nhưng đã sai rồi! Thứ cần nhất vẫn là mưa
Vì khi mưa đến những vì sao không còn nữa
Chỉ là ngôi sao giấy thôi
Chỉ mong 1 lần em được nhìn thấy tôi
Để tôi chạm nhẹ đôi bờ môi
Để tôi yêu em thêm lần nữa thôi!

[Mel3:]

Em muốn được 1 lần nữa được bên cạnh anh tay trong tay
Xoa đi nước mắt xoa đi nỗi đau xoa hết ưu sầu bao lâu nay
Em muốn đôi ta trở lại tháng ngày hạnh phúc ta từng trải
Cứ vui cứ cười chỉ cần có anh mặc kệ là đêm hay ngày dài
Em sẽ khóc khi anh bên ai và lại làm em đau nhói.

19. Chương 19: Người Ra Đi, Kẻ Ở Lại

Mai về nhà bước lên căn phòng quen thuộc của mình, nếu như tất cả là một giấc mơ thì cô mong mau chóng rời khỏi rất mơ đó, cô đã không thể chịu nổi cái giấc mơ này rồi. Một mối, rắc rối, chán nản, đầy nước mắt, sự buồn phiền. Cô muốn khi mở mắt, mọi thứ đều mất, cô không phải sống trong những thứ cô không thích, cô sẽ ở bên mẹ cô, cùng nhau ngồi uống trà vào mỗi buổi sáng như mọi lần, và cô sẽ không còn nhớ gì về cái hiện tại bây giờ, KHÔNG CÒN MỘT THỨ GÌ

Nhìn lên chiếc đồng hồ treo ngay ngắn trên tường, cô buông tiếng thở dài, 8 giờ ngày này tháng trước, Mai đã bắt vé để quay về Việt Nam với mong muốn của mẹ là tìm lại hai người anh em cùng cha của mình, nhưng khi về đây, Mai lại gặp Nam-người bạn ấu thơ của nó và cũng là người đơn phương nó, Mai đã "say nắng" Nam ngay lần đầu gặp mặt bởi cái tính chất phác, ấm áp, hiền lành của Nam, nhưng còn Nam, anh chỉ coi Mai như một người chị mà thôi, anh không hề có một chút tình cảm gì với Mai, cứ nghĩ đến chuyện đó Mai lại thấy tim mình như đang bị ai bóp nghẹn đến không thở được, Mai đã sai khi cứ nghĩ thời gian sẽ khiến Nam yêu mình. Nhưng còn bây giờ, đúng 8h, Mai sẽ bắt chuyến máy bay để quay về Mỹ và sống với mẹ cô, sẽ tìm được một người yêu mình thật lòng và sẽ cố gắng quên Nam.

Kéo vali ra khỏi nhà mặc sự can ngăn của Vũ và nó, Mai quay lại nở một nụ cười nhẹ rồi bước lên xe, bắt đầu lại cuộc đời của mình, vừa lúc đó Nam đến, nghe chuyện liền bắt xe đuổi theo Mai để thuyết phục, Nam trách mình sao quá vô tâm không để ý gì đến tình cảm của Mai, để rồi bây giờ phải ân hận. Nam thấy như có ngàn mũi dao đâm xuyên qua tim mình, không thể hiểu tại sao anh lại thấy trống vắng khi không có Mai, anh thấy buồn khi không được nhìn thấy nụ cười của Mai. Yêu-Thương-Ghét, anh không biết tình cảm mà anh dành cho Mai bây giờ là gì cả, giọng nói ngọt ngào của cô cứ vang bên tai, thánh thót như tiếng đàn, nhẹ nhàng như cơn gió, và ấm áp như tia nắng

-Tại sao? Tại sao chứ? Tôi yêu anh mà.....

Không hiểu tại sao lời nói của Mai lại vắng vắng đâu đây, như lời than trách, Nam lắc nhẹ đầu, chắc là do anh mệt mỏi thôi

Chiếc xe đưa Mai đỗ xuống trước cổng sân bay, Mai kéo vali bước từng bước chậm như đang chờ đợi một thứ gì đó nhưng rồi lại buông tiếng thở dài. Chờ làm gì họ có ở đây đâu mà chờ, chờ hoài thì người mệt chỉ có thể là mình mà thôi

-Mai.....Mai.....-một giọng nói vang lên sau lưng Mai, Mai quay lưng lại và người mà Mai nghĩ sẽ cố quên bây giờ lại ở ngay trước mắt cô

-Chuyện gì?-Mai lạnh nhạt nhìn Nam đang mệt mỏi đứng thở do chạy xa và mệt

-Mai đi đâu vậy? Sao lại bỏ đi chứ?-Nam đứng thẳng người nhìn Mai

-Kệ tôi! Đi lo cho NGƯỜI ANH YÊU đi!-Mai nói rồi quay bước

Nam nắm lấy tay Mai, kéo cô lại và ôm chầm vào lòng, Mai ngỡ ngàng, tim cô không thể nào ngừng loạn nhịp được, tại sao chứ? Nam đã bỏ cô để yêu nó mà, vậy thì tại sao.....

-Mai.....anh yêu em! Đừng bỏ đi nữa nhé!-Nam nhẹ nhàng nói

Mai đẩy Nam ra, đi thẳng để quay về Mỹ, Mai sẽ không để Nam cản trở tâm trí cô, sẽ không để Nam làm tim cô đau hơn một lần nào nữa, anh là người đầu tiên cho cô biết cảm giác yêu và cũng là người đầu tiên

khiến cô biết như thế nào là đau khổ. Nam im lặng đứng nhìn cô bước đi, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng cách xa, cả hai người như chung một cảm xúc nhưng lại không biết phải làm gì và nói gì. Mai bước lên máy bay và rời bỏ Nam và mọi kỷ niệm của mình ở lại mảnh đất hình chữ S này, bao giờ Mai quên được Nam thì cô sẽ quay lại

Chiếc máy bay cất cánh đưa Mai đi khỏi Nam. Nam thấy đau nhói trong tim, tại sao vậy chứ? Nhưng chắc là không phải là Nam yêu Mai đâu, sẽ KHÔNG như vậy. Nhưng mà biết làm sao được, Nam không thể nào chối bỏ được sự thật này. Biết làm sao đây, có lẽ hạnh phúc không chọn Nam đâu!

Nam bắt xe và đi đến quán Bar, gọi hết chai rượu này đến chai khác, chỉ biết uống, uống đến say mèm, uống như chưa bao giờ được uống, uống để quên đi một người nào đó, uống như muốn xóa đi mọi ký ức.

Sáng hôm sau

Nam nheo mắt nhìn, đây là đâu vậy nhỉ? Anh bật dậy, xung quanh chỉ toàn màu đen và trắng, sao vậy nhỉ? Nam lắc đầu rồi đi vào làm VSCN rồi mặc bộ đồ được để bên trên giường ngủ. Sau khi đã làm xong mọi việc Nam mở cửa bước xuống, ngay lập tức anh nhìn thấy nó, hần và Vũ đang ngồi nhâm nhi cốc cafe nóng.

-Dậy rồi sao? Hơi muộn rồi đó!-Vũ nhìn Nam mỉm cười nhẹ

-Sao tôi lại ở đây?-Nam nheo mắt nhìn Vũ

-Hôm qua nhà người say quá, phục vụ quán Bar thấy vậy nên cũng để mặc đó, đúng lúc đó thì nó gọi cho người nên cái ông phục vụ chết bầm kia mới biết đường mà bảo chúng tôi đưa người về!-hần lạnh nhạt nói

-Mà sao hôm qua anh uống say vậy?-nó nhẹ nhàng đặt cốc cafe xuống, hỏi

-Không có gì!-Nam nói rồi đi ra ngoài bắt xe tới trường

Cả ba người kia cười nhẹ rồi cũng phóng đến trường. Giờ đây khoảng cách của Nam và Mai là nửa vòng Trái Đất, không biết khi gặp nhau hai người có còn tình cảm với nhau nữa hay là mỗi người một con đường nữa? Nam thì buồn vì nhớ Mai và trở nên lạnh nhạt với tất cả con gái, Mai thì vào học và cũng quen được với tất cả mọi người, cô quen được Aka, một chàng trai Việt sang Mỹ du học.

Nam mệt mỏi đi cùng nhóm của nó xuống cantin, vừa ngồi xuống dưới, một chàng trai bước đến trước mặt Nam và chìa ra một bó hoa hồng

-Tặng cậu này!-chàng trai cúi gằm mặt nói

-CÁI GÌ???!!! Cậu có nhầm người không vậy?-Nam lấp bắp nói

-Không đâu!-"chàng trai" đó nói

-Hay là cậu tính tặng cho cô gái này?-Nam chỉ sang bên nó, "chàng trai" nhìn sang và lắc đầu

-TÔI TẶNG ANH!-người đó nói rồi để bó hoa xuống và chạy bén đi mất

Tất cả mọi người ngẩn người ra, chuyện gì vậy trời?! Nam thì hóa đá luôn, anh có phải gay đâu mà.....

Nó thì khúc khích cười, công nhận Nam "đào hoa" thật, thu hút cả được người cùng giới luôn. Vũ và hần túm lại "an ủi" Nam nhưng thực ra là đang trêu chọc Nam. Bộ ba kia đến, biết chuyện và cũng hòa theo

-TRỜI ƠI!!!!!! SAO RẮC RỐI CỨ BÁM VÀO TÔI HOÀI VẬY????????-Nam than thở

-Đẹp troai cũng khổ ghê ha!-Vũ cười cười

-Ôi hahaha, Nam ơi, người được lắm!-hần cười lớn

-May mà chúng tôi chưa bị ông "hút hồn" đó!-Khánh nắc nẻ

-MẤY NGƯỜI THÔI ĐI KHÔNG!-Nam hét lớn

Giờ thì Gió mới có thời gian để viết, may mà sáng nay Gió được nghỉ :3. Xin lỗi bạn Pé đún đún vì đã ra chap muộn hơn lúc hẹn trước nhé! Cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho bộ truyện này, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, nhớ tiếp tục ủng hộ cho Gió nữa nhé!

À Gió thấy có một vài bạn vẫn hay ib qua nick Facebook "Gió's Lạnh's Lùng's nhưng đó không phải là nick facebook của Gió đâu, nick đó là của bạn ý lộn anh trai Gió đó :3. Nick facebook của Gió là Kẹo Đắng, link facebook: [.facebook.com/nho.baka.2003](https://www.facebook.com/nho.baka.2003)

và nick Cam Và'x Cút, link facebook: [.facebook.com/cam.va.cut.123](https://www.facebook.com/cam.va.cut.123)

Mọi người add nick và cho Gió nhận xét về truyện nha! Chúc mọi người có một buổi sáng ấm áp, hạnh phúc bên những người thân yêu, chúc các đàn anh đàn chị hôm nay thi tốt, những người ở miền Bắc nhớ mặc áo ấm vào nhé, trời lạnh lắm đó!

Ngày dài mưa phùn

Nắng gió tiêu điều

Quanh đây đâu đâu mây lặng bay

Ngoài trời khung cửa

Trắng xóa lối đi

Xa xa một nhánh cây tàn khô.....

.....Đến với những nỗi nhớ vẫn vương

Ngày tình đã chết trong mùa đông dài

Qua đi cơn yêu đương nồng cháy

Ngày tình đã hết thôi thì bước đi.....

.....Giờ còn gì trong ngày giá buốt những vỡ nát

Khi yêu thương nay đã khô cạn

Xin đôi vai ai qua đây

Cho tim em thôi lạnh giá

20. Chương 20: Trai Hay Gái?

Nam như đóng băng toàn bộ từ tâm hồn đến thể chất, một con người khiến tất cả mọi người phải ngưỡng mộ giờ đây phải chịu một cú sốc vô hình, lần đầu tiên trong đời Nam được một THÀNG ĐÀN ÔNG tặng hoa, tại sao????????????

Trong khi Nam đang trong trạng thái BẤT ỔN thì những người kia vẫn VUI VẺ đùa cợt lên NỖI ĐAU của Nam, riêng nó và hấn vẫn không mấy may để ý gì đến, cứ như hai người này biết rõ sẽ có chuyện này xảy ra vậy! Chợt nó liếc nhìn điện thoại, nở nụ cười bí hiểm nhìn hấn rồi không ai nói ai, cả hai đứng dậy và rời đi. Vũ nhìn hai người bằng ánh mắt kỳ lạ rồi cũng đứng dậy đi theo mặc kệ Nam-người bạn thân đang bị một lũ lăm mồm trêu ghẹo và phải bắt gặp những ánh mắt kỳ thị của mọi người trong phòng. Nó và hấn đi thẳng ra sân sau vườn rồi rút điện thoại ra gọi cho ai đó

-Hello! Come away!-nó nói rồi tắt máy

5 phút sau, cái con người đã khiến Nam phải "hóa đá" giờ đã xuất hiện trước mặt nó và hấn

-Hello everyone!-người đó nở nụ cười tươi nhìn nó

-Nói tiếng việt dùm cái bà nội!-nó nhếch môi nói

-Hỳ!-người đó cười

-Việc của chúng tôi hết rồi đó, từ bây giờ thì chị tự xử hết đi! Chúng tôi không giúp nữa đâu!-hắn lạnh nhạt nói

-Ok, cảm ơn hai em vì những gì đã làm giúp chị nhé!-người đó gỡ bỏ bộ tóc giả xuống, Vũ như không tin vào mắt mình nữa, là Mai!

-Không có gì!-nó và hắn nói rồi bỏ đi

Mai cũng bước đi ra cổng trường, Vũ như chôn chân dưới đất, tại sao Mai lại ở đây? Đã vậy còn giả trai để tiếp cận Nam nữa? Tại sao lại như vậy? Nó và hắn sao cũng tham gia vào vụ này nữa chứ? Rốt cuộc là đang có chuyện gì? Một nghìn.....hàng nghìn câu hỏi cứ bám lấy Vũ, anh loạng choạng bước vào lớp trông anh như một con người mất hồn không bằng.

oOo Ở lớp oOo

Nó và hắn vẫn tiếp tục những công việc thường ngày: ngủ! Còn bộ ba kia thì có thêm việc để làm, cứ trêu chọc và nhắc đến chuyện lúc ở căn-tin, riêng Vũ thì đang cố lý giải những việc ở sau trường, anh nhất định phải làm sáng tỏ chuyện này! Tiết học trôi qua nặng nề với tất cả các nhân vật trong truyện :3

oOo Về oOo

Nó và hắn bắt taxi mà không về cùng Vũ như mọi hôm, Vũ cũng bắt taxi và bám theo hai người đó. Chiếc taxi chở nó và hắn bon bon đi đến một công viên, rẽ vào một quán cafe nhỏ gần đấy, Vũ bàng hoàng, là quán mà hồi nhỏ cả ba người hay đến, sao nó lại đến đây?

Bọn nó đẩy cửa bước vào quán, đi đến bên bàn gần cửa sổ, nơi Mai đang đợi ở đó, Vũ đi vào và ngồi bàn bên cạnh.

-Có chuyện gì nữa vậy?-nó lạnh nhạt nói

-Mấy đứa giúp chị vài bữa nữa được không?-Mai nói như khẩn khoản

-Hử?!-hắn nheo mắt nhìn Mai

-Chị không biết làm gì cả!-Mai quay mặt đi hướng khác

-Haiz....vậy bây giờ chúng tôi sẽ vạch kế hoạch, chị cứ theo đấy mà làm, ok?-nó cầm ly nước lên

-Ok!-Mai nói

Thế là cả ba bàn tán to nhỏ về kế hoạch tiếp theo, mọi lời nói, hành động đều được Vũ thu vào một cái điện thoại, vậy là đã có đủ bằng chứng, chứng cứ rồi, anh sẽ phá tan cái kế hoạch ngu ngốc này.

Không biết còn ai nhớ đến bộ truyện này cũng như nhớ tác giả "tội nghiệp" này không nữa? Lời đầu chúc mọi người có buổi tối ấm áp, hạnh phúc bên người thân, gia đình mình nhé! Những người ở miền Bắc thì nhớ mặc ấm vào đó, trời lạnh lắm lắm luôn! Tiếp theo tác giả xin lỗi vì đã ra chap muộn, sắp tới tác giả bận ôn thi với lại phone và laptop của mình bị.....mami lấy mất rồi!!!! Quên mất, mình rất vui vì có một vài người đã theo dõi, đón đọc từng chap truyện và đã cho mình những lời khuyên rất tốt! Thôi chap hơi ngắn và sẽ có thêm.....lời bài hát nữa nên mọi người đừng giận nhé :3

Người yêu hơi thôi chia ly giọt nước đã tràn ly

Yêu làm chi nhớ làm gì để dòng lệ ước hoen mi

Nhìn cuộc tình trong tiếc nuôi em chẳng muốn phải buông xuôi

Nhưng anh đã nói lời cuối tất cả đã quá muộn màng

Những kí ức đã phai nhạt cuộc tình mình giờ đã nát tan

Bởi vì anh đã dối gian lời hứa ấy là dĩ vãng

Ôi cánh hoa úa tàn và anh yêu nay đã xa vắng

Niềm hạnh phúc mong manh nhưng giấc mơ ấy đã không thành
Trái tim em mùa đông giá lạnh khi anh yêu nói lời good bye
Em vẫn nghe văng vẳng bên tai từng lời anh đã hứa
Vậy mà sao vậy mà sao con tim em giờ này lại phải chia đôi 1 nửa
Tình yêu đã tan nát em và cầu vồng lại chứa chang
Em lặng lẽ nâng phím đàn nhớ lại bao kỉ niệm đã mất
Những buổi sáng bình minh thức giấc
Em ngược nhìn bầu trời xanh mong em sẽ được ở bên anh
Tình yêu đôi ta chấp cánh ôi sớm mai giá lạnh
Niềm hạnh phúc sao quá mong manh
Cuộc tình ta không thành khi 1 mình em vẫn xanh
Một tình yêu màu hồng 1 màu xanh hi vọng
Em đã chìm trong niềm mơ mộng
Để rồi nhận được con số 0
Từng ngày qua em vẫn ngóng trông nhưng chỉ còn là nỗi thất vọng
Ngồi trầm lặng bên dòng sông cố tìm cho mình 1 lẽ sống
Khi anh yêu không quay trở lại có phải yêu anh là sai trái
Mà em vẫn nhớ anh mãi cuộc tình ấy chẳng thể phai
Dẫu cho tình mình đã chia 2 oh baby please tell me why.

Một mình em trên con phố xa nhớ về anh những buổi chiều nắng lại khi mùa đông giá lạnh đi qua anh thiết tha tình yêu rực cháy kon tim em hạnh phúc biết mấy có anh yêu tay nắm chặt tay thời gian xin cho ngừng chạy để em mãi là kẻ tình say tình đã trao sao em không thấy sao người quay đi ôi lạnh lùng mọi bằng giá hòa vào không trung anh chỉ để lại 1 lời chúc mong em sẽ tìm được hạnh phúc i'm sorry anh không thể nào quay trở về trái tim anh không biết nẻo về chỉ làm em đau khổ mà thôi giọt nước mắt mặn chát đầu môi chuyện tình mình sẽ chia 2 lối ngàn lí do cho lời xin lỗi chẳng lẽ tình mình chỉ thể thôi kỉ niệm xưa giờ đã phai phôi con tim em giờ đã nát đôi xa vắng em ao ước 1 chuyện tình yêu thần tiên em có bao giờ cần đồng tiền em không muốn coi trọng vật chất em yêu anh tình yêu chất ngất vay mà sao anh vẫn bằng khuâng có phải tại em quá nhút nhát để giờ anh đi với ai khác bỏ lại em với 1 tình yêu sao anh chẳng bao giờ hiểu người ơi.

Em cô đơn trong căn phòng tối khao khát 1 nụ hôn trên môi thời gian kia chậm chậm trôi để lòng em bao tiếc nuối cuộc tình ấy giờ đã xa xôi mỗi đêm em vẫn thường ngắm sao và tự hỏi vì sao kia trên cao có bao giờ hoài bão để rồi lại chìm trong hư ảo lạc lối giữa cơn đông bão kon tim em vẫn thầm ước ao bao kỉ ức sẽ quay trở lại em sẽ được bên anh mãi mãi đôi ta sẽ không chia 2 em yêu anh, anh yêu em tình yêu mãi như lúc ban đầu nhưng sao anh đã vội quên mau để con tim em đổ máu nỗi cô đơn không nơi nương náu anh ra đi chẳng nói 1 câu ánh sáng muôn màu giờ chỉ còn trong giấc mơ 1 tình yêu đẹp nên thơ tình yêu đến thật là tình cờ giống như em đã từng mong chờ mối tình ấy thật là đẹp để ôi chúng ta đã từng chia sẻ biết bao nhiêu chuyện buồn vui biết bao nhiêu nụ cười ánh mắt nhưng rồi tình yêu ấy chợt tắt tắt cả tan biến thật nhanh ôi tình yêu sao quá cay đắng tình yêu ơi bao ngang trái không phân biệt ai đúng ai sai vì thế hãy lắng nghe nhóc nói nỳ nhóc la rosy còn đây là rany chúng tôi là duple I chạy qua chặng đường xa gian khó trên cuộc đời tình yêu bao sóng gió và cũng do thật nhiều đắng cay rany đã đau nhiều và rosy đã hiểu tất cả muốn phút chốc nói với bạn đôi lời về cuộc đời mà thôi để mơ ước mãi không xa xôi và lòng tôi chẳng còn đơn côi chúng tôi cùng nhau bước tới về 1 nơi thật là hạnh phúc mãi không xa rời.

21. Chương 21: Kế Hoạch

Tất cả mọi người đều đã về, trời đã về đêm, Mai vẫn còn thao thức, tại sao cô phải cứ níu kéo cái tình cảm này nhỉ? Là do cô ngốc hay là cô đã yêu anh quá nhiều? Mọi thứ, mọi hình ảnh về Nam cứ ám mãi trong tâm trí cô, cô biết Nam chỉ coi cô như một người chị gái mà thôi, nhưng cô không coi Nam như một đứa em trai mà coi anh như một người yêu của mình. Tình cảm này cô luôn luôn dành cho Nam, nhưng đáp lại cô cũng chỉ nhận được một trong những thứ tình cảm hững hờ nhất! Yêu-Thương-Ghét-Đau. Mai không biết bây giờ, tại nơi đây, trong trái tim này, đang phải gặp cái thứ tình cảm nào nữa.

oOo Sáng hôm sau oOo

Mai đến trường cùng nó, hân và Vũ. Vẫn là cái lớp mặt nạ giả tạo đó, khiến cho mọi người vẫn nhầm tưởng, trường học vẫn ồn ào đến tấp nập. Cả bốn người bước vào lớp trong ánh mắt ngưỡng mộ cùng một chút gì đó ghen tị. Mai nhìn Nam rồi khẽ nở một nụ cười chào, nhưng đáp lại nụ cười đó chỉ là những sự hững hờ vô tâm. Mai im lặng rồi trở về chỗ của mình. Tối nay, mọi thứ sẽ được sáng tỏ.....

Tiết học trở nên im ắng, lạnh nhạt rồi kết thúc một cách mệt mỏi!

oOo Về oOo

Mai, nó và hân cùng đi đến điểm hẹn tối qua, nó lấy máy ra rồi gọi cho ai đó. Mai thì nhâm nhi ly cafe trong lòng lo lắng không biết có nên tiếp tục hay dừng lại. Hân thì im lặng nhìn ra hướng nào đó xa xăm.

Rào.....

Chợt một cơn mưa to, bất chợt đổ xuống, Mai và nó ngạc nhiên, còn hân vẫn im lặng.

-Chán trời! Tự dừng mưa!-nó cúp máy, thở dài

Hân im lặng rời chỗ đi ra ngoài, một lúc sau mưa tạnh, hân quay vào và theo sau hân là VŨ!!!!

-HẢ?!!-nó và Mai hét lên

Vũ quay mặt đi hướng khác, cố tỏ ra không có chuyện gì, hân đưa Vũ vào chỗ

-Có khách!-hân lạnh nhạt nói rồi gọi một cốc cafe đen

Nó và Mai “thân thiện” nhìn “ông khách” mới vào

22. Chương 21: Kế Hoạch

Ai nhớ tấu thì để lại cái cmt đi! Đạo này lười quá hà, với lại bị bí ý tưởng nữa nên cũng không viết được nhiều, nhưng đợt này tấu được nghỉ rồi, tấu sẽ tranh thủ để viết bù cho mấy lần trước, ai có ý tưởng gì hoặc góp ý về truyện thì ib cho tấu nha! Qua facebook hay zalo gì cũng được ạ! Thank everyone! Mọi người tiếp tục theo dõi tiếp truyện ha, có gì cho tấu những lời khuyên bổ ích để tấu chỉnh sửa lại truyện!

~~

Tất cả mọi người đều đã về, trời đã về đêm, Mai vẫn còn thao thức, tại sao cô phải cứ níu kéo cái tình cảm này nhỉ? Là do cô ngốc hay là cô đã yêu anh quá nhiều? Mọi thứ, mọi hình ảnh về Nam cứ ám mãi trong tâm trí cô, cô biết Nam chỉ coi cô như một người chị gái mà thôi, nhưng cô không coi Nam như một đứa em trai mà coi anh như một người yêu của mình. Tình cảm này cô luôn luôn dành cho Nam, nhưng đáp lại cô cũng chỉ nhận được một trong những thứ tình cảm hững hờ nhất! Yêu-Thương-Ghét-Đau. Mai không biết bây giờ, tại nơi đây, trong trái tim này, đang phải gặp cái thứ tình cảm nào nữa.

oOo Sáng hôm sau oOo

Mai đến trường cùng nó, hân và Vũ. Vẫn là cái lớp mặt nạ giả tạo đó, khiến cho mọi người vẫn nhầm tưởng, trường học vẫn ồn ào đến tấp nập. Cả bốn người bước vào lớp trong ánh mắt ngưỡng mộ cùng một chút gì đó ghen tị. Mai nhìn Nam rồi khẽ nở một nụ cười chào, nhưng đáp lại nụ cười đó chỉ là những sự hững hờ vô tâm. Mai im lặng rồi trở về chỗ của mình. Tối nay, mọi thứ sẽ được sáng tỏ.....

Tiết học trở nên im ắng, lạnh nhạt rồi kết thúc một cách mệt mỏi!

oOo Về oOo

Mai, nó và hấn cùng đi đến điểm hẹn tối qua, nó lấy máy ra rồi gọi cho ai đó. Mai thì nhâm nhi ly cafe trong lòng lo lắng không biết có nên tiếp tục hay dừng lại. Hấn thì im lặng nhìn ra hướng nào đó xa xăm.

Rào.....

Chợt một cơn mưa to, bất chợt đổ xuống, Mai và nó ngạc nhiên, còn hấn vẫn im lặng.

-Chán trời! Tự dừng mưa!-nó cúp máy, thở dài

Hấn im lặng rồi chỗ đi ra ngoài, một lúc sau mưa tạnh, hấn quay vào và theo sau hấn là VŨ!!!!

-HẢ?!!-nó và Mai hét lên

Vũ quay mặt đi hướng khác, cố tỏ ra không có chuyện gì, hấn đưa Vũ vào chỗ

-Có khách!-hấn lạnh nhạt nói rồi gọi một cốc cafe đen

Nó và Mai “thân thiện” nhìn “ông khách” mới vào Còn Vũ thì lo lắng khi nhìn thấy ánh mắt “thân thiện” đó, Vũ chắc rằng sắp tới sẽ có những việc đáng tiếc xảy đến với mình. Nhưng đáp lại sự lo lắng của Vũ thì chỉ là những ánh mắt hững hờ của nó và Mai cùng với sự vô tâm của hấn khiến cho Vũ thở phào nhẹ nhõm, Vũ lại gần và ngồi xuống cạnh nó, nó ghé sát tai Vũ

-Lần sau mà thế nữa thì biết chuyện gì rồi đó nhé!-nó thì thầm

-Ừ....ừ....-Vũ sợ hãi lắp bắp nói

Cửa quán lại mở ra, nhưng người bước vào quán lại là Nam, tất cả mọi người không ai nói với ai, bỏ đi để lại nó và Mai ở đó, nó đặt cho Mai một bông hoa nhỏ rồi tươi cười vẫy tay gọi Nam đến, Nam vui vẻ bước lại gần rồi chợt sững lại khi nhìn thấy người đang ở đối diện nó. Khuôn mặt vui vẻ biến mất thay vào đó là những sự lạnh nhạt đến vô tình.

-Hai người nói chuyện đi, công việc của tôi đến đây là kết thúc!-nó nở một nụ cười rồi bỏ đi

Nam lạnh nhạt ngồi đối diện Mai, không biết tại sao nhưng khoảng cách giữa hai người bây giờ rất rất lớn, cứ như cả hai chỉ là những con người xa lạ không hề quen biết nhau.

-Lâu rồi mới gặp nhỉ?-Mai ngập ngừng lên tiếng, phá bỏ không gian tĩnh mịch

-Chắc là lâu....-Nam gật đầu lấy ly cafe từ người phục vụ lạnh nhạt trả lời Mai

-Tại sa.....-Mai ngập ngừng nói rồi thôi

-Tại sao?Tại sao chị vẫn ở đây hả?-Nam nói, giọng hơi gắt

-Vì.....tôi không thể xa cậu được!-Mai ngập ngừng

-KHÔNG THỂ XA TÔI! Hờ...Từ giờ chị làm diễn viên được rồi đó! Chị tưởng tôi là thằng ngốc hay sao? Chị đến đây, trêu đùa tôi, để tôi tổn thương rồi chị bỏ đi, bây giờ lại quay lại nói rằng không thể rời xa tôi!-Nam nhếch môi cười nhạt

-Kh.....không phải! Tôi có lý do riêng!-Mai ngập ngừng, lúng túng nói

-Lý do riêng?! Buồn cười! Chị vì lý do riêng mà khiến cho một người phải chịu đựng sự đau khổ?-Nam nhếch môi

Mai im lặng không nói gì, đúng là trong cái chuyện này Mai cũng có lỗi nhưng không phải là Nam không có lỗi, Nam cứ nói như là trong chuyện này chỉ có một mình Nam là người bị tổn thương mà không hề để ý đến cảm xúc của người khác

-Nếu không có chuyện gì thì tôi về đây!-Nam nói rồi bỏ đi

Mai nắm lấy tay Nam, cứ như không muốn Nam ra đi vậy, Nam đứng im, không nói, không khí im ắng đến nghẹt thở bao trùm lấy mọi người, những người trong quán dần dần đi ra ngoài hết. Nam dứt tay Mai ra rồi lạnh nhạt bước đi, bỗng một vòng tay được ôm lấy Nam, chặn lại những bước chân của Nam.

-Nhóc à, chị yêu nhóc! Làm người yêu nhau nhé?-Mai ôm lấy Nam, khẽ nói

Hai con tim đập mạnh.....

~~Chỉ là 2 người xa lạ...lặng bước qua nhau sao tim nhói...

Chưa lần chào nhau hay nở nụ cười..dù đã nhận ra nhau rồi

Vì là 1 phía mà..nên chỉ chuyện trò đã thấy vui

Chỉ cần được thấy em trên FB .. lắng nghe tâm sự từng buổi tối

Và rồi ngày kia (rồi ngày kia) em đã hẹn hò cùng ai khác

Rồi từng đêm khuya (từng đêm khuya) em đã chuyện trò cùng ai khác

Anh đành lặng lẽ like hình ảnh và những trạng thái vừa up lên

Dù anh rất gek..những hình ảnh em cùng người khác ở cạnh bên

Hôm qua thấy em trên phố anh nở nụ cười em làm ngơ

Chợt thấy lòng ngực của mình khó thở ,giật mình giữa đêm anh vẫn nhớ

Cảm giác hụt hẫng...dù tâm vẫn biết..là buồn không lí do

ảo mà em...tai sao lâu nay anh vẫn ko hiểu chân lí đó

anh đúng là điên,khi tình cảm đã làm mù đi lí trí

anh thật là điên hết thuốc chữa...khi ghen với ai khi vị trí

chỉ là người không wen biết..chỉ là vô hình trong mắt em

em là giấc mơ.. chỉ có thể gặp khi tắt đèn

Version 2: -= Kaisoul =-

Có lẽ...em không bao giờ biết,

Anh vẫn là thằng ngu trong thế giới ảo...bên nhau bao giờ đâu mà từ biệt

Chỉ là thằng hề trong mắt người ta...theo đuổi một người anh chưa từng thấy...

Và cũng chẳng hề hay biết người wa...ôm trọn niềm vui trong tay người ấy

Tất cả...cũng chỉ là mù quáng phải không em?...

Dù trái tim,tình cảm là thật...nhưng chỉ được hình ảnh chứ không e...

Cứ thế từng ngày,lại từng ngày,chỉ biết nhìn ngắm người mình yêu

Trong khi người khác đang xiết vòng tay giữ chặt người tôi yêu bao chiều...

Sẽ có được gì...khi trên FB em là một người khác...

Một người kon gái...luôn nói yêu tôi...nhưng đôi mắt đó chỉ buông màu nhạt

Trái tim là cùng nhịp đập,nhưng lại không hướng cùng một phía...

Nụ hôn với anh là hai kí tự...nhưng lại bằng da thịt với ng kia !!!

Nghĩ mà tức cười...tưởng sự giả tạo đến từ Face...

Là cảm xúc thật...là điều duy nhất,là sự màu nhiệm giữa ban ngày...

Nhưng thôi anh chỉ là tình ảo,đường như vô hình trong mắt em...

Và em,giấc mơ của anh...chỉ có thể gặp khi tắt đèn...

Version 3: -= Young Kidz

Không biết làm quen với em ra sao nên anh chỉ biết nhấn nút “Chọc”

Không biết an ủi với em ra sao chỉ “Like” khi thấy “Em đang khóc” .. Status

Nhớ lần em nói nhìn “avatar” của anh thật là ngố thật là khờ !

~~“LIKE” khi em “đang hẹn hò” với người khác thật ra anh đang cố anh giả vờ

Và cứ thế từng ngày trôi qua ...

Anh biết là tình này phôi pha ...

Dù chỉ là ảo ...(dù chỉ là ảo)...nhưng anh vẫn vui ...(nhưng anh vẫn vui)

Xếp hàng những người thích em thì chắc có lẽ anh là người đứng cuối

Cảm giác này rất là buồn ... khi mà em vừa “checking” ở bên người ấy

Em là giấc mơ là niềm hạnh phúc là cô bé anh từng say nắng

Còn anh chỉ là kẻ xa lạ nơi nào đó cùng những cái click like ngay ngắn

Vội yêu chỉ qua vài dòng chuyện trò mỗi đêm tối cùng ai ...

Rồi tự hột hăng khi thấy em “đã xem” nhưng lại không reply =]]

Anh đúng là chàng ngốc ... tình cảm là do anh ngộ nhận

Anh đúng là hề không có được em lại cứ trách than do số phận

Dù gì với em .. anh cũng chỉ là 1 người bạn trên “Facebook”

Ừ thì tình online .. niềm vui là chờ tin nhắn em từng giây phút

23. Chương 22: Mình Yêu Nhau Nhé!

-Làm người yêu em nhé!-Mai ôm lấy Nam, khẽ nói

Nam im lặng không nói gì, tại sao anh lại chần chừ cơ chứ, chính Mai đã bỏ anh đi như vứt một món đồ đã hết hạn và không còn sử dụng được nữa mà, vậy thì tại sao anh không thể dứt bỏ ra được cơ chứ? Nam yêu Mai? Có lẽ bây giờ đó chỉ là một thứ gì đó rất xa xỉ với Nam. Không khí im lặng, trời cũng tối dần, hai người vẫn đứng đó nhưng không nói một lời, góc kia thì bọn nó vẫn đang háo hức muốn xem tiếp đoạn tiếp theo.

-Xin lỗi.....tôi có người yêu rồi!-Nam lạnh nhạt buông từng chữ

Mai thẫn thờ buông tay rồi lảo đảo đi ra xa, từng câu từng chữ như những nhát dao sắc đâm vào tim Mai, Mai không ngờ rằng trong khoảng thời gian ngắn như vậy Nam lại có người yêu nhanh như vậy.Lúc anh buông lời nói yêu cô, Mai đã tin rằng có lẽ sẽ rất đau khổ khi cô không còn bên cạnh nhưng có lẽ cô đã sai rồi! Nam chẳng có bất cứ tình cảm nào ngoài thứ gọi là CHI EM! Tại sao ông trời lại trở trêu vậy chứ? Ông cho người biển yêu rồi lại chia cắt họ! Nam lạnh nhạt bước đi, để lại Mai đứng như chôn chân ở đó, bọn nó bước ra, nó đến ôm Mai vào và buông tiếng thở dài, Vũ và hân cũng không biết làm sao đành lắc đầu ngao ngán nhìn nó, Mai như người mất hồn tựa đầu vào đôi vai nhỏ của nó.

oOo Sáng hôm sau oOo

Mai bước xuống nhà sau khi đã bị nó lôi lên make up lại, nhưng có vẻ nhìn Mai vẫn rất ủ rũ và không hề có một sự sống nào.Vũ giật mình nhìn Mai rồi tái mét khi nhìn thấy cái bản mặt chán nản của Mai

-Này, ổn chứ?-Vũ giơ tay vẫy vẫy trước mắt Mai

-Ồn...-Mai lạnh nhạt

Cả ba chán nản đi ra xe và phóng đến trường.

oOo Cổng trường oOo

Chiếc xe đổ xuống trước cổng, bọn nó bước xuống và Mai lại một lần nữa khiến cho tất cả mọi người phải bàn tán xì xào, và có lẽ ông trời cứ như muốn trêu Mai vậy, một chiếc xe nữa cũng đổ xuống và cái con người bước xuống khỏi cái siêu xe đó không ai khác chính là NAM. Mai lạnh nhạt nhìn Nam tươi cười với tất cả các cô gái mà trong tim đau buốt như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, Mai đã phải khổ sở biết bao chỉ để khắc tên Nam vào tim và bây giờ Mai phải rơi bao nhiêu giọt lệ để xóa tên Nam khỏi tim.

Tại sao? Là do Mai không đáng được yêu hay do hạnh phúc không trọn Mai? Mai cũng là con gái, cũng biết yêu, biết đau, vậy thì tại sao Nam lại có thể lạnh nhạt như vậy chứ? Mối tình đầu sao? Chắc Mai phải tập quên đi và tạo ra một lớp vỏ cho mình.

-Này, đi đâu chơi đi?-nó gợi ý tươi cười nhìn mọi người

-Ok, đi đâu giờ?-Vũ háo hức

-Chả biết được!-nó vô tư nói

-Trời! Vậy đi Bar nhé!-hắn cười

-Không!-nó khoanh tay từ chối

-Vậy thì đi hát Karaoke vậy!-Vũ cười

-Ok đi luôn!-nó cười tươi

Cả bọn đang vui vẻ thì chợt nhớ đến thứ gì đó liền nhìn sang Nam và Mai. Mai im lặng không nói gì còn Nam thì lắc đầu nhẹ

-Ok! Vậy thì Mai đi còn Nam ở lại!-nó nói rồi hý hửng đi ra và theo sau là hắn, Vũ và Mai.

Nam ngồi im khoát tan ly cafe, ngẩng lên nhìn cái bóng người nhỏ nhắn kia. Có lẽ chuyện đó quá sock đối với Mai vì Nam biết tình cảm Mai dành cho Nam là tận, vậy mà Nam lại dầy xéo lên cái tình cảm đó mà không hề để tâm đến cảm giác của người khác. Trời cũng đã dần chuyển về tối, Nam rời khỏi tiệm cafe rồi bắt xe về.

Về đến nhà, Nam lục tung hết mọi chỗ để tìm chìa khóa nhưng lại không hề tìm thấy. Một giọt nước rơi vào tay Nam rồi hàng ngàn giọt mưa khác. Mưa rơi xối xả xuống khiến Nam nhanh chóng ướt sũng. Nam chạy vào hiên nhà đứng đó chán nản nhìn mưa rơi.

-Nam?-một giọng nói quen thuộc mà Nam không hề muốn nghe

-.....-Nam im lặng nhìn sang, là Mai

-Mưa to lắm, vào đây trú tạm đi!-Mai vút cho Nam cái ô rồi đo đi vào nhà

Nam cầm lấy ô, mở ra rồi đi sang nhà nó. Cầm lấy cái khăn lau khô người, Nam ngả người xuống cái ghế và nhắm mắt lại. Mai ra, cầm một cốc sữa nóng và để lên bàn, ngồi xuống cạnh Nam. Khuôn mặt Nam có sức hút rất lớn khiến cho Mai không thể rời mắt được.

-Nhìn gì vậy?-Nam mở mắt quay sang nhìn Mai

-K....không có gì!-Mai quay đi

Không khí im lặng lại bao trùm lên Nam và Mai, một nghìn câu hỏi Mai muốn hỏi Nam nhưng không thể cất lời.

-Này....-Mai quay sang nhìn Nam

-Huh?-Nam nheo mắt nhấp một ngụm sữa nóng

-Tại sao.....không chấp nhận làm người yêu Mai?-Mai phồng má nhìn Nam

-Không cần biết!-Nam lạnh nhạt nói

-Hứ, vậy thôi.....-Mai dỗi

-Chỉ yêu tôi?-Nam nheo mắt hỏi

-Ừ....ừ-Mai đỏ ửng mặt

-Um-Nam cười rồi vươn tay kéo Mai vào ôm

-Hả?!!!-Mai ngạc nhiên

-Làm người yêu tôi nhé!-Nam cười

-V....vâng!-Mai cười rồi đưa tay ôm Nam

Nam nâng nhẹ cái cằm nhỏ xinh của Mai lên, khẽ đặt lên đấy một nụ hôn nồng cháy....

24. Chương 22: Mình Yêu Nhau Nhé!

-Làm người yêu em nhé!-Mai ôm lấy Nam, khẽ nói

Nam im lặng không nói gì, tại sao anh lại chần chừ cơ chứ, chính Mai đã bỏ anh đi như vứt một món đồ đã hết hạn và không còn sử dụng được nữa mà, vậy thì tại sao anh không thể dứt bỏ ra được cơ chứ? Nam yêu Mai? Có lẽ bây giờ đó chỉ là một thứ gì đó rất xa xỉ với Nam. Không khí im lặng, trời cũng tối dần, hai người vẫn đứng đó nhưng không nói một lời, góc kia thì bọn nó vẫn đang háo hức muốn xem tiếp đoạn tiếp theo.

-Xin lỗi.....tôi có người yêu rồi!-Nam lạnh nhạt buông từng chữ

Mai thần thờ buông tay rồi lảo đảo đi ra xa, từng câu từng chữ như những nhát dao sắc đâm vào tim Mai, Mai không ngờ rằng trong khoảng thời gian ngắn như vậy Nam lại có người yêu nhanh như vậy. Lúc anh buông lời nói yêu cô, Mai đã tin rằng có lẽ sẽ rất đau khổ khi cô không còn bên cạnh nhưng có lẽ cô đã sai rồi! Nam chẳng có bất cứ tình cảm nào ngoài thứ gọi là CHỊ EM! Tại sao ông trời lại trở trêu vậy chứ? Ông cho người biến yêu rồi lại chia cắt họ! Nam lạnh nhạt bước đi, để lại Mai đứng như chôn chân ở đó, bọn nó bước ra, nó đến ôm Mai vào và buông tiếng thở dài, Vũ và hân cũng không biết làm sao đành lắc đầu ngao ngán nhìn nó, Mai như người mất hồn tựa đầu vào đôi vai nhỏ của nó.

oOo Sáng hôm sau oOo

Mai bước xuống nhà sau khi đã bị nó lôi lên make up lại, nhưng có vẻ nhìn Mai vẫn rất ủ rũ và không hề có một sự sống nào. Vũ giật mình nhìn Mai rồi tái mét khi nhìn thấy cái bản mặt chán nản của Mai

-Này, ổn chứ?-Vũ giơ tay vẫy vẫy trước mắt Mai

-Ổn...-Mai lạnh nhạt

Cả ba chán nản đi ra xe và phóng đến trường.

oOo Cổng trường oOo

Chiếc xe đỗ xuống trước cổng, bọn nó bước xuống và Mai lại một lần nữa khiến cho tất cả mọi người phải bàn tán xì xào, và có lẽ ông trời cứ như muốn trêu Mai vậy, một chiếc xe nữa cũng đỗ xuống và cái con người bước xuống khỏi cái siêu xe đó không ai khác chính là NAM. Mai lạnh nhạt nhìn Nam tươi cười với tất cả các cô gái mà trong tim đau buốt như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, Mai đã phải khổ sở biết bao chỉ để khắc tên Nam vào tim và bây giờ Mai phải rơi bao nhiêu giọt lệ để xóa tên Nam khỏi tim.

Tại sao? Là do Mai không đáng được yêu hay do hạnh phúc không trọn Mai? Mai cũng là con gái, cũng biết yêu, biết đau, vậy thì tại sao Nam lại có thể lạnh nhạt như vậy chứ? Mối tình đầu sao? Chắc Mai phải tập quên đi và tạo ra một lớp vỏ cho mình.

-Này, đi đâu chơi đi?-nó gợi ý tươi cười nhìn mọi người

-Ok, đi đâu giờ?-Vũ háo hức

-Chả biết được!-nó vô tư nói

-Trời! Vậy đi Bar nhé!-hắn cười

-Không!-nó khoanh tay từ chối

-Vậy thì đi hát Karaoke vậy!-Vũ cười

-Ok đi luôn!-nó cười tươi

Cả bọn đang vui vẻ thì chợt nhớ đến thứ gì đó liền nhìn sang Nam và Mai. Mai im lặng không nói gì còn Nam thì lắc đầu nhẹ

-Ok! Vậy thì Mai đi còn Nam ở lại!-nó nói rồi hý hửng đi ra và theo sau là hắn, Vũ và Mai.

Nam ngồi im khoát tan ly cafe, ngẩng lên nhìn cái bóng người nhỏ nhắn kia. Có lẽ chuyện đó quá sock đối với Mai vì Nam biết tình cảm Mai dành cho Nam là tận, vậy mà Nam lại dày xéo lên cái tình cảm đó mà không hề để tâm đến cảm giác của người khác. Trời cũng đã dần chuyển về tối, Nam rời khỏi tiệm cafe rồi bắt xe về.

Về đến nhà, Nam lục tung hết mọi chỗ để tìm chìa khóa nhưng lại không hề tìm thấy. Một giọt nước rơi vào tay Nam rồi hàng ngàn giọt mưa khác. Mưa rơi xối xả xuống khiến Nam nhanh chóng ướt sũng. Nam chạy vào hiên nhà đứng đó chán nản nhìn mưa rơi.

-Nam?-một giọng nói quen thuộc mà Nam không hề muốn nghe

-.....-Nam im lặng nhìn sang, là Mai

-Mưa to lắm, vào đây trú tạm đi!-Mai vút cho Nam cái ô rồi đo đi vào nhà

Nam cầm lấy ô, mở ra rồi đi sang nhà nó. Cầm lấy cái khăn lau khô người, Nam ngả người xuống cái ghế và nhắm mắt lại. Mai ra, cầm một cốc sữa nóng và để lên bàn, ngồi xuống cạnh Nam. Khuôn mặt Nam có sức hút rất lớn khiến cho Mai không thể rời mắt được.

-Nhìn gì vậy?-Nam mở mắt quay sang nhìn Mai

-K....không có gì!-Mai quay đi

Không khí im lặng lại bao trùm lên Nam và Mai, một nghìn câu hỏi Mai muốn hỏi Nam nhưng không thể cất lời.

-Này....-Mai quay sang nhìn Nam

-Huh?-Nam nheo mắt nhấp một ngụm sữa nóng

-Tại sao....không chấp nhận làm người yêu Mai?-Mai phồng má nhìn Nam

-Không cần biết!-Nam lạnh nhạt nói

-Hứ, vậy thôi....-Mai dỗi

-Chị yêu tôi?-Nam nheo mắt hỏi

-Ừ....ừ-Mai đỏ ửng mặt

-Um-Nam cười rồi vươn tay kéo Mai vào ôm

-Hả?!!!-Mai ngạc nhiên

-Làm người yêu tôi nhé!-Nam cười

-V....vâng!-Mai cười rồi đưa tay ôm Nam

Nam nâng nhẹ cái cằm nhỏ xinh của Mai lên, khẽ đặt lên đấy một nụ hôn nồng cháy. Chiếc lược nhỏ của Nam quần lấy cái lược hồng xinh của Mai, bàn tay Nam lướt nhẹ trên tóc Mai rồi lần xuống dưới cổ áo Mai. Vừa lúc đó.....

-Ehèm.....có gì thì vào phòng mà làm nhé!-Vũ đánh động rồi nở nụ cười tươi, Mai đỏ ửng mặt nhìn Nam rồi túm lấy cái gối ném vào Vũ nhưng không ngờ lại “quay hướng” và “an tọa” trên mặt nó! Sau không cần nói cũng biết là trận chiến gối được diễn một khốc liệt nhất!

Hình như anh có điều muốn nói

Cứ ngập ngừng rồi thôi

Và có lẽ anh không biết rằng em cũng đang chờ đợi

Ở cạnh bên anh bình yên lắm

Anh hiền lành ấm áp

Cứ tiếp tục ngại ngần thì ai sẽ là người đầu tiên nói ra

Chorus1

Hay là mình cứ bắt chặp hết yêu nhau đi

Hay để chắc chắn anh cứ lắng nghe tim muốn gì rồi nói cho em nghe
một câu thôi

1, 2 ,3, 5 anh có đánh rơi nhịp nào không?

Nếu câu trả lời là có anh hãy đến ôm em ngay đi

Em đã chờ đợi từ anh giây phút ấy cũng lâu lắm rồi

Và dấu cho mai sau có ra sao

Thì em vẫn sẽ không hối tiếc vì ngày hôm nay đã nói yêu

Chorus2

Cho dù ta đã mất rất rất lâu để yêu nhau

Nhưng chẳng còn gì ý nghĩa nếu như chúng ta không hiểu nhau,

Và muốn quan tâm nhau, phải không anh?

Và em xin hứa sẽ mãi mãi yêu một mình anh

Cho dù ngày sau đâu có nắng hay mưa trên đầu

Em chẳng ngại điều gì đâu chỉ cần chúng ta che chở nhau

Có anh bên em là em yên lòng

Kể từ hôm nay em sẽ chính thức được gọi anh: Anh yêu.

25. Chương 22: Mình Yêu Nhau Nhé!

-Làm người yêu em nhé!-Mai ôm lấy Nam, khẽ nói

Nam im lặng không nói gì, tại sao anh lại chần chừ cơ chứ, chính Mai đã bỏ anh đi như vứt một món đồ đã hết hạn và không còn sử dụng được nữa mà, vậy thì tại sao anh không thể dứt bỏ ra được cơ chứ? Nam yêu Mai? Có lẽ bây giờ đó chỉ là một thứ gì đó rất xa xỉ với Nam. Không khí im lặng, trời cũng tối dần, hai người vẫn đứng đó nhưng không nói một lời, góc kia thì bọn nó vẫn đang háo hức muốn xem tiếp đoạn tiếp theo.

-Xin lỗi.....tôi có người yêu rồi!-Nam lạnh nhạt buông từng chữ

Mai thần thờ buông tay rồi lao đảo đi ra xa, từng câu từng chữ như những nhát dao sắc đâm vào tim Mai, Mai không ngờ rằng trong khoảng thời gian ngắn như vậy Nam lại có người yêu nhanh như vậy. Lúc anh buông lời nói yêu cô, Mai đã tin rằng có lẽ sẽ rất đau khổ khi cô không còn bên cạnh nhưng có lẽ cô đã sai

rồi! Nam chẳng có bất cứ tình cảm nào ngoài thứ gọi là CHI EM! Tại sao ông trời lại trở trêu vậy chứ? Ông cho người biển yêu rồi lại chia cắt họ! Nam lạnh nhạt bước đi, để lại Mai đứng như chôn chân ở đó, bọn nó bước ra, nó đến ôm Mai vào và buông tiếng thở dài, Vũ và hấn cũng không biết làm sao đành lắc đầu ngao ngán nhìn nó, Mai như người mất hồn tựa đầu vào đôi vai nhỏ của nó.

oOo Sáng hôm sau oOo

Mai bước xuống nhà sau khi đã bị nó lôi lên make up lại, nhưng có vẻ nhìn Mai vẫn rất ủ rũ và không hề có một sự sống nào. Vũ giật mình nhìn Mai rồi tái mét khi nhìn thấy cái bản mặt chán nản của Mai

-Này, ổn chứ?-Vũ giơ tay vẫy vẫy trước mắt Mai

-Ổn...-Mai lạnh nhạt

Cả ba chán nản đi ra xe và phóng đến trường.

oOo Cổng trường oOo

Chiếc xe đỗ xuống trước cổng, bọn nó bước xuống và Mai lại một lần nữa khiến cho tất cả mọi người phải bàn tán xì xào, và có lẽ ông trời cứ như muốn trêu Mai vậy, một chiếc xe nữa cũng đỗ xuống và cái con người bước xuống khỏi cái siêu xe đó không ai khác chính là NAM. Mai lạnh nhạt nhìn Nam tươi cười với tất cả các cô gái mà trong tim đau buốt như có hàng ngàn mũi kim đâm vào, Mai đã phải khổ sở biết bao chỉ để khắc tên Nam vào tim và bây giờ Mai phải rơi bao nhiêu giọt lệ để xóa tên Nam khỏi tim.

Tại sao? Là do Mai không đáng được yêu hay do hạnh phúc không trọn Mai? Mai cũng là con gái, cũng biết yêu, biết đau, vậy thì tại sao Nam lại có thể lạnh nhạt như vậy chứ? Mối tình đầu sao? Chắc Mai phải tập quên đi và tạo ra một lớp vỏ cho mình.

-Này, đi đâu chơi đi?-nó gợi ý tươi cười nhìn mọi người

-Ok, đi đâu giờ?-Vũ háo hức

-Chả biết được!-nó vô tư nói

-Trời! Vậy đi Bar nhé!-hấn cười

-Không!-nó khoanh tay từ chối

-Vậy thì đi hát Karaoke vậy!-Vũ cười

-Ok đi luôn!-nó cười tươi

Cả bọn đang vui vẻ thì chợt nhớ đến thứ gì đó liền nhìn sang Nam và Mai. Mai im lặng không nói gì còn Nam thì lắc đầu nhẹ

-Ok! Vậy thì Mai đi còn Nam ở lại!-nó nói rồi hý hửng đi ra và theo sau là hấn, Vũ và Mai.

Nam ngồi im khoát tan ly cafe, ngẩng lên nhìn cái bóng người nhỏ nhắn kia. Có lẽ chuyện đó quá sock đối với Mai vì Nam biết tình cảm Mai dành cho Nam là tận, vậy mà Nam lại dầy xéo lên cái tình cảm đó mà không hề để tâm đến cảm giác của người khác. Trời cũng đã dần chuyển về tối, Nam rời khỏi tiệm cafe rồi bắt xe về.

Về đến nhà, Nam lục tung hết mọi chỗ để tìm chìa khóa nhưng lại không hề tìm thấy. Một giọt nước rơi vào tay Nam rồi hàng ngàn giọt mưa khác. Mưa rơi xối xả xuống khiến Nam nhanh chóng ướt sũng. Nam chạy vào hiên nhà đứng đó chán nản nhìn mưa rơi.

-Nam?-một giọng nói quen thuộc mà Nam không hề muốn nghe

-.....-Nam im lặng nhìn sang, là Mai

-Mưa to lắm, vào đây trú tạm đi!-Mai vút cho Nam cái ô rồi đo đi vào nhà

Nam cầm lấy ô, mở ra rồi đi sang nhà nó. Cầm lấy cái khăn lau khô người, Nam ngả người xuống cái ghế và nhắm mắt lại. Mai ra, cầm một cốc sữa nóng và để lên bàn, ngồi xuống cạnh Nam. Khuôn mặt Nam có sức hút rất lớn khiến cho Mai không thể rời mắt được.

-Nhìn gì vậy? - Nam mở mắt quay sang nhìn Mai

-K...không có gì! - Mai quay đi

Không khí im lặng lại bao trùm lên Nam và Mai, một nghìn câu hỏi Mai muốn hỏi Nam nhưng không thể cất lời.

-Này.... - Mai quay sang nhìn Nam

-Huh? - Nam nheo mắt nhấp một ngụm sữa nóng

-Tại sao....không chấp nhận làm người yêu Mai? - Mai phồng má nhìn Nam

-Không cần biết! - Nam lạnh nhạt nói

-Hứ, vậy thôi.... - Mai dỗi

-Chị yêu tôi? - Nam nheo mắt hỏi

-Ừ....ừ - Mai đỏ ửng mặt

-Um - Nam cười rồi vươn tay kéo Mai vào ôm

-Hả?!!! - Mai ngạc nhiên

-Làm người yêu tôi nhé! - Nam cười

-V....vâng! - Mai cười rồi đưa tay ôm Nam

Nam nâng nhẹ cái cằm nhỏ xinh của Mai lên, khẽ đặt lên đấy một nụ hôn nồng cháy. Chiếc lưỡi nhỏ của Nam quấn lấy cái lưỡi hồng xinh của Mai, bàn tay Nam lướt nhẹ trên tóc Mai rồi lần xuống dưới cổ áo Mai. Vừa lúc đó....

-Ehèm.....có gì thì vào phòng mà làm nhé! - Vũ đánh động rồi nở nụ cười tươi, Mai đỏ ửng mặt nhìn Nam rồi túm lấy cái gối ném vào Vũ nhưng không ngờ lại “quay hướng” và “an tọa” trên mặt nó! Sau không cần nói cũng biết là trận chiến gối được diễn một khúc liệt nhất!

Sau 2 tiếng đồng hồ chơi đùa, cả bọn mệt mỏi ngồi thở, nó nhìn Mai cười cười rồi lại mỉm cười nhìn Nam, có vẻ như mọi việc đã ổn thỏa hết rồi và không cần đến sự trợ giúp của nó và mọi người nữa! Nhưng còn nó thì sao? Không lẽ nó cứ phải mãi chịu kiếp F.A này hay sao???? Nó bâng khuâng nhìn sang bên hấn rồi bất chợt thấy nóng mặt. Không phải, hấn đã từng là cậu chủ của nó mà, sao nó lại không nhớ đến chuyện đó nhỉ? Mà cũng đã lâu lắm rồi nó cũng chưa về thăm ông bà chủ! Chắc là sẽ có hôm nó về mà!

Đang trong một loạt suy nghĩ, bất chợt hấn quay sang và nheo mắt nhìn nó, con tim của nó bất chợt phải chủ và đập liên hồi, nó quay đi chỗ khác và cố trấn tĩnh, một bàn tay chợt đặt lên vai của nó, nó quay sang

-Này, mai đi chơi chứ? - hấn tươi cười nhìn nó

————— - Cho dù ta đã mất rất rất lâu để yêu nhau

Nhưng chẳng còn gì ý nghĩa nếu như chúng ta không hiểu nhau,

Và muốn quan tâm nhau, phải không anh?

Và em xin hứa sẽ mãi mãi yêu một mình anh

Cho dù ngày sau đâu có nắng hay mưa trên đầu

Em chẳng ngại điều gì đâu chỉ cần chúng ta che chở nhau

Có anh bên em là em yên lòng

Kể từ hôm nay em sẽ chính thức được gọi anh: Anh yêu.p————— -

—————
Hình như anh có điều muốn nói

Cứ ngập ngừng rồi thôi
 Và có lẽ anh không biết rằng em cũng đang chờ đợi
 Ở cạnh bên anh bình yên lắm
 Anh hiền lành ấm áp
 Cứ tiếp tục ngại ngùng thì ai sẽ là người đầu tiên nói ra
 Chorus1
 Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi
 Hay để chắc chắn anh cứ lắng nghe tim muốn gì rồi nói cho em nghe
 một câu thôi
 1, 2 ,3, 5 anh có đánh rơi nhịp nào không?
 Nếu câu trả lời là có anh hãy đến ôm em ngay đi
 Em đã chờ đợi từ anh giây phút ấy cũng lâu lắm rồi
 Và dấu cho mai sau có ra sao
 Thì em vẫn sẽ không hối tiếc vì ngày hôm nay đã nói yêu
 Chorus2
 Cho dù ta đã mất rất rất lâu để yêu nhau
 Nhưng chẳng còn gì ý nghĩa nếu như chúng ta không hiểu nhau,
 Và muốn quan tâm nhau, phải không anh?
 Và em xin hứa sẽ mãi mãi yêu một mình anh
 Cho dù ngày sau đâu có nắng hay mưa trên đầu
 Em chẳng ngại điều gì đâu chỉ cần chúng ta che chở nhau
 Có anh bên em là em yên lòng
 Kể từ hôm nay em sẽ chính thức được gọi anh: Anh yêu.

26. Chương 23: The End

Nó băng khuôn không biết rồi mình sẽ đi đến đâu, nó thắc mắc xen lẫn chút tò mò, có vẻ như là nó nên đi tìm một hạnh phúc cho mình rồi. Nhưng chắc chắn người trong mộng của nó không phải là cái tên kiêu căng, tự phụ đáng ghét kia!!!! Kể đến Nam và Mai, sau khi đã làm hòa và chấp nhận nhau rồi thì cả hai trở nên hạnh phúc và.....chưa thấy cãi nhau lần nào. Bộ ba rắc rối kia cũng đã tìm thấy người trong mộng của mình. Bây giờ chỉ còn nó, hấn và Vũ là vẫn “chưa có động tĩnh” gì mà thôi. Nhưng mọi chuyện vỡ lẽ khi Vũ “tay trong tay” với một đứa con gái!!!!

-Wow!! Người yêu hả? Trông xinh đó chứ!-Nam cười cười nhìn “cô gái” của Vũ và gặp ngay được một ánh nhìn “thân thiện” hết mức của cô người yêu

-Hỳ ừ! Chắc vậy đó!-Vũ cười trừ

Trong khi tất cả mọi người đều hạnh phúc với “một nửa” của mình thì đâu đó trên Trái Đất này có hai người đang “trêu đùa” nhau.

-Tên chết bầm kia! Người có cần ta “tiễn” ra đến cổng bệnh viện không?-người con gái vênh mặt

-Ờ, có vẻ người cần vào BỆNH VIỆN là cô đó! Con nhỏ KHÓ ỬA!-người đối diện cũng không vừa

-Ồ, ta khó ưa, còn hơn cái bản mặt HÚT TỐ kia!-người con gái lại nở một nụ cười gần

-C...co...cô....-người con trai âm ức

-Sao cháu? Hay là cháu KHÁT SỮA? Về nhà mà UỐNG SỮA đi cho mau lớn cháu nhá!-người con gái cười

-!@#%\$^&*(*)_)(*^%\$#@.....-cả hai “đối khẩu” với nhau một cách “vui vẻ, hòa đồng”

Nãy giờ có ai nhận ra đó là ai không? Vâng, đó chính là hai main chính của bộ truyện đó ạ! Cả hai vẫn “nói chuyện” hằng ngày từ sáng tới trưa, từ trưa về tối đó mà không hề biết mệt. Cả hai cứ gặp là lại chọc nhau, chửi nhau và.....đánh nhau cũng có luôn!

{Câu chuyện có lẽ sẽ kết thúc nhưng có vẻ như NÓ và HẮN không muốn có một cái kết NHƯ THẾ.}

2 năm sau.....

Nó và hắt ra trường, nó đã được vào trường y học còn hắt thì “vi vu” sang Mỹ để du học. Nó có vẻ như rất rất buồn, rất rất chán khi không có hắt ở bên. Lúc trước, một ngày của nó rất ngắn, vui và thú vị nhưng mà bây giờ, nó chỉ có thể đến trường và mong đến tối để cắm vào cái Iphone của nó để “nói chuyện” với hắt. Một ngày của nó cứ lặp đi, lặp lại như vậy, như một vòng tuần hoàn và không bao giờ biến mất nếu như có thứ gì tác động và khiến “vòng tuần hoàn” đó biến mất. Nó mong chờ cái ngày hắt được về, hoặc là có một chàng “hoàng tử” đến đưa nó đi. Ngày nào nó cũng thấy GATO với mấy người bạn của mình khi thấy họ hạnh phúc với “nửa kia” của mình. Còn nó thì hôm nào cũng phải một mình làm việc.

-Ê bà!-một người con gái đến trước mặt nó và chìa ra một lon nước

-Gi?-nó đón lấy ly nước rồi lại cắm mắt vào quyển sách

-Sao bà xênh hơn con.....tênh tênh thế này mà mãi tui chưa được “ăn mừng” vậy?-cô bạn nó cười cười trêu chọc nó

-Vớ vẩn, muốn chết đó à?-nó tặng cho nhỏ bạn một cái nhìn “thân thiện”

-Hỳ hỳ, tui đùa thôi mà, có cần phải “nặng nề” thế không?-bà bạn cười trừ

-Thôi mệt quá, tránh tui học!-nó “nhỏ nhẹ” nói

-Ừ ừ! Mà hôm nay nghe nói có một người về đây dạy thực tập đó! Không biết là trai hay gái nhỉ?-người bạn vẫn tiếp tục luyện thuyền

-MUỐN MUA QUAN TÀI SỚM ĐÓ HẢ?-lần này thì nó bực thật sự rồi, bà bạn nó chỉ còn nước là CAO CHẠY XA BAY mà thôi

Nó chán nản gấp quyển sách lại và nằm dài ra, ngẩng mặt lên nhìn những đám mây đang lơ lững trôi mà nhớ về hắt. Hình như hôm nay hắt về nước thì phải! Nó nở nụ cười nhạt, chắc là hắt thay đổi nhiều lắm, mà có khi khi về hắt cũng sẽ dẫn người yêu ra mắt mọi người luôn rồi đó chứ không đùa đâu!

>>Reeng....reeeng.....reeng.....<>

Tiếng chuông báo hiệu đã hết giờ nghỉ, nó đứng dậy rồi đi về lớp, đang đi thì nó vô tình va vào một người con trai.

-Xin lỗi! Thành thật xin lỗi nhiều ạ!-nó cúi đầu luôn miệng xin lỗi rồi nhặt quyển sách rơi lên và chạy nhanh về lớp

Chàng trai nở một nụ cười rồi đi về hướng mà nó đang chạy về. Nó chạy nhanh chóng về lớp và thở phào khi biển GV chưa vào, ngồi vào chỗ của mình nó ngạc nhiên khi thấy có một bó hồng đỏ ở trên bàn, bực mình nó cầm lấy bó hồng rồi vứt vào thùng rác mà không thương tiếc. Nó quay về chỗ rồi cắm headphone nghe nhạc, vừa lúc đó thì cả phòng học nhốn nháo lên, nó bực mình nhìn ra phía cửa, rồi đơ người, đó là người con trai mà nó đâm phải lúc nãy.

-Xin chào! Lâu rồi mới gặp!-chàng trai tươi cười nháy mắt nhìn nó tinh nghịch

Nó làm ngơ và tiếp tục vào bài hát của mình. Người con trai đó đi đến bên nó và giật headphone của nó ra mà không thương tiếc gì. Nó ngẩng lên nhìn cái con người vô duyên kia

-Ê, hồi mẫu giáo cô giáo chưa dạy tôn trọng người khác à?-nó bực tức

-Ồ, chưa! Mà chắc tôi bị quên rồi!-người con trai cúi đầu giọng buồn buồn

-Xin lỗi, nhưng tôi không quen anh!-nó nói rồi cầm headphone nghe nhạc tiếp

-Cô không biết Nguyễn Hoàng sao?-người kia cười

-Nguyễn Hoàng?-nó ngẩng lên nhìn người lạ kia

Cái tên đó là tên của hắn, đã lâu lắm rồi nó không được nghe mọi người nhắc về cái tên đó nữa nên rồi nó cũng quên dần cái tên đó. Rồi cả căn phòng lại tiếp tục ồn ào, trước cửa lảo nháo vài người nữa, nó nhìn ra, là bọn Vũ.

-Hello everyone!-Vũ tươi cười

-Về rồi à? Lâu mới gặp đó nha!-Mai ra rước mặt người con trai kia

-Hỳ, chị với Nam sao rồi? Hạnh phúc chứ?-người con trai tươi cười

-Ê.....khoan.....khoan! Sao người biết chuyện của Nam?-nó chen ngang

-Ủa?! Bà không nhận ra đây là ai sao?-Nam ngơ ngác

-Ừ!-nó lạnh nhạt

-Là Nguyễn Hoàng chứ ai!-bộ ba từ đâu xen vô

Nó ngơ ngàng, là hắn sao? Mới có hai năm thôi mà hắn đã thay đổi đến như thế rồi, vậy mà.....Nhưng khoan! Tại sao cái lũ lảm miệng kia lại có mặt ở đây chứ?

-Tụi anh được về đây dạy thực tập!-Vũ như đọc được ý nghĩ của nó

Nó im lặng, vậy là tất cả mọi người đã quay quần với nhau ở đây, và cả hắn nữa, đã quá lâu rồi nó mới có thể gặp lại người mà nó nghĩ sẽ mãi mãi coi như là một giấc mơ.

NÓ KHÊ ĐƯA TAY LÊN GẠT NHỮNG GIỌT NƯỚC MẮT MÀ NÓ ĐÃ CỐ GẮNG KHÔNG ĐỂ NÓ RƠI. HẮN KÉO NÓ LẠI VÀ ÔM NÓ VÀO TRONG VÒNG TAY ẤM ÁP CỦA HẮN!

-Làm người yêu anh nhé!-hắn mỉm cười nói, nó khê gật đầu

~~THE END

~BỎ CẢ THẾ GIỚI ĐỂ YÊU EM

Vũ trụ này.. biết bao nhiêu thứ để tìm vui

Anh gặp em là điều duy nhất làm anh cảm thấy là niềm vui

Anh là 1 thằng nhỏ.. bỏ cả thế giới để yêu em

Em không tin thì cứ ôm anh để biết tình cảm bao nhiêu xem

Anh không yêu bằng lời nói.. anh yêu bằng thời gian

Vì chỉ thời gian cho ta biết được, đâu mới là hạnh phúc trời ban

Anh nhớ em nhiều lắm.. anh muốn về với em

Nơi Hải Phòng này quá chật chội, nó làm cuộc sống anh lấm lem

Những lời nói phô bày tình cảm, em đừng nghĩ anh các cớ

Anh có thể đánh vắn trái tim bằng từ: “nhờ ơ nhớ sắc nhớ”

Anh ghét ông trời, cho anh và em gặp gỡ

Sau đó bắt 2 ta xa nhau.. anh như loài cá lên bờ tập thở
Thế giới này thật to, nhưng anh chỉ yêu một phần nhỏ
Phần còn lại sẽ chăm sóc em và lo cho em như thế đó
Thế giới này thật to, tim anh chỉ cần em hiểu rõ
Lãng mạn và yêu em, mong em một ngày sẽ hiểu nó

Mel :

Đi vòng quanh tìm nơi có em
Nhiều khi lòng anh lạc lối giữa đêm
Biết những tháng ngày này.. không có em trôi qua càng dài
Gió ơi xin gửi lại chút thương.. đến bên em nằm mơ anh mở
Lời anh nói thì thầm.. đến nhẹ nhàng.. ném chút ít yêu thương

Ver 2:

Hạnh phúc ! Khó khăn lắm mình mới có được
Vì thế nên anh đâu dám đem ra cá cược
Cuộc sống anh giờ có em như vậy là đủ
Anh không muốn yêu ai hay quay lại người cũ
Đơn giản vì anh xác định được mình thương ai
Anh muốn mình cố gắng hơn nhiều.. cho tương lai
Mặc kệ con đường này đi nhiều chướng ngại
Anh sẽ cố dẫn em theo nếu lỡ em có vướng lại
Hôm nay trời mưa to hơn mọi ngày
Vì như thế làm anh nghĩ đến em trong mọi giây
Trong cơn mưa hôm nay sao lại có nắng
Giống như anh trong lòng cũng đang nhiều trống vắng
Chắc là do tim anh đang cần ai đó
Có phải là em, một bàn tay hay bờ vai nhỏ
Suy nghĩ trong anh, có chăng em hiểu rõ
Lãng mạn và yêu em.. mong em một ngày sẽ hiểu nó
Nếu con thuyền là em.. một ngày sẽ ra khơi
Anh là bến cổ gọi thật to: liệu em có trả lời
Dòng đời là sóng biển, xô đẩy em rã rời
Chỉ cần em nói là về: Ok anh sẽ đợi
Đợi nơi mà em đã từng.. để em sẽ nhìn thấy anh
Đợi nơi mà em quay lưng.. để em vẫn còn nhớ anh
Đợi nơi mà em bước đi không ngần ngại
Đợi nơi mà em vì anh mà dừng lại

Mel :

Vì yêu vì thương ngày qua còn vương.

Như anh viết bức thư không hình dung

Và nhiều cảm xúc ùa về

Thật quá khó để la to là: anh nhớ em

Yêu một người là phải hy sinh

Thương một người là tim chôn kín

Vì nếu nói rằng yêu lâu về sau

Hạnh phúc sẽ không còn như lúc ban đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chu-tha-cho-em-di>